

ใบแรก

บ้านเมืองกำลังวุ่นวาย ประชาชนถามหาคุณธรรม จริยธรรม
จากผู้นำและบริวารที่เอาแต่อ้างความชอบธรรมในแง่กฎหมาย
วิกฤตของสังคมวันนี้ แท้จริงจึงคือวิกฤตของศีลธรรม
ที่ผู้คนไม่รู้จักแยกแยะผิดชอบชั่วดี และบูชาเงินเป็นสรณะ

เพียงคนมา “ตั้งใจจน” สังคมก็ไม่ล่มสลาย ส่วนรวมก็สุขสบาย
แต่เมื่อต่างก็ “ตั้งใจรวย” (ไม่เลิก) ทุกสิ่งจึงเป็นอย่างที่เห็น... ข้าแล้วข้าเล่า
คิดถึงขงจื้อซึ่งจบลงแล้วในฉบับนี้
ก่อนจะเสียชีวิต ขงจื้อฝากข้อปฏิบัติให้ลูกศิษย์ว่า

“ข้าใกล้จะไปแล้ว ก่อนจะจากไป ข้าควรให้พวกเจ้ารู้ไว้

สิ่งที่ข้าใฝ่ฝันสูงสุดในชีวิตของข้าคืออะไร.....

.....ความใฝ่ฝันนี้ก็คือความรักใคร่มนุษยโลกทั้งปวง

เรียกว่า **ต้าถง** (ดินแดนที่สุขสำราญ)

อยู่ในโลกแห่งต้าถง ผู้คนทั่วหล้าจะไม่นับญาติถือมิตรตัวเองเท่านั้น

ไม่เพียงมีความรักของบิดา มารดา ลูกหลาน

แต่จะรักใคร่กลมเกลียวกันทุกคน รักมนุษยโลกทุกคน

ผู้คนทั่วหล้าต่างสำราญใจ เด็กต่างได้รับความอบอุ่นและห่วงใย

คนที่ว่าเหว่และผู้พิการมีที่พึงพิง

ผู้ชายต่างมีหน้าที่การงานมั่นคง ผู้หญิงมีที่พึ่งพาที่พอใจ

แผ่นดินทั่วหล้าไม่มีการแก่งแย่ง

ยามค่ำคืนไร้โจรขโมย ทุกคนจิตใจดีงาม ไร้ความเกลียดชัง

แผ่นดินจึงร่มเย็น สิ่งนี้คือดินแดนต้าถงที่ข้าใฝ่ฝัน”

รับเชิญ

จากสนามรบถึงมือถือ.....๙
ธรรมะกับการเกษตร.....๑๒
ครูแบบอย่าง.....๑๔
ข่าวจากกองคุ้มครองและดูแลผลประโยชน์ คนไทยในต่างประเทศ.....๓๒
เทพยดอนิยม.....๓๕
เจ้าจิต เจ้าใจ และเจ้ากาย.....๔๓
การสร้างเมล็ดพันธุ์เฮลท์ควิลิต.....๕๕

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

บทวิจารณ์.....ตั้งใจจน.....๓
ชาดก...จนอย่างเจียม ดีกว่ารวยแต่โลก.....๑๙
ถ้อยคำสิริมงคล/อุจน์เปรี้ยว-มะนาวหวาน.....๔๑
รอบบ้านรอบตัว....การออกกำลังกาย.....๕๐
คิดตามหนัง...ขงจื้อ.....๗๒

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

ปลุกฝันไว้ในแผ่นดิน.....๗๙

สังคมดอกหญ้า

สัมมนาผู้นำ.....๖๑
ปัจฉิมลิขิต.....๙๑

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

- เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

สารบัญ

ปีที่ ๒๒ อันดับที่ ๑๒๓

ม.ค.-ก.พ. ๒๕๔๕

www.asoke.info

e-mail : rindh_a@asianet.co.th

เจ้าของ

สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

โทร.๐-๒๓๗๔-๕๖๓๑

E-mail : ppaniya@excite.com

บรรณาธิการ

จินธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ

น้อมคำ สมพงษ์ สุนัย พัชรินทร์

ฟานวล ธารดาว พุทธพันชาติ

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม

บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

นายประสิทธิ์ พิณพวงค์

จำนวนพิมพ์

๒๓,๐๐๐ เล่ม

บทวิจารณ์
ฟ้าเมือง ชาวหินฟ้า.

ตั้งใจจน

ถ้าเราตั้งทางเสือเรือให้แล่นไปสู่ทิศทางใด
สุดท้ายตามทิศทางนั้นๆ

เรือก็จะแล่นไปสู่เป้าหมาย

การกำหนดทิศทางเป้าหมายที่มุ่งจะไปให้ถึง
จึงเป็นเงื่อนไขพื้นฐานที่มีความจำเป็นยิ่งต่อการเดินทาง

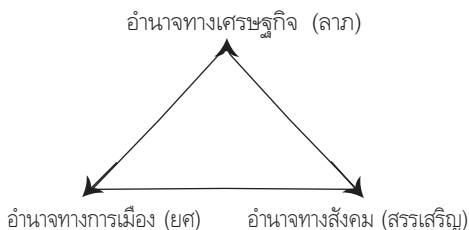
และตั้งทางเสือเรือให้ถูกต้อง

เพราะถ้ากำหนดเป้าหมายผิดพลาด และตั้งทางลัดเร็วผิดทิศ ความพยายามทั้งหมดที่ทุ่มเทไปกับการเดินทาง ก็จะกลายเป็นความสูญเปล่า และอาจนำลูกเรือทั้งหมดไปสู่ความหายนะในท้องทะเลลึกได้

การเดินทางของชีวิตก็ดูจะเหมือนกัน เจือปนพื้นฐานที่มีความจำเป็นยิ่งประการแรกก็คือ ต้องกำหนดเป้าหมายและทิศทางให้ถูกต้องชัดเจนก่อนว่า มุ่งจะเดินไปสู่ทิศไหน เป้าหมายที่เป็นบรรทัดสุดท้าย (bottom line) ของบันทึกแห่งการเดินทางที่มุ่งจะไปให้ถึงนั้นคืออะไร

ถ้าหากถามคำถามนี้กับผู้คนทั่วไปในสังคม ก็จะได้รับคำตอบว่าทุกคนต้องการ “ความสุข” และความสุขจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมี “**ลาภ ยศ สรรเสริญ**” ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่ความสุขต่างๆ

ลาภ ยศ และสรรเสริญนั้น เป็นอำนาจ ๓ ประการที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เหมือนเป็นเส้น ๓ เส้น ที่ช่วยค้ำยันซึ่งกันและกันให้เกิดเสถียรภาพที่มั่นคงของฐาน “อำนาจ” อันจะนำไปสู่อำนาจทางเศรษฐกิจ อำนาจทางการเมือง

และอำนาจทางสังคม เพื่อเป็นเครื่องมือให้เข้าถึงโลกียสุขต่างๆ ในที่สุด

พ่อค้ายักษ์ธุรกิจที่สร้างเนื้อสร้างตัวจนมีฐานะร่ำรวยและเข้าถึงอำนาจทางเศรษฐกิจแล้ว ถ้าไม่มีอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางสังคมรองรับ สถานะของความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจนั้นก็อาจจะสั้นคลอนได้

จึงเป็นธรรมชาติที่พ่อค้ายักษ์ธุรกิจ จะพยายามต่อสายวิ่งเข้าหาหนักการเมืองหรือผู้มีอำนาจในบ้านเมือง เพื่อสร้างสายสัมพันธ์ให้เข้าถึงแหล่งอำนาจทางการเมือง ตลอดจนใช้ทรัพย์สินเงินทองเพื่อสร้างความยอมรับจากสังคม ให้เป็นที่นับหน้าถือตาของผู้คนในสังคม ด้วยการบริจาคเงินสนับสนุนองค์กรสาธารณประโยชน์ต่างๆ เป็นต้น

อันเป็นการแผ่ขยายจากมิติของฐานอำนาจทางเศรษฐกิจ ไปสู่มิติของอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางสังคม เพื่อช่วยแก้ปัญหามิติของฐานอำนาจทางเศรษฐกิจที่ยืดครองอยู่ให้มันคงยิ่งขึ้น

นักการเมือง ข้าราชการ หรือผู้มีอำนาจทางการเมือง ถ้าไม่มีฐานอำนาจทางเศรษฐกิจรองรับ ไม่มีทรัพย์สินเงินทองสำหรับเลี้ยงดูลูกน้องและบริวาร หรือไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม อำนาจทางการเมืองที่ได้มาดังกล่าวก็จะไม่มั่นคง

จึงเป็นธรรมชาติของผู้เข้าถึงอำนาจทางการเมือง ที่มักจะใช้อำนาจนั้นในการแสวงหาทรัพย์สินเงินทอง เพื่อขยายไปสู่การสร้างฐานอำนาจทางเศรษฐกิจ รวมทั้งอาศัยอำนาจทางการเมืองช่วยสร้างบทบาทของตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ทั้งนี้เพื่ออาศัยมิติของอำนาจทางเศรษฐกิจและอำนาจทางสังคม ช่วยค้ำยันฐานอำนาจทางการเมืองที่มีอยู่ ให้เกิดความมั่นคงยิ่งขึ้น

ขณะเดียวกัน สื่อมวลชน นักวิชาการ หรือผู้มีอำนาจชี้นำทางสังคมต่างๆ (รวมทั้งนักการศาสนาด้วย) หากยังถูก

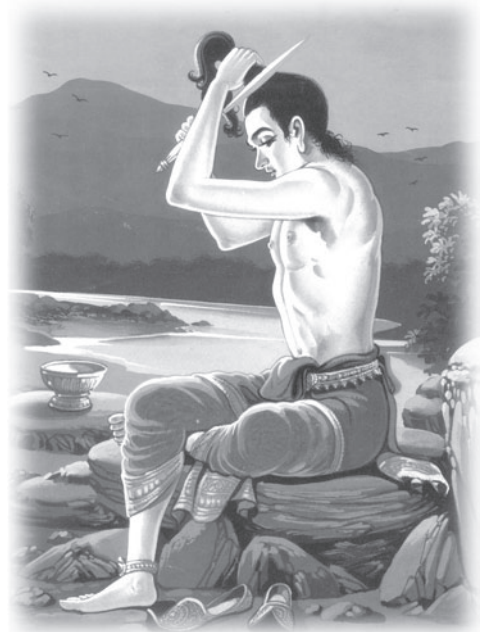
ครอบงำด้วยกิเลสตัณหาอุปาทาน ยังต้องการลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เมื่อมีอำนาจทางสังคม (จนเป็นที่ยอมรับ และสามารถชี้หน้าสังคมแล้ว) ก็จะอาศัยฐานอำนาจทางสังคมดังกล่าว ขยายไปสู่การแสวงหาอำนาจทางการเมือง และอำนาจทางเศรษฐกิจต่อไป

เช่น ลงสมัครรับเลือกตั้งข้างแอบอิงอยู่เบื้องหลังโดยใช้อำนาจทางสังคมที่มีอยู่ ต่อรองในทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ เพื่อสร้างฐานอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางเศรษฐกิจ มาค้ำยันสนับสนุนการขยายฐานอำนาจทางสังคมที่ตนยึดกุมอยู่ให้กว้างยิ่งขึ้นออกไปบ้าง เป็นต้น

เป้าหมายสุดท้ายของผู้คนทั่วไปในสังคม จึงมักจะวนเวียนอยู่กับการแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ หรืออำนาจทางเศรษฐกิจ อำนาจทางการเมือง และอำนาจทางสังคม เพื่อเป็นเครื่องมือนำไปสู่โลกียสุขต่างๆ

แต่อำนาจทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม มีเงื่อนไขข้อจำกัดที่ถ้าหากคนหนึ่งได้มามาก คนอื่นๆ ก็จะได้รับลดน้อยลงหรือสูญเสียบางอย่างที่เคยมีอยู่ไป (Zero Sum) ฉะนั้นจึงต้องแย่งชิงกัน ถ้าต่างคนต่างอยากได้ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขหลายๆ การเบียดเบียนแย่งชิงกันก็จะเป็นไปอย่างรุนแรงเข้มข้นยิ่งๆ ขึ้น จนนำไปสู่การทำร้ายทำลายกันภายใต้สงครามในรูปแบบและในระดับต่างๆ ซึ่งสร้างความหายนะและความทุกข์ร้อนให้แก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของสงคราม (ในรูปแบบและในลักษณะต่างๆ) ดังกล่าว

อย่างไรก็ตามยังมี “อำนาจ” อีกประการหนึ่งซึ่งผู้คนทั่วไปไม่ค่อยรู้จักคุ้นเคยกันนัก นั่นคือ “อำนาจของการเป็นอิสระจากกิเลสตัณหาอุปาทาน” ซึ่งสามารถ

นำไปสู่เป้าหมายสุดท้ายที่เป็น แก่นสารแท้จริง (essence) ของ “ความสุข” ที่เรียกว่า “ปรมมังสุขัง” (หรือความสุขที่ยิ่งกว่าสุข) ในชีวิตได้

การเข้าถึงอำนาจประเภทนี้ นอกจากไม่ไปเบียดเบียนใครรอน “อำนาจ” ของคนอื่นแล้ว ยังมีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลให้คนอื่นเข้าถึง “อำนาจ” แบบเดียวกันนี้ ยิ่งๆ ขึ้นด้วย เกิดประโยชน์สุขซึ่งต่อตนเองและผู้อื่น (Win Win Situation)

ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่ผู้คนกำลังทำสงครามทางเศรษฐกิจแข่งขันกันนั้น อำนาจทางเศรษฐกิจกลายเป็นอำนาจที่ผู้คนในสังคมพากันแก่งแย่งแสวงหาเพื่อสร้าง “ความร่ำรวย” ให้กับชีวิต

การแสวงหา “ความยากจน” (ซึ่งเป็นทิศทางที่ตรงข้ามกับการแสวงหาความร่ำรวย) ดังแบบอย่างกรณีที่เจ้าชายสิทธัตถะ ได้ทิ้งอำนาจทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม มาใช้ชีวิตอย่างอดอวยากยากจนในเพศบรรพชิต หรือดังเช่นที่มหาตมะคานธี

หึ่งโอกาสแสวงหาอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมืองในฐานะของเนติบัณฑิตที่เรียนจบจากประเทศอังกฤษ มาใช้ชีวิตอย่าง “ยากจน” เคียงข้างประชาชนชาวอินเดียส่วนใหญ่ของประเทศ

ตลอดจนดังเช่นที่ศาสดาของศาสนาต่างๆ ได้ใช้ชีวิตอย่าง “ยากจน” เป็นแบบอย่างให้เห็นมาแล้ว นั่นก็คือสัญลักษณ์ของ “อำนาจ” ในอีกมิติหนึ่ง (อันเป็นอำนาจที่เกิดจากการอยู่เหนือกิเลสตัณหาอุปาทาน)

“อำนาจ” ประเภทที่ ๔ ที่สะท้อนผ่านแบบชีวิตแห่งความ “ยากจน” นี้ ถึงแม้จะดูไม่มีน้ำยาอะไร เหมือนภาพวาดของเทวดาบนผนังโบสถ์ที่มีร่างกายบอบบางอ่อนแอ เมื่อเทียบกับรูปร่างของเหล่ายักษ์มารที่มีรูปร่างใหญ่โต หน้าตาดุร้ายน่าเกรงขาม (ซึ่งเปรียบเหมือนอำนาจทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ซึ่งดูเป็นพลังอำนาจที่น่าเกรงขาม) แต่เทวดาตัวเล็กที่บอบบางกลับมีอำนาจเหนือเหล่าอสูรยักษ์มารในตำนานเทพการณัมน์ของสงครามระหว่าง “เทวะ” กับ “อสูร”

ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะ “อำนาจ” ที่สะท้อนผ่านแบบชีวิตอันยากจน อย่างเช่นที่มหาตมะคานธีเป็นอยู่หรือที่ สามารถปลดปล่อยอินเดียให้เป็นเอกราชจากการเป็นอาณานิคมของจักรวรรดิอังกฤษที่ยิ่งใหญ่

และไม่ใช่เพราะ “อำนาจ” ที่สะท้อนผ่านแบบชีวิตอันยากจนของศาสดาในศาสนาต่างๆ หรือหรือ ที่มีอิทธิพลอย่างไพศาลต่อการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์และอารยธรรมของมนุษย์

การตั้งใจ “แสวงหาความ ร่ำรวย” และแสวงหา “อำนาจ” อันเกิดจากลาภ ยศ สรรเสริญ ซึ่งเป็นทิศทางและเป้าหมายของชีวิตที่ผู้คนส่วนใหญ่แสวงหา นั้น ได้นำพาผู้คนจำนวนมากไปสู่การ เบียดเบียน ทำร้ายทำลายกัน เพื่อแย่งชิงอำนาจทางเศรษฐกิจ อำนาจทางการเมือง และ อำนาจทางสังคม จนนำไปสู่ ความทุกข์ร้อนต่างๆ ที่เกิดจากการ เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นๆ อันทำให้ห่างไกลจากเป้าหมาย ของแก่นแท้แห่งความสุขในชีวิต

การตั้งใจ “แสวงหาความยากจน” ที่นำไปสู่ “อำนาจ” อันเกิดจากการอยู่เหนือกิเลสตัณหาอุปาทาน จึงเป็นทิศทางเดินของชีวิตที่จะนำไปสู่ “บรรทัดสุดท้าย” ของแก่นแท้แห่งความสุขที่สมบูรณ์ยิ่งกว่า

จากสนามรบ **ถึง** มือถือ

○ กรรณิการ์ พรมเสาร์

สถาบัน Worldwatch ในวอชิงตัน ดีซี. เสนอรายงานการศึกษาชิ้นใหม่ ระบุว่า ความต้องการโทรศัพท์มือถือและสินค้าฟุ่มเฟือยบางอย่างที่สูงมากและไม่สิ้นสุด ก่อให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรง ทำให้ประชาชนในประเทศกำลังพัฒนาเสียชีวิต ไปนับล้านคน

เรื่องก็คือ สงครามที่โหดร้ายป่าเถื่อนหลายต่อหลายครั้งเกิดขึ้นจากการแย่งชิงทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็นแร่โคลแทน (โคลัมไบท์-แทนทาลัม) เมื่อผ่านกระบวนการแล้วเรียกว่าแทนทาลัม) ที่ใช้ในโทรศัพท์มือถือและเครื่องใช้ไฟฟ้าอื่นๆ เพชร ป่าไม้เขตร้อน และสินค้าวัตถุดิบที่หายากต่างๆ ทำให้ผู้คนเสียชีวิตและถูกขับไล่ออกไปจากที่อยู่ดั้งเดิมมากกว่า ๒๐ ล้านคน ทำรายได้ให้ทหาร แม่ทัพนายกองทั้งหลาย และรัฐบาลที่กดขี่ประชาชนตลอดจนกลุ่มต่างๆ ที่เบียดเบียนเอาเปรียบผู้อื่นเป็นเงินมากกว่าหมื่นล้านดอลลาร์ต่อปี

จากโคลัมเบีย ถึงอังกโกล่า ถึงอัฟกานิสถาน ประชาชนตายไปทุกวัน เพราะสังคมนิยมที่นำเข้าและใช้สินค้า

วัตถุดิบเหล่านั้นโดยไม่คำนึงว่าจะมาจากไหน ไมเคิล เรนเนอร์ นักวิจัยอาวุโสสถาบัน Worldwatch กล่าวว่า ถ้าเราซื้อโทรศัพท์มือถือ อาจเท่ากับเรากำลังจ่ายเงินเพื่อสนับสนุนให้สงครามในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโกดำเนินต่อไป เพราะที่นั่นทหารเข้ามารบเพราะแร่โคลแทน สินค้าวัตถุดิบที่เมื่อสัก ๑๐ ปีมานี้มีค่าเชิงพาณิชย์น้อยมาก ทว่าปัจจุบันนี้จำเป็นมากสำหรับโทรศัพท์มือถือที่ใช้กันวันนี้กว่าพันล้านเครื่อง ซึ่งรวมไปถึงคอมพิวเตอร์ แลปทอป วิทยุติดตามตัว และเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทั้งหลาย มีการลักลอบนำโคลแทนออกจากคองโกมากมาย เช่น ทหารรวันดา ประเทศที่ไม่มีเหมืองแร่โคลแทนสามารถทำเงินได้ถึง ๒๕๐ ล้านดอลลาร์ในเวลา ๑๘ เดือน จึงเห็นได้ชัดว่าทหารเหล่านี้เข้ามารบภายใต้กองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติเพราะแรงจูงใจเช่นนี้ เคยมีห้วงหนึ่งที่โนเกียกับโซนี่ต้องเร่งผลิตสินค้าให้เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ช่วงนั้นโคลแทนมีราคาสูงถึงกิโลกรัมละ ๔๐๐ ดอลลาร์

การขยายตัวอย่างมหาศาลของ การค้าโลกพร้อมๆ กับความหละหลวม และคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ราชการทำให้ กลุ่มกระหายสงครามสามารถเข้าถึงตลาด ที่สำคัญๆ โดยง่าย บริษัทใหญ่และประเทศ ที่ร่ำรวยที่ได้รับประโยชน์จากวัตถุดิบราคาถูก แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นว่าการทำลาย ล้างอะไรบ้าง ณ แหล่งที่มาของวัตถุดิบ และผู้บริโภคส่วนใหญ่ก็ไม่รู้ว่าสินค้าธรรมดาๆ ที่ตัวเองซื้อนั้นสนับสนุนให้เกิดความรุนแรงขึ้น

ความรุนแรงส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นโดย สัมพันธ์กับความขัดแย้งแย่งชิงทรัพยากร มักเป็นความรุนแรงที่ประชาชนตกเป็นเหยื่อ

บางครั้ง มีความ วิปริตผิดเพี้ยนถึง ขนาดตัดแขนขา เป็นการขู่ประชาชน ท้องถิ่นให้ยอม จำนวนหรือไม่กี่หนี่ไป การบังคับเด็กผู้ชาย ให้เป็นทหาร เด็ก ผู้หญิงตกเป็นทาส กามบำเรอเหล่า

นักรบผู้ใหญ่ มีการบังคับใช้แรงงานให้ ชูตรีดทรัพย์ากรมาใช้ให้มากที่สุด เหล่านี้ เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงทั่วโลก

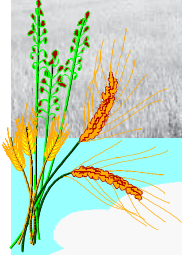
ในทศวรรษ ๑๙๙๐ มีผู้คนเสียชีวิตในสงครามแย่งชิงทรัพยากรไม่น้อยกว่า ๕ ล้านคน อีก ๕-๖ ล้านคนหนีไป ประเทศเพื่อนบ้าน อีก ๑๑-๑๕ ล้านคนที่ถูกขับไล่ออกจากที่ดินของตนเองยังอยู่ภายใน ประเทศ

นอกจากผู้คนจะเสียชีวิตแล้ว สงครามแย่งชิงทรัพยากรยังอยู่ในหรือใกล้ เขตที่มีคุณค่าทางสิ่งแวดล้อม ทำให้มีการ ตัดไม้ทำลายป่ามากขึ้น สิ่งหารสัตว์ป่า จำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นกอริลล่า ช้าง หรือสัตว์ป่าอื่นๆ

บัดนี้โคลแทนที่ขโมยมาจากคองโก อาจอยู่ในโทรศัพท์มือถือหรือแล็ปท็อป คุณแล้วก็ได้

* คอลัมน์ “กระแสดังแดน”
(จากหนังสือฉลาดซื้อปีที่ ๙ ฉบับที่ ๕๒)

ธรรมะ
กับการเกษตร

* สโมสรเสียงศีล ชาตวโร

ปณฺพบาย อตถํ ชาวนาติ บุดตลลฉะรู้จักสิ่งทีเป็นประโยชน์ก็เพราะปัญญา

คนมีปัญญารู้จักนำสิ่งต่าง ๆ แม้จะทิ้งแล้ว เช่น ขยะ แทนที่จะปล่อยให้
ให้เป็นมลพิษ ก็จะใช้มันมาทำประโยชน์ได้มากมาย ขยะที่เป็นเศษอาหาร

เศษผักผลไม้ก็นำมาทำน้ำหมักชีวภาพ หรือทำปุ๋ยหมักได้ เศษอาหาร เศษพืชผัก
ผลไม้มีอยู่ทุกครัวเรือนถ้ารู้จักแยกเสี่ยตั้งแต่ต้นทาง ก็จะไม่ไปกองเน่าสัองกลิ่นเหม็น

เกิดเชื้อโรค จนเป็นปัญหาแทบ
ทุกเมืองใหญ่ๆ วัตถุประสงค์ที่หาง่าย
ที่สุด ใช้ทำปุ๋ยได้ดีที่สุด คือ
ขยะจากเศษอาหารที่ไม่มีโลหะ
หรือพลาสติกเจือปน โดยนำ
เศษอาหารมากองผสมกับแกลบ
หรือขี้เถ้าดำ หรือเศษหญ้า
เศษฟางจำนวนเท่าๆ กัน หรือ
จำนวนเท่าไรก็ได้ผสมให้เข้ากัน
และใช้จุลินทรีย์ (น้ำหมักชีวภาพ)
หรือฟอสเฟตเร่งของกรมพัฒนา
ที่ดินผสมพอประมาณ แล้วใช้
ถุงปุ๋ยคลุม หมั่นกลับกองจนกว่า
จะหมดกลิ่นและความร้อนลด
จนอุณหภูมิเท่ากับอากาศ
ภายนอกก็นำไปใช้กับต้นไม้ได้
นี่คือวิธีทำปุ๋ยหมักที่ง่ายที่สุด
หาวัตถุดิบก็ง่าย ไม่ต้องไปซื้อ
อะไรมาก

เมื่อเร็วๆ นี้ผู้เขียนได้
รับเชิญให้ไปร่วมบรรยายในงาน
**ประชุมวิชาการวาระแห่งชาติ
เกษตรอินทรีย์เพื่อเศรษฐกิจ**

พอเพียง ที่ศูนย์อนุรักษ์พันธุกรรมพืชอันเนื่องมาจากพระราชดำริฯ คลองไผ่ มีวิทยากรมาร่วมบรรยายหลายท่าน

ท่านผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ **คุณสุนัย เศรษฐบุญสร้าง** เป็นประธานกล่าวเปิดงาน พร้อมบรรยายสรุปความได้ว่า นโยบายแก้ปัญหาความยากจนของกระทรวงเกษตรฯ จะเน้นในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง อย่างพอดีพอเหมาะด้วยเหตุผลและปัญญา รู้จักทางสายกลางที่พึ่งพาตัวเองได้ และต้องมี **“ความรู้คู่คุณธรรม”** ด้วยหลักสำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. มีความรู้และคุณธรรมในการลดรายจ่าย
๒. มีความรู้และคุณธรรมในการเพิ่มรายได้
๓. มีความรู้และคุณธรรมในการขยายโอกาส

ความรู้ในการลดรายจ่าย คือ รู้จักทำปุ๋ยหมัก ทำน้ำหมักชีวภาพ ทำสมุนไพรไล่แมลงใช้เอง

คุณธรรมในการลดรายจ่าย คือ ถ้าเลือกบายมุขทุกชนิดจะลดรายจ่ายได้มาก สุขภาพกายใจก็ไม่เสีย ปัญหาครอบครัวน้อยลง

ความรู้ในการเพิ่มรายได้ คือ ถ้าทำเกษตรอินทรีย์เป็น ผลผลิตจะสูงขึ้น การตลาดก็จะดีขึ้น

คุณธรรมในการเพิ่มรายได้ คือ ขยันเพิ่มขึ้น ไม่เกียจคร้าน

ความรู้ในการขยายโอกาส คือ เสริมสร้างให้มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีการรวมกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รู้จักทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย

คุณธรรมในการขยายโอกาส ต้องซื่อสัตย์ รักษาเครดิตให้มาก ไม่ขี้เกียจ ไม่ขี้โกง และไม่ขี้เหล้าเมายา จึงจะเป็นที่เชื่อถือ ติดต่อกันก็สะดวก ต่อไปจะมีการจัดตั้งนิคมเศรษฐกิจพอเพียง หรือศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง โดยจะมีที่ดิน เงินทุน และความรู้เรื่องการทำเกษตรตามทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จากนั้นเป็นการอภิปรายเรื่องการขับเคลื่อนวาระแห่งชาติสู่เกษตรอินทรีย์ ประเด็นที่สำคัญได้แก่

อ.วิวัฒน์ ศัลยกำธร (อดีตผู้อำนวยการโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริฯ) อธิบายว่า เรื่องของการขับเคลื่อน ในหลวงเคยตรัสไว้ว่าต้องให้ระเบิดออกมาจากข้างใน คือ ใจต้องเห็นชัดเลยว่าถ้าไม่ทำเกษตรอินทรีย์อยู่ไม่รอด และต้องมีตัวอย่างที่ทำสำเร็จแล้วให้เขาดูจึงจะขับเคลื่อนไปได้

วาระแห่งชาติ ก็คือ ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนในชาติจะต้องช่วยกัน ร่วมมือกัน เพราะมันถึงจุดวิกฤติแล้ว เกษตรกำลังจะล่มสลาย เป็นหนี้เป็นสินทั่วประเทศ

สู่เกษตรอินทรีย์ ก็คือ การเกษตรที่ไม่ใช้สารเคมีทุกชนิด แต่เป็นเกษตรอินทรีย์วิถีไทยมาตรฐานแบบคนไทยที่มีมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย ไม่ต้องไปเอาอย่างมาตรฐานต่างประเทศให้ยุ่งยาก

สมณะเสียงศีล ชาตวโร ครูภูมิปัญญาไทยด้านการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมบรรยายสรุปได้ว่า

เราได้ขับเคลื่อนเรื่องเกษตรอินทรีย์มานานกว่า ๒๐ ปี ในกลุ่มของเราได้พิสูจน์การทำเกษตรอินทรีย์อย่างได้ผล ทั้งผัก ผลไม้ และ

ไร่นา จนมีศูนย์อบรมไปทั่วทุกภาคของประเทศ ประมาณ ๒๐ กว่าศูนย์ฯ แต่ละศูนย์มีตัวอย่างการทำปุ๋ยหมักและนำหมักชีวภาพใช้เอง มีแปลงผัก นาข้าว สวนผลไม้ไร้สารเคมีที่ทำอย่างได้ผล ลดต้นทุน เพิ่มผลผลิต คืนชีวิตให้สิ่งแวดล้อม ชุมชนของเราเป็นชุมชนเข้มแข็งที่พึ่งตนเองได้เพราะ

๑. ในชุมชนไม่มีขวดเหล้า ขวดเบียร์ ไม่มีขวดยาชูกำลัง ไม่มีก้นบุหรี่

๒. ในชุมชนไม่มีคนเป็นหนี้เป็นสิน เพราะเรามีเศรษฐกิจพอเพียงที่พึ่งตนเองได้

๓. ในชุมชนมีการเพาะปลูกผักและข้าวไร้สารเคมีเลี้ยงกันในชุมชนได้

ทุกวันนี้จะหาชุมชนตัวอย่างที่มี
ข้อใดข้อหนึ่งในสามข้อนี้ก็ยาก มีแต่ชุมชน
ที่เป็นหนี้เป็นสิน ติดอบายมุข และใช้สาร
เคมีทำการเกษตร ชุมชนจึงเต็มไปด้วยคน
ที่มีหนี้สิน ครอบครัวล่มสลาย ต้องไปขาย
แรงงานที่ต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ ทั้งๆ
ที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด

เราพัฒนาผิดพลาดกันมานานแล้ว
คุณภาพของคนก็ตกต่ำ จึงจำเป็นที่จะต้อง
ช่วยกันแก้ ด้วยการให้การอบรม ซึ่ง
ศูนย์อบรมเครือข่ายกิจกรรมไร่สารพิษแห่ง
ประเทศไทยก็ได้อบรมเกษตรกรและมีหน่วย
งานต่างๆ มาขอศึกษาดูงานเป็นจำนวนมาก
มีการอบรมโครงการพักชำระหนี้ของรัฐบาล
ตามหลักสูตรสังฆกรรมชีวิต ๕ วัน ๔ คืน
โดยเน้นคุณธรรมนำความรู้ ปรากฏจากการ
ประเมินผลอย่างเป็นทางการ มีหลักฐาน
เป็นเอกสารยืนยันว่าเกษตรกรที่ผ่านการ
อบรมมีเศรษฐกิจดีขึ้น เพราะเขารู้จักลด
รายจ่ายและเพิ่มรายได้ด้วยการทำเกษตร
อินทรีย์ รู้จักลด ละ เลิกอบายมุข จน
มีเงินมาชำระหนี้ให้ ธกส. กว่า ๘๐% ของ
จำนวนเกษตรกรที่เข้ารับการฝึกอบรมนับ
หมื่นคน

ยุคสังคมเสื่อมทรามเช่น
ทุกวันนี้มีปัญหาสังคมเกิดขึ้น
มากมาย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาวัยรุ่น
ปัญหาความยากจน ปัญหาสิ่ง
แวดล้อมเป็นพิษ ปัญหายา
เสพติด ฯลฯ

อ.วิวัฒน์ เคยกล่าวไว้ว่า
ต่อไปจะต้องเจอกับปัญหาที่น่า
กลัวอีกหลายเรื่อง เช่น

๑. ปัญหาพลังงานแพง
ทุกวันนี้ น้ำมันแพง แก๊สก็แพง
ต้นทุนการผลิตก็จะต้องสูงขึ้นตาม คนจนจะเดือดร้อนหนัก

๒. เกิดภัยธรรมชาติรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทุกวันนี้ดินฟ้าอากาศวิปริต หน้าฝนน้ำท่วม
ไร่นาบ้านเรือนเสียหาย ยามแล้งก็แล้งจนไม่มีน้ำจะใช้

๓. เกิดโรคระบาดที่รุนแรงและรักษาไม่หายทั้งคนและสัตว์ เช่น โรคเอดส์
ไข้หวัดนก ฯลฯ

๔. เกิดสงคราม ความขัดแย้งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จะเห็นได้ในปัจจุบัน เช่น ปัญหาภาคใต้
ปัญหามือบต่างๆ ไม่มีความสงบสุข

เหตุแห่งปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นเพราะสังคมหรือผู้คนไร้คุณธรรม สื่อต่างๆ ก็ไม่ส่งเสริมเรื่องของคุณธรรม มีแต่มอมเมาเป็นส่วนมาก วิธีแก้ก็คือต้องช่วยกันนำ
คุณธรรมคำสอนของพุทธศาสนามาเป็นหลักในการพัฒนาคน พัฒนาลัทธิ

● ถึงจน รู้จัก เจียมตน
อดทน ทุ่มใจ ไม่ท้อ
ไม่เหมือน คนรวย ไม่ท้อ
บ้างขอ นอบนวล กอบโกย

จนอย่างเจียม ดีกว่ารวยแต่โลก

(พรหมทัตตชาดก)

เมื่อพระศาสดาทรงพักอาศัยอยู่ที่เมืองอาฬวี ณ อัคคาฬวจเจตีย์ ได้ตรัสถาม
ขึ้นในหมู่นิกษุว่า

“ดูก่อนนิกษุทั้งหลาย ได้ยินมาว่าพวกเขาจะไปด้วยการขอ มากไปด้วยการทำ
วิญญูติ(นิกษุขอสิ่งของกับคฤหัสถ์ที่ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ผู้ที่ปวารณาไว้)อยู่ เป็นความจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

ทรงได้ยินนิกษุหลายรูปตอบเช่นนั้น จึงทรงติเตียนนิกษุเหล่านั้นว่า

“แม้บัณฑิตทั้งหลายในโบราณกาล มีพระราชามีเป็นใหญ่ในแผ่นดินปวารณา(ยินดี

ให้กล่าวขอได้ไว้ก็ตาม บัณฑิตก็ไม่กล่าวขอท่ามกลางมหาชน เพราะมีความละเอียด และ
เกรงกลัวว่าอาจจะร้าวฉานต่อกัน จึงกล่าวขอเฉพาะได้ยีนแค่สองคนเท่านั้น”
แล้วทรงเล่าเรื่องในครั้งโบราณนั้น

ในอดีตกาล **พระเจ้าพรหมทัต** ครอบครองราชสมบัติที่อุตรปัญจาลนครในกบิลรัฐ
ณ ตำบลแห่งหนึ่ง มีชายหนุ่มคนหนึ่งกำเนิดจากตระกูลพรหมมณเฑียร เขาได้ไปศึกษา
เล่าเรียนศิลปะทั้งปวงจากเมืองตักกศิลา สำเร็จการศึกษาแล้วเมื่อหน่ายในชีวิตฆราวาส จึง
ออกบวชเป็นดาบส (**ผู้บำเพ็ญตบะเพากิเลส**) ผู้มักน้อยสันโดษ เลี้ยงชีพอยู่ด้วยพืชผลไม้ของป่า
อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ (ป่าบริเวณภูเขาหิมालย์) มาช้านาน

ครั้นเมื่อถึงเวลาแห่งการฝึกฝนตน **ไม่ให้ติดหลงในที่พักอาศัย จึงออกจาริก(เดินทาง)
ไปยังที่ต่างๆ** กระทั่งถึงอุตรปัญจาลนคร ได้แวะพำนักอยู่ที่พระราชอุทยานนอกเมืองของ
พระเจ้าพรหมทัต

รุ่งเช้า พระดาบสก็ออกภิกขาจาร (เที่ยววิณฑชาต) เดินเข้าไปในพระนคร จนถึง
ประตูพระราชวังของพระราชชา พอดีกับพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น ทรงบังเกิดจิตเลื่อมใส
ในอิริยาบถอันงดงามของดาบสนั้น จึงทรงนิมนต์ให้ดาบสนั่งในห้องพระโอรัง แล้วถวายอาหาร
อันประณีต ทรงนิมนต์ให้พระดาบสอยู่ในพระราชอุทยานตลอดไป

ทุกๆวันพระดาบสจึงได้ไปฉันอาหาร ที่ภายในพระราชมณเฑียรเป็นประจำ วันคืน
ผ่านไปจนกระทั่งหมดฤดูฝนแล้ว พระดาบสบังเกิดความปรารถนาจะกลับคืนสู่ป่าหิมพานต์ตามเดิม
จึงครุ่นคิดขึ้นมาว่า

**“หากเราจะเดินทางไกลรอนแรมสู่ป่าหิมพานต์ ก็น่าที่จะได้รองเท้าบางๆสักคู่หนึ่ง
และร่มใบไม้สักคัน เราควรทูลขอกับพระราชชา”**

วันหนึ่ง.....เมื่อพระราชชาเสด็จมายังพระราชอุทยาน มีข้าราชการบริพารติดตามมากมาย
แทนที่ดาบสจะทูลขอบริวาร (เครื่องใช้สอยของนักบวช) กับพระราชชา กลับเกิดความคิดว่า

“การกล่าวขอต่อผู้อื่น เสมือนการร้องให้ต่อผู้อื่น ส่วนผู้อื่นถูกขอแล้วตอบว่า ไม่มี
ก็เสมือนการร้องให้ตอบคืนกลับมา **ช่างไม่สมควรเลย เราเป็นดาบสไม่ควรร้องให้ท่ามกลาง**

มหาชนเช่นนี้ ยิ่งไม่สมควรให้พระราชาร้องให้ตอบอีกด้วย ฉะนั้นการร้องไห้ของเราทั้งสอง
พึงควรทำในที่ลับ กล่าวขอกันเพียงสองคนเท่านั้น”

คิดดังนั้นแล้ว จึงกราบทูลกับพระราชินี ขอสนทนาเรื่องสำคัญอย่างหนึ่งในที่ซึ่งปลอดภัย
จากคนอื่น ๆ พระราชินีรับสั่งให้พวกราชบุรุษทั้งหลายถอยออกไปให้ห่างจากที่นั้น แล้วทรงรอ
ฟังคำพูดของพระดาบสอยู่ แต่ขณะนั้นเอง....ดาบสเกิดความคิดวิตกกังวลขึ้นว่า

“ถ้าเราทูลขอบริวาร เพื่อที่จะจรรจาริกไปจากที่นี่ หากพระราชินีไม่พอพระทัย
ไม่ประทานให้แล้ว ไมตรีของเราสองก็คงจะแตกร้างต่อกัน ฉะนั้นหากไม่แน่ใจ เรายังไม่
สมควรทูลขอจะดีกว่า”

ด้วยความคิดเยี่ยงนี้เอง ทำให้ดาบสกราบทูลออกไปว่า

“ข้าแต่ महाराज วันนี้เห็นทีพระองค์คงต้องเสด็จกลับไปก่อนเถิด เอาไว้ว่าตามภาพ
จะทูลให้ทรงทราบในคราวหน้า”

พระราชินีก็ได้ทรงเฉลียวพระทัยแต่อย่างใด ด้วยวางใจในตัวของพระดาบสทุกประการ
จึงเสด็จกลับพระราชวัง

แม้ในครั้งต่อๆมา พระราชินีเสด็จมาเยี่ยมพระราชอุทยาน พระดาบสก็มิอาจทำใจที่จะ
กราบทูลแก่พระราชินีได้ เหตุการณ์เป็นอยู่อย่างนี้ยาวนาน จนกระทั่งล่วงเลยไปถึง ๑๒ ปี

วันหนึ่ง ณ พระราชอุทยานนั้น พระราชาทรงตัดสินพระทัยเองว่า

“หลายครั้งหลายคราเนิ่นนานนักแล้ว ที่พระคุณเจ้าของเราบอกว่า มีเรื่องสำคัญจะ
คุยด้วยสองคนในที่ลับหูผู้อื่น แล้วเราก็ให้โอกาสนั้น แต่ก็ไม่เคยได้รับคำกล่าวใดๆเลย หรือชะรอย
จะเป็นเพราะพระดาบสประพฤติพรหมจรรย์มานาน เกิดเบื่อหน่ายระอาในชีวิตพรหมจรรย์
ปรารถนาบริโภคในทรัพย์สมบัติ จึงมีกล้าเปิดเผยบอกกล่าวออกมาได้แม้แต่ครั้งเดียว วันนี้เห็น
ที่เราจะต้องรู้จักกันให้ชัดเจนล่ะ ว่าท่านปรารถนาสิ่งใด แม้เป็นราชสมบัติของเรา เราก็จะมอบถวายท่าน”

ครั้นรับสั่งให้ทุกคนถอยออกไปแล้ว เป็นที่ลับหูจากบุคคลทั้งหลาย พระดาบสทำที่
ว่าจะกล่าวขอ แต่แล้วก็นิ่งเงียบไปอีก พระราชาจึงตรัสสั่งที่ทรงดำริเอาไว้ว่า

“พระคุณเจ้าอีกอักจะกล่าวเรื่องใด แต่แล้วก็นิ่งเงียบไม่พูดเช่นนี้มาตลอด ๑๒ ปี
ข้าพเจ้าขอปรารถนาต่อท่านอีกครั้งว่า แม้ราชสมบัติทั้งหมดของข้าพเจ้า ก็ยินดีถวายแก่พระคุณเจ้า
โดยที่มีต้องกลัวต่อภัยใดๆ ขอเพียงพระคุณเจ้าชื่นชอบใจ หากปรารถนาแล้วก็ขอให้บอกออกมา
เถิด”

พระดาบสรู้สึกคลายใจขึ้นมามาก พูลถามว่า

“มหาบพิตร พระองค์ยินดีประทานสิ่งนี้อาตมภาพพูลขอหรือ?”

“ข้าพเจ้ายินดีถวาย ท่านผู้เจริญ”

“ถ้าเช่นนั้น อาตมภาพขอจาริกกลับคืนสู่ป่าหิมพานต์ ขอรองเท้าชั้นเดียวหนึ่งคู่ ขอ
ร่มใบไม้หนึ่งคัน”

พระราชาทรงแปลกพระทัยนัก ถึงกับอุทานออกมาว่า

“ท่านผู้เจริญ ทั้งหมดท่านต้องการขอเพียงเท่านี้เองหรือ สิ่งเหล่านี้ทำให้ท่านไม่กล้า
เอ่ยปากขอจนตลอด ๑๒ ปีเทียวหรือ”

“เป็นอย่างนั้น มหาบพิตร”

“ก็แล้วเป็นเพราะเหตุใดกัน ทำให้ท่านถึงกับต้องอดกลั้นถึงอย่างนี้เล่า”

พระดาบสจึงได้เปิดเผยความรู้สึกทั้งหมด แก่พระเจ้าพรหมทัตตะให้ทรงทราบ

“ดูก่อนมหาบพิตร ผู้ขอย่อมมีโอกาสเพียง ๒ อย่างคือ ได้ทรัพย์หรือไม่ได้ทรัพย์
แท้จริงของการขอต้องมีอย่างนี้เกิดขึ้นเป็นธรรมดา

บัณฑิตจึงกล่าวถึงการขอว่า เป็นเสมือนการร้องไห้ แล้วหากผู้ใดปฏิเสธคำขอ บัณฑิต

กล่าวถึงการปฏิสนธิ์นั้นว่า เป็นเสมือนการร้องให้ตอบ

ฉะนั้นชาวปัญญาจะทั้งหลายในที่นี้ ออย่าได้ยินได้ฟังอาตมภาพกำลังร้องให้อยู่ และอย่าได้ยินได้ฟังพระองค์ทรงกรแสงตอบอยู่เลย เพราะเหตุนั้นอาตมภาพจึงปรารถนาพูดคุยกับพระองค์ในที่ลับหูผู้อื่น”

พระราชาทรงสดับแล้ว ทรงยิ่งเลื่อมใสพระดาบสมากกว่าเดิม ในความมักน้อยสันโดษ ในความเกรงใจ ในความอดกลั้นสำรวม ดังนั้นจึงตรัสกับพระดาบสว่า

“ท่านผู้เจริญอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอถวายว้าวแดง ๑,๐๐๐ ตัว พร้อมด้วยว้าวจำผุงแก่ท่าน เพราะหากอารยชน(คนที่เจริญแล้วในกุตลธรรม)ใด ได้ฟังคำกล่าวอันประกอบด้วยเหตุผลของท่านแล้ว ทำไมจะไม่ฟังให้แก่ท่านผู้เป็นอารยชนเล่า”

“มหาบพิตร อาตมภาพไม่ประสงค์ในวัตถุทุกสิ่งทั้งหลายแล้ว พระองค์ประทานแต่สิ่งที้อาตมภาพขอลขอเท่านั้นเถิด”

พระราชาก็ทรงประทานตามนั้น และก่อนที่พระดาบสจะเดินทางไป ได้มีโอวาทฝากแต่พระราชาวา

“ขอถวายพระพรมหาบพิตร พระองค์อย่าทรงประมาท จงรักษาศีล หมั่นเพียรกระทำในอุโบสถกรรม(ถือศีล ๘)เถิด”

แม้พระราชาก็ทรงวิงวอนให้อยู่อย่างไร แต่พระดาบสก็ยังคงจาริกจากไป กลับคืนสู่ป่าหิมพานต์ บำเพ็ญอภิญา(ความรู้ยิ่ง) และสมาบัติ(สภาวะสงบอันประณีตยิ่ง) ให้บังเกิดขึ้น มีพรหมโลกเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

ครั้นจบพระธรรมเทศนานั้นแล้ว พระศาสดาทรงเปิดเผยว่า

“พระเจ้าพรหมทัตตะในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์ในบัดนี้ ส่วนดาบสนั้นก็มาเป็นเรตถาคตนี้เอง”

กวมพุทธ

เสาร์ ๑๕ ธ.ค. ๒๕๔๔

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๙๐

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๕๓๘)

ครูแบบอย่าง

แม้มีหน้าที่ทำงานด้วยใจซื่อและมุ่งหวังสร้างผลงานเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น
ขณะที่ได้ไปหาटनाทางวิสัยทัศน์คำสั่งสอนเสด็จผู้ใด ๆ ทว่าภาวดีให้ทางวิสัยและ
ประกาศเกียรติคุณบุคคลเหล่านั้นก็เป็นที่รักของสังคมซึ่งจะตั้งอกจะท่า
เพื่อสามารถดีงามอย่างน้อย ๓ ประการ คือ

๑. สำนึกบุญคุณแห่งกษัตริย์ว่า ทำดีได้ดี
๒. สำนึกบุญสั่งเสด็จมาทวงกรรมดีในสังคม

๓. แสวงแบบอย่างการทำความดีแก่สังคมไปในสังคม เพื่อให้ผู้อื่นและ
คนรุ่นหลังปฏิบัติตามได้

ซึ่งขอประมุขให้สมาคมฯ ขุขันธ์ฯ ลงนามขอเรียนมหาวิทยาลัยให้คิดเสียดและ
มอบรางวัล ขาฯ ขุขันธ์ฯ แบบอย่างดีด้านกษัตริย์และเสด็จฯ โดยมิได้หาหาขุขันธ์ฯ
นายแพทย์ ขุขันธ์ฯ สวตชนนเวสฯ นายกษัตริย์มหาวิทยาลัยเป็นผู้มอบรางวัล
ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ “ตอแก้วแก้ว” ขอขุขันธ์ฯ ตัดลอปคำประกาศ
เกียรติคุณผู้ได้รับรางวัล มาพิมพ์เผยแพร่ต่อหน้า “ข่าวสมาคมฯ ขุขันธ์ฯ”
ของสมาคมฯ ขุขันธ์ฯ ลงนามขอเรียนมหาวิทยาลัย ปีที่ ๓๕ ฉบับที่ ๓
วันอังคารที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ ดังนี้

อาจารย์ พนมสันต์ เอี่ยมจันทร์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเคมี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ และ ๒๕๒๘ เริ่มรับราชการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ในตำแหน่งอาจารย์ สังกัดภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาจารย์ พนมสันต์ เอี่ยมจันทร์ ได้อุทิศตนให้แก่การเรียนการสอน การบริการ และการวิจัย อาจารย์ได้ทุ่มเทเวลาและเอาใจใส่ในการปรับปรุงการสอนให้มีความทันสมัย สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เพื่อให้บัณฑิตมีกระบวนการคิด แก้ปัญหาและปรับตัวให้รับความรู้ใหม่ๆ ในด้านงานพัฒนานิสิต อาจารย์เป็นที่ปรึกษาและอาจารย์ ฝายกิจการนิสิตของคณะวิทยาศาสตร์ อาจารย์ดูแลนิสิตด้วยความเมตตากรุณา ทั้งด้าน วิชาการ ด้านคุณธรรม จริยธรรมและศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนเอาใจใส่ในปัญหาครอบครัว ของนิสิตทุกคน นอกจากนี้อาจารย์ยังเต็มใจช่วยเหลือและสละเวลาช่วยงานด้านบริการ วิชาการ อาจารย์เป็นผู้มีความกตัญญูต่องานที่มอบหมายและผู้อาวุโส กับเพื่อนร่วมงาน และผู้ที่ใกล้ชิด สภาคณาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงเห็นสมควรมอบโล่รางวัล เกียรติคุณอาจารย์แบบอย่าง ประจำปีการศึกษา ๒๕๔๘ เพื่อเป็นกำลังใจและเป็น เกียรติประวัติสืบไป

สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ไศภณ นภาธร

ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ไศภณ

นภาธร จบการศึกษาจากคณะแพทยศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๒๔

ได้รับวุฒิปัตริ์แสดงความรู้ความชำนาญในการ

ประกอบวิชาชีพเวชกรรม สาขาอายุรศาสตร์

และอนุมัติบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรม สาขาอายุรศาสตร์

โรคไต จากแพทยสภา ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ และ ๒๕๓๓ ตามลำดับ รับราชการเป็น

อาจารย์ ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ.

๒๕๓๖ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ และรองศาสตราจารย์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙

และ ๒๕๔๒ ตามลำดับ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เลขาธิการคณะกรรมการ

ประจำคณะแพทยศาสตร์ ปี พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๒ และรองผู้อำนวยการโรงพยาบาล

จุฬาลงกรณ์ ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จนถึงปัจจุบัน

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ไศภณ นภาธร เป็นครูแพทย์ที่ทุ่มเทเอาใจใส่ต่อ

นิสิตแพทย์ นิสิตบัณฑิตศึกษา แพทย์ประจำบ้าน และแพทย์ประจำบ้านต่อยอด

อย่างสม่ำเสมอ ท่านเป็นอาจารย์ผู้ที่มีศิลปะในการถ่ายทอดความรู้เป็นอย่างดี และง่ายต่อ

ความเข้าใจจนเป็นที่ชื่นชอบของนิสิตทุกระดับ ท่านเป็นอายุรแพทย์โรคไตผู้ประพฤติปฏิบัติ

ตนด้วยจริยธรรม และคุณธรรมที่ดั่งงามต่อผู้ป่วยทุกระดับชั้น อันเป็นแบบอย่างที่ดีงาม

แก่นิสิต ท่านเป็นนักวิชาการที่ติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีอยู่เสมอ

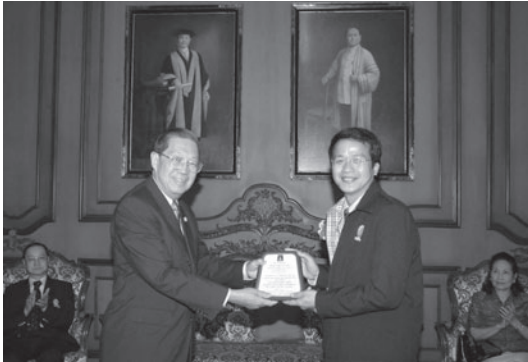
ตลอดจนเป็นนักวิจัยที่ผลิตผลงานด้านอายุรศาสตร์ และอายุรศาสตร์โรคไต โดยเฉพาะ

อาจารย์พนวสันต์ รัต.นพ.โศภณ ศ.นพ.จรัส สุวรรณเวลา (นายกสภามหาวิทยาลัย)
รศ.ดร.อรพินท์ พานทอง (ประธานสภาคณาจารย์) รศ.ดร.สมพงษ์ และ ผศ.รัศมี

โรคไตเมืองร้อน จนเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการระดับประเทศและนานาชาติ ขณะเดียวกัน ท่านเป็นผู้บริหารที่นำเคารพ ชื่อสัตย์สุจริต กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของผู้ใต้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน และเป็นผู้ที่ผู้บังคับบัญชาให้ความไว้วางใจ ตลอดมา โดยใช้หลักการบริหารด้วยการสร้างความเข้าใจให้ตรงกัน รับฟังความเห็น และข้อเสนอแนะจากคณาจารย์และบุคลากรทุกระดับ เป็นผู้อุทิศตนเสียสละเพื่อการเรียน การสอน และการวิจัยอย่างแท้จริง เป็นแพทย์ผู้พร้อมด้วยคุณธรรม และจริยธรรม เป็นผู้บริหารที่ชื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม สภาคณาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึง เห็นสมควรมอบโล่รางวัลเกียรติคุณอาจารย์แบบอย่าง ประจำปีการศึกษา ๒๕๔๘ เพื่อ เป็นกำลังใจและเป็นเกียรติประวัติสืบไป

สาขาสังคมศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ จิตระดับ
ภาควิชาหลักสูตรการสอนและ
เทคโนโลยีทางการศึกษา
คณะครุศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ จิตระดับ สังกัดภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำเร็จการศึกษาครุศาสตรบัณฑิต ในปี พ.ศ.๒๕๑๘ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ในปี พ.ศ.๒๕๒๐ และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาวิชา Curriculum and Instruction จาก University of Wisconsin-Madison ประเทศสหรัฐอเมริกา

รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ จิตระดับ ได้รับรางวัลบุคคลดีเด่น สาขากิจกรรมพัฒนาเยาวชนจากสำนักงานคณะกรรมการประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักงานกวีรัฐมนตรี รางวัลผลงานวิจัยดี เงินทุนวิจัยรัชดาภิเษกสมโภช ได้รับเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา และเด็กของ The Commission of the European Communities (EU) องค์การ UNICEF, องค์การแรงงานเด็กระหว่างประเทศและอื่นๆ

รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ จิตระดับ เป็นผู้อุทิศเวลาให้กับบทบาทในการชี้นำสังคมและการเสนอประเด็นปัญหาที่วิกฤต บทบาทดังกล่าวได้นำเสนอในเชิงบทความเชิงวิชาการ และได้มีการส่งเสริมนิสิตนักศึกษาเรียนรู้คุณธรรมวิชาชีพครูผ่านการทำงานกับองค์กรเอกชนด้านเด็กด้วยโอกาสโดยมีงานวิจัยเป็นฐาน มีการพัฒนาทางด้านวิชาการสม่ำเสมอ พุ่มเทการสอน รักและศรัทธาในวิชาชีพ มีความเป็นกันเองกับนิสิต มีกรอบ

คุณธรรมและจริยธรรมที่เป็นแบบอย่าง และมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างเสริมคุณภาพของสังคมไทยอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่อง และลงมือปฏิบัติด้วยตนเองทั้งในเชิงบทความ งานวิจัย หนังสือตำรา โครงการสัมมนาต่างๆ เป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับทั้งในเชิงประเด็นปัญหา ข้อเสนอแนะทางเลือก และการผลักดันนโยบายที่เป็นรูปธรรม สภาคณาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงเห็นสมควรมอบโล่รางวัลเกียรติคุณอาจารย์แบบอย่าง ประจำปีการศึกษา ๒๕๔๘ เพื่อเป็นกำลังใจและเป็นเกียรติประวัติสืบไป

นายกสภามหาวิทยาลัย ประธานสภาคณาจารย์ คณบดี พลตรีจำลอง ศรีเมือง และอาจารย์แบบอย่าง

สาขามนุษยศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ

ภาควิชาภาษาตะวันตก

คณะอักษรศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ เป็นอาจารย์ที่มีผลงานดีเด่นทั้งในด้านการสอน การผลิต ผลงานวิชาการ ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นิสิตและคณาจารย์ และทำคุณประโยชน์แก่สังคมเป็นอย่างดี

ในด้านการสอน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ เป็นอาจารย์ที่ตระหนักในหน้าที่ของครูที่จะต้องอบรมสั่งสอนให้นิสิตเป็นผู้ที่มีความรู้คู่คุณธรรมตามปณิธานของมหาวิทยาลัย ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ ได้คัดเลือกและเตรียมบทเรียนซึ่งสอดแทรกประเด็นที่กระตุ้นให้นิสิตรู้จักคิด เข้าใจชีวิตตนเองและผู้อื่น รู้จักผิดชอบชั่วดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ ยังจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนให้นิสิตร่วมกันทำเพื่อเสริมการสั่งสอน ปลุกฝังคุณธรรมเหล่านี้โดยผ่านประสบการณ์จริงอีกด้วย รัศมีปัญหาสังคม ทำให้นิสิตมีจิตสำนึกสาธารณะและคิดจะทำประโยชน์ให้แก่สังคม

ในด้านการผลิตผลงานวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ ได้เรียบเรียงตำราและจัดทำพจนานุกรมหลายเล่ม แต่ละเล่มล้วนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาสเปนในประเทศไทย นอกจากนี้ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ ยังเป็นผู้บุกเบิกการแปลวรรณกรรมสเปนเป็นภาษาไทย ยิ่งกว่านั้นยังได้นำผลกำไรจากการจำหน่ายหนังสือทั้งหมดไปช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสในชนบท การที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัศมี กฤษณมิษ มีคุณูปการต่อการเรียนการสอนภาษาสเปนในประเทศไทยและกระทำคุณ

แขกผู้มีเกียรติที่มา
ร่วมพิธีมอบรางวัล
เกียรติคุณ
อาจารย์แบบอย่าง

ประโยชน์แก่สังคมด้วยความมุ่งมั่นและเสียสละเช่นนี้ ทำให้ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัตมี กฤษณมิษ ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์พระนางอิซาเบล ลา กาโตลิกา ชั้น CRUZ DE OFICIAL จากประเทศสเปน

ในด้านงานบริหาร นอกจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัตมี กฤษณมิษ จะดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการศูนย์ลาตินอเมริกาศึกษาแล้ว ยังอุทิศตนช่วยเหลืองานด้านกิจการนิสิตของ คณะอักษรศาสตร์ และของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตลอดมา

ด้วยเหตุที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัตมี กฤษณมิษ เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเป็นที่ ยอมรับ มีผลงานดีเด่นด้านการสอนซึ่งเน้นความรู้คู่คุณธรรม และมีผลงานวิชาการที่เป็น ประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาสเปน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอุทิศตน เพื่อทำประโยชน์ให้แก่สังคมด้วยความแน่วแน่อุทิศสละมาตลอดมาดังได้กล่าวแล้ว ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัตมี กฤษณมิษ จึงเป็นผู้ที่สมควรได้รับการคัดเลือกให้เป็นอาจารย์ แบบอย่างของสมาคมอาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา ๒๕๔๘ เพื่อ เป็นกำลังใจและเป็นเกียรติประวัติสืบไป

ข่าวสารจาก
กองคุ้มครองและดูแลผลประโยชน์คนไทยในต่างประเทศ
กรมการกงสุล กระทรวงต่างประเทศ

● นายหน้าหลอกลวงทำงานที่ประเทศจีน

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง รายงานว่าได้ช่วยเหลือหญิงไทยจำนวน ๗ คน ซึ่งได้ถูกนายหน้าชาวไทยชักชวนให้ไปทำงานเป็นพนักงานนวดแผนโบราณกับนายจ้างชาวจีน โดยตกลงว่าจะให้ค่าจ้างเดือนละ ๑,๕๐๐ หยวน (ประมาณ ๘,๑๐๐ บาท) และจะได้แบ่งเปอร์เซ็นต์พิเศษจากการนวดลูกค้าแต่ละราย (ไม่มีการทำสัญญาจ้างเป็นลายลักษณ์อักษร) แต่เมื่อถึงเวลาสิ้นเดือน นายจ้างชาวจีนจ่ายค่าจ้างให้ไม่ครบจำนวนตามที่ตกลงกันไว้ และแขกที่มาใช้บริการมีจำนวนน้อย หญิงไทยทั้ง ๗ คนจึงตัดสินใจเดินทางกลับเมืองไทย แต่นายหน้าได้ยึดหนังสือเดินทางและควบคุมตัวไว้ ทำให้ขาดอิสรภาพ ไม่สามารถไปไหนมาไหนได้ จึงหลบหนีมาขอความช่วยเหลือจากสถานเอกอัครราชทูต

ขณะนี้ก็มีนายหน้ามาชักชวนหรือล่อลวงแรงงานไทยให้ไปทำงานที่ประเทศจีนเพิ่มมากขึ้น จึงขอเตือนคนไทยให้ระมัดระวัง อย่าหลงเชื่อคำชักชวนของนายหน้าหากท่านต้องการไปต่างประเทศอย่างถูกกฎหมาย โปรดปรึกษาและสามารถขอคำแนะนำได้จากกระทรวงแรงงานเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง

ด้วยความปรารถนาดีจาก
กองคุ้มครองและดูแลประโยชน์คนไทยในต่างประเทศ
กรมการกงสุล ๒๘ ธ.ค. ๒๕๔๘

● รัฐบาลเนปาลประกาศภาวะฉุกเฉิน

รัฐบาลเนปาลได้ประกาศมาตรการรักษาความปลอดภัย โดยการบังคับใช้ Curfew ห้ามประชาชนออกนอกบ้านในช่วงระยะเวลาที่กำหนดในเขตเมืองหลวง ภายในถนนวงแหวนและเขตเมืองลาลิตปุตรี ระหว่างเวลา ๒๓.๐๐-๐๔.๐๐ น. ซึ่งมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ ม.ค.๕๕ เป็นต้นไป จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เนื่องจากการวางระเบิดและลอบโจมตีหลายแห่งตามจุดต่างๆ ในเขตเมืองหลวง

จึงขอแจ้งเตือนคนไทยให้หลีกเลี่ยงการเดินทางเข้าประเทศเนปาลในช่วงนี้ หรือเพิ่มความระมัดระวังในการเดินทาง หากมีความจำเป็นควรหลีกเลี่ยงสถานที่ชุมนุม โดยสามารถตรวจสอบข่าวสารและติดตามสถานการณ์โดยตรงได้ที่ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงกาฐมาณฑุ โทร.(๕๕๗๗๑) ๔๓๗๑๔๑๐, ๔๓๗๑๔๐๕ โทรสาร (๕๕๗๗๑) ๔๓๗๑๔๐๘, ๔๓๗๑๔๐๕

๑๘ ม.ค.๒๕๕๕

● จับกุมนักเรียนไทยนำ CD อนาคตเข้าประเทศออสเตรเลีย

เจ้าหน้าที่ตำรวจประเทศออสเตรเลียได้จับกุมนายสมชาย (นามสมมติ) นักเรียนไทยที่ศึกษาอยู่ในประเทศออสเตรเลีย ในข้อหาสิ่งนำเข้า CD อนาคตทางเพศเด็ก อายุต่ำกว่า ๑๖ ปี ทางอินเทอร์เน็ตจากประเทศไทย

ขณะนี้ทางกงสุลใหญ่นครซิดนีย์ ได้ประสานงานให้ความช่วยเหลือในการจัดหาทนายความ ซึ่งที่ผ่านมานักศึกษาและคนไทยถูกจับดำเนินคดีมี CD อนาคตทางเพศไว้ในครอบครองมีอยู่จำนวนไม่น้อย จึงขอเตือนผู้ที่จะไปเรียนต่อที่ประเทศ

ออสเตรเลียหรือแรงงานไทยที่จะไปทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย อย่างนำ CD อนุญาตทางเพศของเด็กหรือสิ่งที่มีผิดกฎหมายเข้าประเทศ ไม่เช่นนั้นท่านจะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจออสเตรเลียให้ความสำคัญและเข้มงวดในการจับกุมอย่างมาก และมีโทษจำคุกสูงสุด ๕ ปี ตามกฎหมายออสเตรเลีย

๒๐ ม.ก.๒๕๔๕

● ช่วยเหลือหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณี

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเบิร์น ได้ให้ความช่วยเหลือนางสาว (นามสมมติ) จากโรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองบาเซิล ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งได้ถูกบังคับค้าประเวณี และถูกทำร้ายร่างกาย นางสาวให้การว่าได้แต่งงานกับชายชาวสวิส และเดินทางเข้าประเทศสวิตเซอร์แลนด์ หลังจากนั้นไม่นานก็ถูกนำไปขายบริการที่โรงแรม ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่านางสาวอำพรางการแต่งงาน หรืออาจถูกหลอกลวงจากชายชาวสวิสให้เดินทางเข้าไปประเทศสวิตเซอร์แลนด์เพื่อขายบริการทางเพศ

หากหญิงหรือชายใดต้องการแต่งงานกับชาวสวิส ขอให้มีความรัก ศึกษานิสัยใจคอ และวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมให้ดีเสียก่อน เนื่องจากเมื่อสมรสกับชาวสวิสแล้ว ต้องใช้เวลาถึง ๕ ปีจึงจะได้สิทธิพำนักถาวรในสวิตเซอร์แลนด์ได้ และวิธีนี้อาจเป็นช่องทางให้เกิดการหลอกลวงบังคับให้ค้าประเวณี และการสมรสแบบรับจ้างแต่งงานเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ส่วนชาวสวิสที่มีพฤติกรรมรับจ้างแต่งงานกับชาวต่างชาติมักเป็นพวกไม่มีการศึกษา ตกงาน ดิตยาเสพติด ดิตสุราเรื้อรัง มีหนี้สินล้นพ้นตัว มีโรคภัยประจำตัวที่ร้ายแรง มีปัญหาทางสุขภาพจิต ฉะนั้น หากไม่อยากตกนรกทั้งเป็นควรไตร่ตรองให้ดี

ด้วยความปรารถนาดีจาก
กองคุ้มครองและดูแลประโยชน์คนไทยในต่างประเทศ
กรมการกงสุล ๕ ก.พ.๒๕๔๕

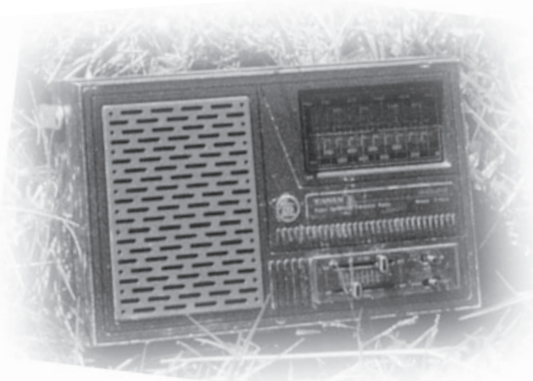
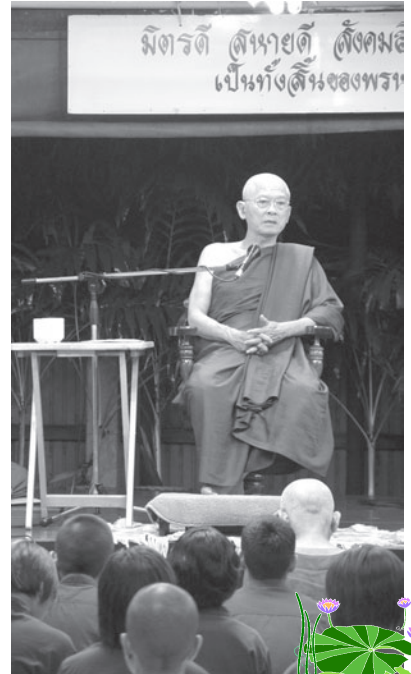
เก็บยอดนิคม (Popular records)

คิดว่าจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับความเป็นไปของชีวิตที่อังกฤษ เนื่องจากตัวเองได้เขียนเอาไว้หลายเรื่อง แต่ไม่มีเรื่องไหนจบและพร้อมที่จะส่งไปให้ บก.ได้ เพราะใช้วิธีกลับไปกลับมาระหว่างเรื่อง คือถ้าคิดเขียนไม่ออกในเรื่องหนึ่ง ก็ย้ายไปดูที่อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งตอนนี้ค้างอยู่สามเรื่อง(เท่านั้น) ตัวเองชอบเขียนหนังสือที่หลายเรื่อง เพราะไปได้นิสัยนี้มาจากการวาดรูป เนื่องจากต้องรอให้สีแห้ง ก็เลยเริ่มใหม่อีกรูป แล้วก็อีกรูป สุดท้ายก็มีรูปที่เขียนไม่เสร็จอยู่ประมาณ ๖-๗ รูป !

แล้วช่วงวิกฤตก็มาถึง ตอนที่พยายามกลับไปเขียนหนังสือต่อ ปรากฏว่าเขียนต่อไม่ได้สักเรื่อง เหมือนกับสมองมันตันไปหมด คิดไม่ออกเลย ถึงแม้ว่าจะมี concept อยู่แล้วในหัว แต่ดูเหมือนจะช่วยอะไรไม่ได้ จะหันไปทำงานอื่นก็ไม่มีอารมณ์ เพราะตั้งใจว่าจะเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เสร็จภายในวันนี้ พอคืนก็ดูว่ายังมี CD คำเทศน์ของสมเด็จพระโพธิธิราชที่ยังไม่ได้ฟัง ซึ่งสมณะที่สันตโศภิตมีเมตตาส่งมาให้ทางอินเทอร์เน็ต เราก็ดาวน์โหลดเก็บเอาไว้ฟังตอนวาดรูปหรือตอนทานอาหาร

ในเมื่อนึกอะไรไม่ออกก็ไม่ต้องนึก ฟังดีกว่า กะว่าจะฟังพอท่านเทศน์แค่ครึ่งชั่วโมง แล้วจะไปอ่านหนังสือต่อถ้ายังคิดอะไรไม่ออก แต่ฟังไปฟังมากลับฟังเพลิน ไม่อยากหยุด เพราะอยากรู้ว่าพอท่านจะพูดหรือเล่าเรื่องจบยังไง เกิดความรู้สึกเหมือนเมื่อตอนสมัยเป็นเด็ก เห็นสาว

ข้างบ้านนั่งฟังนิยายทางวิทยุขณะกำลังซักผ้า มือก็กำผ้าไว้อย่างนั้น ปากก็อ้ากว้างขึ้น กว้างขึ้น ตัวนั่งดูเหมือนหุ่นรูปปั้นมาตามทฤษฎี เชื่อว่ามีอวัยวะส่วนเดียวที่ทำงานคือหู แต่ก็มีขอบเขตจำกัดในการทำงาน เพราะคงจะรับรู้ความเป็นไปของคลื่นเสียงที่ออกมาจากวิทยุเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่าไม่พลาดสักคำว่าตัวละครพูดอะไรกันบ้าง

นึกที่ไร้ข้าและสมเพศตัวเองในเวลาเดียวกัน ที่เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว ตอนอยู่ที่สันตือโศก จะฟังพ่อท่านเทศน์บ้าง-ไม่ฟังบ้างเพราะห่วงงาน (หนังสือ) จะไม่เสร็จ ทำให้ฟังไม่ค่อยต่อเนื่อง จะได้นั่งฟังเฉยๆ จจริงๆ ก็ตอนมีงานประเพณี ขนาดนั้นบางครั้งก็ยังไม่กลับบ้านเพราะเป็นโรคภูมิแพ้ (คน) อีกทั้งก็เหนื่อยจากงาน ทำให้ไม่ค่อยกระชุ่มกระชวยในการปฏิบัติธรรม อย่าแปลกใจเลยในเรื่องนี้ คุณๆ เคยเรียนหนังสือไหม เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่เขาเริ่มต้นว่า “แต่ก่อนคนเรายังโง่อยู่”

สมัยนี้พระอาจารย์มีชื่อเสียงหลายๆ องค์ออกมาเทศน์ ฟรีบ้าง ไม่ฟรีบ้าง แต่จุดประสงค์คงตรงกันคืออยากให้ชาวบ้านอย่างเราๆ ได้ฟังธรรมะ และชาวบ้านอย่างเราๆ ก็ต้องแยกแยะเอาเองว่า ท่านเทศน์เกี่ยวกับอะไร หรือตัวเองจะเอาไปใช้ได้ขนาดไหน ส่วนจะได้ผลไหมนั้นก็อยู่ที่ปัญญาและความตั้งใจฟังของแต่ละบุคคล จึงเป็นบ่อเกิดของพระที่มีปัญญาอย่างเช่นพระพยอม เรียกกันว่าเป็นพระดัง เพราะมีลีลาการเทศน์เป็นที่เลื่องลือและติดตลาด เป็นความโชคดีของเราชาวพุทธที่บังเอิญท่านเป็นพระดีที่เราคงจะสัมผัสได้ ท่านมีความคิดก้าวหน้า การเป็นคนดีต้องเริ่มจากเด็ก ดังนั้นการเทศน์ของท่านจึงดูเหมือนจะถูกใจเด็กวัยรุ่นมาก หลังฟังเทีบท่านเทศน์เสร็จก็จะไปเล่ากันต่อว่า ท่าน**พูด**อะไรตลกบ้าง แต่ไม่ได้บอกต่อกันว่า ท่านได้**สอน**อะไรบ้าง ถึงยังงี้ก็ดีกว่าพระที่เทศน์แล้วไม่มีใครต้องการ (ตั้งใจ) ฟัง

กลับไปเมืองไทยคราวที่แล้ว เพื่อไปงานฉลองวันคล้ายวันเกิดของพ่อท่าน ได้ไปซื้อของใช้ที่ศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง เห็นทีวีเปิดในบริเวณที่คนนั่งทานอาหาร เป็นพระรูปหนึ่งกำลังเทศน์ แต่ไม่รู้ว่าเป็นท่านฉายาอะไร เพราะไม่มีเขียนบอกไว้ที่ด้านหลังจอ จะฟังก็ไม่ได้ยินเพราะเป็นที่วีรูนี่ไม่มีเสียง !! ซึ่งมืออยู่ประมาณสามเครื่องที่เปิดเหมือนกันหมด ในบริเวณนั้น คิดว่าเจ้าของกิจการคงเกรงว่า ถ้าคนที่มาเดินจับจ่ายใช้สอย หรือนั่งทานอาหารได้ยินเสียงพระเทศน์ แล้วจะพากันบรรลุลุธรรมกันหมด ก็จะไม่มีการเอาเงินมาทิงอีก ซึ่งเป็นการเสียลูกค้าโดยใช่เหตุ เราก็นั่งดูจอทีวีที่มีรูปของพระคุณเจ้านั่งปากพะยาบๆ โดยไม่มีเสียงอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง เพราะต้องรอพี่สาวที่เดินไปซื้อของ นึกเสียใจว่าไม่ได้เอา CD มาด้วยจะได้นั่งพ่อท่านเทศน์โดยมีภาพประกอบเป็นพระรูปอื่น ดูสิว่าบรรยากาศจะเป็นอย่างไร

เวลาพ่อท่านเทศน์ ท่านจะไม่ค่อยมีนิทานมาเล่า ส่วนมากท่านจะเล่าเรื่องจริง แต่คำพูดที่ทิ่มแทง, เปรียบเทียบ, ประชดประชัน ฯลฯ นั้นต่างหากคือความมีเสน่ห์ มีสาระ และความบันเทิงที่เป็นรูปแบบของตัวเอง อันนี้เป็นความเห็นส่วนตัวของผู้เขียน ที่มองเห็นความบันเทิงในด้านนี้ ซึ่งคงจะคล้ายๆ กับที่วัยรุ่นชอบฟังเทปพระพยอม

เอกลักษณ์อีกอย่างหนึ่งก็คือการทำท่าย... พ่อท่านจะทำท่ายตลอดไม่ว่าจะเป็นเรื่องในทางธรรมะ หรือโลกียะ ฟังดูเหมือนนักเลงไหม คิดดูเอาเอง แต่เป็นนักเลงรุ่นใหม่ที่ไม่ถือดาบ

หรือป็น แต่ท่านถือคัมภีร์เป็นอาวุธ ซึ่ง น่าจะเป็นที่สุดของอาวุธนะ เพราะจน บัดนี้ทุกครั้งทีพ่อท่านทำหาย ก็ยังไม่เห็น มีใครยกมือรับคำทำสักคน !

อาจเป็นไปได้ไหมว่า คนที่ฟังท่าน เทศน์(เช่นตัวเรา) พอได้ยินท่านพูดถึง กิเลส ไม่ว่าตัวไหน, เรื่องอะไร, เมื่อไหร่, ทำไม ฯลฯ แม้จะไม่เอ่ยชื่อออกมาให้ เป็นที่อับอาย แต่ฟังไปฟังมาก็รู้สึก เหมือน...กุ๊ยนั่น

อย่างที่เกริ่นเอาไว้ตอนแรกว่า เนื่องจาก ไม่สามารถเขียนเรื่องที่ค้างเอาไว้ได้ เลยมาฟังเทศน์แทน ฟังจบก็เลยรู้สึกกระปี้กระเป่าอีกครั้ง และมองเห็น ความหรรษาในเสียงที่ได้ยิน คิดอยู่ว่าทำไมถึงไม่มีใครจัด อันดับเทศน์ฮิตประจำสัปดาห์เหมือนที่เขาจัดเพลง(แผ่น) ฮิตประจำสัปดาห์บ้าง ที่อังกฤษมีรายการ Top of the Pops คือเพลงที่มีการจำหน่ายสูงสุดในสัปดาห์นั้น แล้วเขาก็เอามาออกรายการโชว์กันอีกทีโดยนักร้องตัวจริง ถ้ามีการจัดอันดับแบบนี้ ที่เมืองไทย รับรองเลยว่าพ่อท่านชนะขาดลอย เพราะเรื่องของเรื่องคือ ชาวอโศกเป็น หมุกกลุ่มที่ชอบฟังธรรมะ แล้วตอนนี้มีญาติธรรมเกือบทั่วประเทศ ทั้งที่เปิดเผยและไม่ เปิดเผยตัวเอง ข้อสำคัญคือชาวอโศกฟังแล้วทำ(ธรรม) ซึ่งเป็นการการันตีได้ว่า เทป หรือ CD ออกมาเท่าไรก็หมด ห่วงแต่ว่าพ่อท่านจะโชว์ตัวไม่ไหวเท่านั้น

นี่ไม่ได้เอาพ่อท่านมาเปรียบเล่นนะ แต่เป็นความรู้สึกจริงๆ ว่า ทำไมเด็กสมัยนี้ ถึงไม่ดาวโน้ลด์คำพระเทศน์จากคอมพิวเตอร์กันบ้าง ไม่ว่าจะศรัทธาของใครก็ตาม

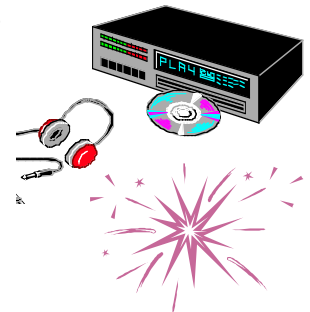
เพราะดูเหมือนจะบ้าไปดาวนโหลดแต่เพลง, ภาพยนตร์ หรือไม่กี่รูปลามก สังคมไทยซึ่งเป็นชาวพุทธ แต่ไปลอกเลียนแบบอะไรที่ดูเหมือนทันสมัย หรือเรียกทับศัพท์กันว่าไฮเทค! แต่ดูเหมือนกับขัดแย้งกันอย่างมากเลย ทั้งในด้านศีลธรรมและความเป็นอยู่ อาจเป็นเพราะถูกปั่นมาอีกทีจากกลุ่มคนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ที่เรียกกันว่านายทุน แล้วบอกว่านี่เป็นค่านิยม ก็ค่านิยมแบบไงๆ ใจ

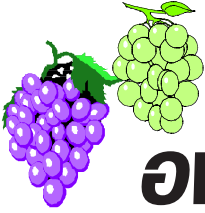

ห้องที่ทำงานอยู่ด้วยกันมาหลายปี เพิ่งกลับจากเดินทางไปเยี่ยมครอบครัวที่เมืองไทยบ่นให้ฟังว่า เด็กไทยวัยรุ่นสมัยนี้เปลี่ยนไปมาก พ่อแม่เองก็มีส่วนส่งเสริมด้วย ถ้าลูกเก่งในเรื่อง IT หรือคอมพิวเตอร์ พ่อแม่ก็จะภูมิใจ โดยมองข้ามเรื่องการปลูกฝังสิ่งที่ดำรงความเป็นไทยที่เคยเป็นที่เลื่องลือในอดีต และเป็นเท่ที่กล่าวขวัญในสายตาของคนต่างชาติว่า เด็กไทยอ่อนน้อมถ่อมตน มารยาทดี เรื่องจริยธรรมคงไม่ต้องพูดถึง เพราะของแบบนี้เกี่ยวโยงกันเหมือนใยแมงมุม มีท่านผู้ใดสนใจจะลองเซอร์เวย์ให้คนใกล้บ้านได้รู้ใหม่ว่า สถิติของเด็กไทยที่ไปวัด จะเป็นการไปเองหรือพ่อแม่พาไปมีประมาณกี่เปอร์เซ็นต์ในทุกวันนี้

เทคโนโลยีสมัยใหม่ถ้าใช้อย่างมีปัญญาก็เป็นประโยชน์ แต่ถ้าจะฉวยผลประโยชน์จากการใช้บนความไม่ถูกต้องก็เป็นเรื่องน่าเวทนา ไม่มีอะไรในโลกได้มาฟรีๆ

จบแบบนี้แหละ เพราะจะรีบไปฟังเทศน์ฮิตประจำ สัปดาห์ สมณะพิสุทธะเพิ่งจะส่งมาให้ เห็นบอกว่าสดๆ ร้อนๆ จากงานมหาปวารณาที่เพิ่งผ่านไปที่ปฐมมโศก

อ๋อportunเปรี๊ยว-มะนาวหวาน

คำพังเพยโบราณก็น่าจะอยู่ในหมวด
สำนวนสุภาพซึ่ด ถ้อยคำสิริมงคลจึง
พยายามหลีกเลี่ยงไม่เขียนถึง

แต่วันนี้ขอยกเว้น เพราะมีบาง
คำพังเพย ถ้าหากไม่ระมัดระวัง ความ
เป็นคนที่ง่จะล่มสลาย

สัจจะเป็นสิ่งสำคัญ อย่าหลอกใคร
และอย่าหลอกตัวเอง

มีจะนั้นแล้วก็เป็นผี ผีตัวโตๆ!

นึกว่าใครที่โชน โถที่แท้เอาตมาเอง!

“อ๋อportunเปรี๊ยว - มะนาวหวาน” เป็น
ภาวะการให้เหตุผลเมื่อไม่สมหวัง ไม่สม
ปรารถนา

ปลอบประโลมใจ

ปลอบมากๆ ระวังเข้าข่ายหลอกหลวง!

หากมนุษย์คือสัตว์โลกที่เดินทาง
ด้วยเหตุผลได้เก่งสุด เพราะความเป็นผู้มี
เหตุผล จึงพัฒนาก้าวหน้าได้ในทุกๆ ด้าน

พระอรหันต์ คือ **ผู้สมบูรณ์ครบ
พร้อมในเหตุผล**

เหตุผล เมื่อถึงที่สุดจึงหมดทุกข์-
หมดสุข หมดอาลัยอาวรณ์ จิตแข็งแแกร่ง
ไม่สะทกสะท้านต่อสิ่งเวดล้อมสารพัด

สิ้นแล้วซึ่งความหลง สว่างแล้วซึ่ง
ความหลง!

“อ๋อportunเปรี๊ยว” เมื่อเจ้าตัวไม่ได้ก็หา
เหตุผลปลอบใจดีแล้วละ ถึงได้มามันก็ไร้
ความหมาย เปรี๊ยวจะตายอ๋อportunพรรคันั้น

“มะนาวหวาน” เมื่อเจ้าตัวจะทำอะไร
ก็ระดมหาเหตุผลมาหลอกล่อตัวเอง
เพื่อจะได้รู้สึกไม่ผิด

ไม่ได้ใช้อารมณ์นะ ที่ทำไปเพราะมี
เหตุผลอย่างนี้ๆ

ไม่ได้กลั่นแกล้งนะ ที่ล้งโทษ
เพราะมีเหตุผลอย่างนี้ๆ

จะร้ายกับใครก็หาเหตุผลสารพัดมา
สนับสนุน

จะดีกับใครก็ชักแม่น้ำทั้งห้ามาอุดหนุน

“อุงุ่นเปรี้ยว-มะนาวหวาน” เป็น
กลไกป้องกันจิตปวดร้าวระทมทุกข์ แต่
ใช้มากเกิดผลแทรกซ้อนอย่างใหญ่หลวง
ผู้ไชยาสูตรนี้จึงต้องระวังพิษข้างเคียง

“อุงุ่นเปรี้ยว-มะนาวหวาน” ใช้มาก
เราจะกลายเป็นคนน่าเบื่อ น่ารังเกียจ

น่าเคঁราแค้ไหนที่ **“เหตุผล”** ของเขา
เป็นดาวประจำตัว เป็นขวัญประจำชีวิต แต่
ณ วันนี้เป็นแค่ **“สัตว์เลี้ยง”** สุดแต่เจ้าของ
ชีวิตจะลากถูลู่กูงัก

อยากมาทางนี้ก็กระซากให้มา
อยากไปทางโน้นก็กระซากให้ไป

“เหตุผล” กลายเป็นทาสที่น่าสงสาร
หลับตานึกถึงอนาคต คนคนนี้จะ
จะอยู่ในโลกอย่างมีสติปัญญาได้อย่างไร
งานใหญ่ก็มีโอกาสล้มเหลว

มนุษย์สัมพันธ์ก็สอບตก

ความจริงใจจะค่อยๆ กัดกร่อน

และแล้วก็จะตกเป็นทาสของโลกะ

โทสะ โมหะ ได้อย่างหน้าตาเฉย

แสงสว่างของชีวิตเป็นการเรียนรู้
สังขารม แต่เมื่อระบบอุงุ่นเปรี้ยว-มะนาว
หวานเข้ามา ลัจจะจะหุดหอย เหลือกก็แต่
หลอกตัวเองไปวันๆ

ไม่เผชิญกับความจริง นานวันก็
หาความจริงไม่พบ

ชีวิตก็จะอยู่กับความเท็จ

แล้วมนุษย์ร่างนี้ก็จะเป็นมมนุษย์
ในร่างของมนุษย์

เพราะเขาจะทิ้งแก่นแท้ของชีวิตไป
อย่างน่าเสียดาย

เส้นทางชีวิต จะกล้าหาญหรือหลบ
ซ่อน!

การเผชิญกับความจริง ลู้กันด้วย
เหตุผล อาจทุกข์ในวันนี้ แต่บาดแผล
จะหายเร็ว

แต่ถ้าสุขในวันนี้ ด้วยคำปลอบ
ประโลม แผลจะหลบใน ชีวิตก็มีแต่
ระทมทุกข์นิจนิรันดร์

ทางสองแพร่ง เราต้องเลือกเดิน
เพราะชีวิตเป็นของเรา และเราเป็นผู้ลิขิต

รับเชิญ

■ อัถต์ ฟิ่งประยูร

เจ้าจิต

เจ้าใจ และ เจ้ากาย

เขาคือแฝดชายสามพี่น้อง

เกิดในตระกูลผู้ดีมีเงินด้วยอาการครบ ๓๒

ผิวเนียนขาวอมชมพูหน้าจวบ ร่าเริง แจ่มใสตามประสาทารก

คนโตชื่อ**เจ้าจิต** คนกลางชื่อ**เจ้าใจ** คนสุดท้ายชื่อ**เจ้ากาย**

แฝดสามหน้าตาไม่สู้เหมือนกันนัก ความนึกคิดก็อยู่คนละมุม

เจ้าจิตใจดีมีคุณธรรม เห็นใจคนที่อยู่ระดับต่ำกว่า มีความคิดริเริ่ม

นิสัยตามใจน้องๆ

เจ้าใจสมชื่อ เอาแต่ใจตัว ใครอย่างไรช่าง ไม่คิดเพื่อเจือจานแม้
คนใกล้เคียง วันหนึ่งดีกว่าพรั่งนี้

เจ้ากายยอดนักบริโภค หัวอ่อน พี่
เอาใจ เจ้ากายเอาด้วย ไม่เคยคิดวาง
แผนชีวิต

สามหน่อพันเกณท์ทหารวานนี้เอง
ต่างกับนาฬิกาไม่เข้าข้าง ไม่มีโอกาสรับใช้
ชาติ หน่อมื่นสมัครเข้ารับราชการทหาร
ครบตามจำนวนที่หน่วยต้องการ หหมด
โอกาสเสริมประสบการณ์ชีวิตลูกผู้ชาย

เมื่อมีอิสระ พันเกณท์ สามหน่อ
ตรูสู่โลกกว้างที่มีสีสันตระการตา สุรา นารี
ดนตรี ผับ ทุกรูปแบบ กระทั่งสิ่งเสพติด
เราเรียกกันว่าบุหรี เหล้า ผลร้ายเหลือ
รับรู้กันอยู่

แม้ไม่ผิดกฎหมาย รัฐผลิตเอง
แต่ผลมันก็ร้ายเหลือรับ ข้างซองบุหรีจึง
มีคำขวัญ เช่น “สูบแล้วถุงลมพองตาย”
“ควนบุหรีฆ่าคนได้” “ควนบุหรีทำให้เกิด

โรคปอด” พร้อมภาพประกอบแบบปากว่า
ตาขยิบ มนุษย์ก่อแล้วปลายกุด หรือฟัง
ให้ง่ายเข้าคือ สร้างแล้วทำลาย จะก่อจะสร้าง
ไปไยกัน ?

สามคนนิสัยไม่เหมือนกัน พุดจา
กันดีๆ ไม่ค่อยได้ พุดไปพุดมาก็ทะเลาะ
กัน นี่คือนิสัยอย่างหนึ่งของมนุษย์
คนนี้จะเอาอย่างโน้น คนโน้นจะเอาอย่างนี้
แก ก. จันต้อง ข. แก ก. จัน ก. มัน
ไม่สนุก เหมือนจิ้งหรีดกัดกัน เด็กๆ ชอบ
เล่น นำมันมาใส่กรงจิวสร้างจากดินเหนียว
ต่อจากนั้นนำเส้นผมยาวหนึ่งเส้นคล้องคอ
มันจนแน่น แล้วแกว่งเร็วๆ มันจะกางปีก
ออกเพื่อบินตามแรงหมุน บินทั้งสองตัว
บินเสร็จจับมันวางในกรงดิน พอประจัญ

หน้ากันมันแยกเขี้ยว หรือจะว่ากางเขี้ยวก็ได้ กางเขี้ยวพลงกรีดปึกชั้นเสียงกรีดๆ ลั่นห้อง รีเข้าชนหรือกัดกัน เจ้าของสังเวียนร้องจ๊ิกเข้าไป จ๊ิกเข้าไป จิ้งหรีดมันก็กรีดปึกชนไปด้วย สนุกสุดๆ สำหรับวัยนั้น จิ้งหรีดมีสองสี สีออกแดงเรียก “ทองแดง” สีดำสนิทเรียกว่า “ทองดำ” ยังมีตัวเล็กกว่าเจ้าทองแดง - ทองดำเรียกว่า “ไ้แอ๊ด” กัดกันอึดกว่า แต่ไม่ชนเวลากัด หายาก

ไ้แอ๊ด เล็กพริกขี้หนู กัดอึดกว่าทองแดง ทองดำนั้นไม่ต้องปั่นหัว ไม่ต้องให้กินพริกขี้หนูเผ็ดๆ เพื่อกลับเขี้ยว เจ้าทองแดงทองดำกัดกันส่วนหนึ่งเกิดจากความเวียนหัวเพราะปั่นก่อนกัด ชนิดเจอหน้ากัดก่อนละ

วัยเด็กไม่รู้บาป ไม่รู้จะโดนสาปเรียกคืน จึงปฏิบัติกรไ้ไ้เดียวสา เตบใหญ่ ความรู้สึกผิดชอบเกิด ภาพโสดโผนผิดๆ ปรากฏจนสมองสั่งว่า

มนุษย์มีหน้าที่สร้าง “กรรมดี” ด้วยการเดินตามรอยพระพุทธรเจ้า ชีวิตจะสงบสุขราบรื่น

มนุษย์ไม่มีหน้าที่สั่งให้กรรมดีเดินทางมาส่งผลให้เมื่อนั้นเมื่อนี้ กรรมดีจะส่งผลเมื่อถึงเวลา ดูร่างกายต้องเติบโตเอง เจ้าของร่างไม่สามารถสั่งให้ร่างสูงต่ำดำขาว บังคับกรรมไม่ได้

เจ้าจิตใจดี มีน้ำใจ ใจดีของเจ้าจิตเป็นเหตุให้เจ้าใจเคยตัว เอาแต่ใจ ความเมตตากรุณาไม่ปรากฏ ไม่สัมพันธ์กับสังคครอบตัว คนซังรอบบ้าน ซ้ำมีอารมณ์ ยกตนข่มท่าน คงเกิดมาจากวิบากกรรมปางก่อน

วันหนึ่งเจ้าจิตพบหญิงขอทานนั่งอุ้มลูกอยู่บนสะพานลอย จึงล้วงกระเป๋ามาหมายหีบพิเศษต่างค์หวังให้ทานแม่ลูกอ่อน

เจ้าใจว่า “อย่าให้มัน พวกนี้มีนายหน้าพามาส่ง ค่ามารับกลับ เงินที่ได้ถูกแบ่งไปเยอะ”

“โ้เอ๊ย บาทเดียว ใส่กันชั้นให้เขาไม่ทำให้เราอดตายหรอก” ความเห็นทั้งสองไม่ตรงกันฉะนี้

เจ้าใจเสียงแข็ง “เหอะน่า เชื่อผม ยิ่งให้ยิ่งเคยตัว ขอทานไม่หมดสักที”

เสียงดัง “เบิ่ง” เจ้าจิตไม่ฟังเสียง
หยอดเหรียญบาทลงขัน เจ้าใจหน้าบึ้ง
เจ้าจิตสอนน้องว่า

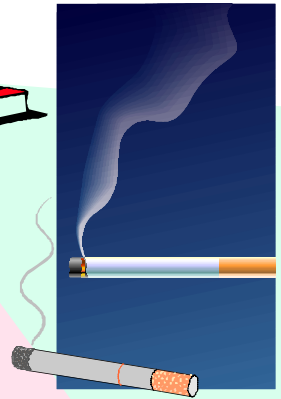
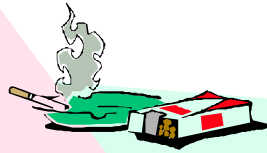
“โลกมีใบเดียว หนีไปอยู่โลกอื่นเพื่อ
หาความสุขไม่ได้ เราควรช่วยกันไปก่อน”

ฟังพี่อบรม สีหน้าใจเจ้าดีขึ้น ดับ
อารมณ์ควักบุหรี่ยื่นจุดสูบอย่างแรงพ่น
ควันโขมง

“ตามใจ แต่ถ้าเป็นผม หะอะ” แล้ว
หัวเราะยาวในลำคอ

“นี่ก็เหมือนกัน” เจ้าจิตหันหน้ามอง
น้องตาขุ่นเล็กน้อย “เมื่อไหร่จะเลิก
เจ้าก็รู้ บุหรี่มีสารเสพติดมากมายนับพัน
ชนิด เจ้ากลับอึดมั่นเข้าปอด ไล่อากาศดี
ออก เอาสารพิษเข้าไปแทน ไม่อ่าน ไม่มอง
เขาเอารูปภพหน้ากลัวๆ มาพิมพ์ไว้ให้ดู

ข้างซอง” ไม่มีเสียงตอบจากเจ้าใจ ควัน
บุหรี่ยังลอยคลุ้ง คือคำตอบของคนรั้นเอา
แต่ใจตัว

“เจ้าใจเฮ้ย นอกจากไม่เป็น
ผู้ให้แล้ว ยังฆ่าตัวเองผ่อนส่งซะอีกด้วย”
พี่น้อง

“รู้ตัวนะ เจ้ามีชีวิตแบบหลุดโลก”
“เรื่องของผม ผมตายไปพี่ไม่เกี่ยว
พี่ไม่ได้ตายด้วยสักหน่อย” เจ้าใจได้คารม
พี่

เจ้าจิตพูดเบาลง น้ำเสียงนุ่มนวล
น่าฟังกว่าเดิม “เราพี่น้องกัน อย่าลืมนะ
สุขเราสุขด้วยกัน ทุกข์เราทุกข์ด้วยกัน
หากเจ้าปฏิบัติตัวผิดๆ ผลร้ายเกิดขึ้น
พี่ต้องรับผิดชอบด้วย”

“พี่จิต ผมเคยได้ยินนิทานเรื่องหนึ่ง
เวทดาเห็นหนอนในส้วม เกิดความสงสาร
ชวนหนอนขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ด้วยกัน
ไปกินอาหารทิพย์สุดโอชะ หนอนปฏิเสธ
นะพี่ หนอนสายหัว กล่าวตอบเวทดาว่า

“เป็นพระคุณอย่างยิ่งขอรับ อาหาร
ทิพย์ต้องนึกจึงมา ส่วนหนอนอย่างผม
เพียงอ้าปากอาหารก็ไหลเข้ามาเอง อืม
แปร่ตลอดเวลา ไม่เคยหิว”

เจ้าใจคุยโวตามความรู้ประหลาดๆ
ฝังอยู่ในสมอง หวังสยบคารมพี่

“อืมม เมื่อเจ้าคิดอย่างนั้นก็ตามใจ
วิบากกรรมมีจริง เพราะรักจึงเตือน
เกิดเป็นคนไม่ทำบุญทำทาน ไม่ตักบาตร
ถวายข้าวพระ ไม่เห็นใจคนจนบ้างก็
ตามใจ”

เจ้าจิตสอนน้องต่อด้วยรักหวังดี

“หากผมรักเพื่อนมนุษย์ สงสารเขา
เรื่อยไป ทั้งหมดมันคือรายจ่าย เวลา
ผมต้องการบ้าง อยากรู้ว่าจะมีใครให้
อะไรผม” เจ้าใจดึงพี่ โดยไม่มองหน้า

เจ้าจิตหัวเราะไม่ตอบ คิดในใจ “สติ
ก่อให้เกิดปัญญา เจ้าขาดสติ ปัญญา
ยังไม่เกิด”

เจ้ากายไปไหนๆ กับพี่ที่ไม่มีปากเสียง
พี่สองคนสงสาร กลัวน้องหิว จึงหา
อาหารดีๆ ประเคนเข้าไปจนล้นกระเพาะ
พี่สองคนไม่ได้ศึกษาคุณค่าของอาหารว่า
แม่ของตึราคาแพงก็มีโทษ เจ้ากายชี้ เจ้า
จิตสั่ง เจ้ากายนั่งกิน กิน พุงไม่โยกก็ผิด
ไป

นานวัน นานกินอาหารแบบเดิม
ของโปรดล้วนไขมัน กินผักน้อย ขม ไม่
อร่อย ไม่มีรสชาติ เข้าร้านก๋วยเตี๋ยว
เจ้าใจตะโกนลั่น เส้นเล็กแห้งไม่ออก ไม่ผัก
เหอ ไม่รู้จักอาหาร ระวังอาหารจะฆ่าคน
กินแบบผ่อนส่ง เจ้าใจสั่ง เจ้ากายบริโภค
นานเข้าๆ โศกไม่รู้ตัวแน่นอน

ตั้ง ตอง ตึง ต่อง ต่อง ตอง ตึง
ตึง ต่านผู้อ่านโปรดทราบ ท่านผู้อ่าน
โปรดอ่านอย่าให้ผิด

จิตที่ดีนั้นอยู่ในกายและใจที่ดี

เจ้าจิต เจ้าใจ เจ้ากาย คือคนคน
เดียวกัน อยู่ในกายรวมเรียกว่า “มนุษย์”
จิตใจและกายที่ดีจะสะอาด หมด
กิเลส หมดโมหะ หมดโทสะ และหมด
ตัณหา

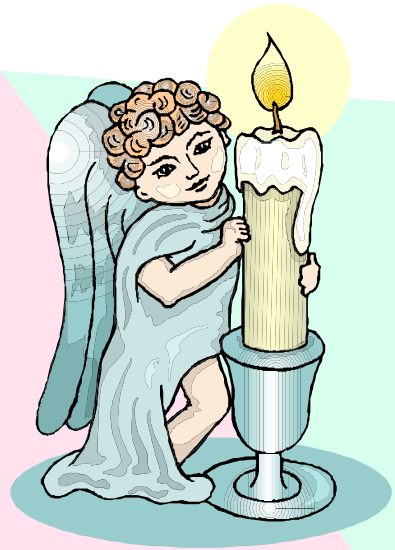
จิตที่ดีต้องต่อสู้กับใจที่อาจชั่ว ดึง
ไว้ให้ใจเห็นบาป เห็นกรรม ละอิจฉา
ละพยาบาท อาฆาต จองเวร อภัยยอม
แพ้จนกว่าใจจะรู้ผิดรู้ชอบ

เมื่อใดใจคิดชั่ว จิตดี จิตกลิ้งให้
ใจกลม ล้มสิ่งเลวละเอียดจนได้
อภัยยอมให้ใจพาเข้ากรงบาป
เมื่อจิตชนะใจที่คอยไม่ต่ำ คนเลว
จะไม่ลั่นคูก นักโทษประหารคงไม่มี
สำนึกดีจึงไว้ เหลือความสุขสงบ
เพราะความชั่วถูกลบ ไม่พบมันอีกไม่ว่า
ที่ใด

ส่วนกาย กายที่ดีนั้นเกิดแต่ใจและ
จิตที่ดีพร้อม ไม่นำสิ่งเลวเหลวไหลมา
บ่อนให้กายเสื่อม

กายไร้ซึ่งความนึกคิดไตร่ตรอง
กายเป็นเพียง “ข่าว” เป็นผู้รับอาหาร
โอชาจากใจและจิตหยิบยื่นสิ่งผิดมาให้

วันหนึ่งอาหารโอชาทำร้ายเจ้ากาย
จนเกิดหลายโรค เจ้ากายไม่สามารถทน
พิษที่ประดังเข้ามาทุกด้าน เครื่องยนต์
ประจำกายชำรุดจนหยุดเดิน

วันนั้น ใจ-จิต-กาย ต้องละล้างชำระ
เทียนประจำชีวิตจุดไว้ร่วมโลกหนึ่ง
ดวง “หรี” แล้ว “ดับ”

ดูจุดดาวดวงหนึ่งร่วงจากฟ้า ลับตา
เพียงวูบเดียว

เหลือเพียง “หยาดน้ำตาเทียน”
เหลือเพียง “เถ้ากระดูก” ถมแผ่นดินให้
มนุษย์อนาคตอย่า

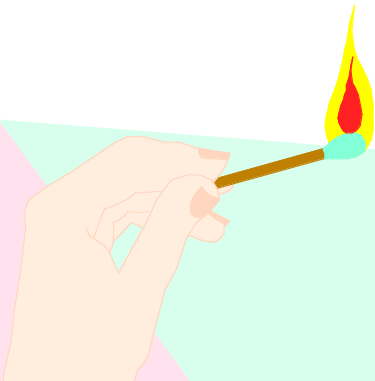
ถ้ามีความดี เสียสละเพื่อเพื่อนร่วม
โลกที่ทุกข์ยากแสนสาหัส มีน้ำใจหยดลง
บนคนทุกข์ คนทุกข์ที่เกิดมาหลายระดับ

ตาบอด หูหนวก ร่างกาย สมองพิการ
สาธุชนจะร่วมกันสาธุสรรเสริญ

จะบอกให้ ยังมีมุมเร้นลับอีกแห่ง
หนึ่ง มุมที่เหมือนอยู่ใต้โลก ไม่เห็น
เดือน เห็นตะวัน ตาบอดแล้วยังมีความ
พิการร่วมด้วย เกิดมาเขามีกรรม “สอง
दै” หนักสุด อากัฟสุด จึงมีสิทธิ์เข้ามา
อยู่ในมูลนิธิแห่งนี้

สวรรค์ของคนพิการอย่างเขา แอบ
อยู่ในนาม “มูลนิธิธรรมิกชนเพื่อคน
ตาบอดแห่งประเทศไทย ในพระบรม
ราชูปถัมภ์” หลบอยู่ในมุมอับลับเหมือน
ซ่อนเร้น ผู้ใญ่บุญต้องการทำกุศล ทำบุญ
ล้างใจที่สะอาดให้สะอาดยิ่งขึ้น มูลนิธิ
แห่งนี้ซ่อนตัวอยู่ ๒๑/๑๓ รามอินทรา ๓๔
แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กทม. ๑๐๒๓๐
โทรศัพท์ ๐๒-๕๑๐-๓๖๒๕, ๐๒-๕๑๐-
๔๘๙๕ โทรสาร ๐๒-๕๔๓-๖๒๓๕

เจ้าจิต เจ้าใจ และเจ้ากาย คือนิยาย
วาดไว้โดยสมองมนุษย์เพียงให้ เป็น “คติ”
เท่านั้น แต่ยังมีสถานที่ซึ่งเรียกร่างกาย

อีกชื่อหนึ่งว่า “บ้านเด็กตาบอดผู้พิการ
ซ้ำซ้อน” โอบชีวิตเด็กอากัฟเหล่านี้ไว้
นับร้อย

ขออัญเชิญบางตอนของเพลงพระราช
นิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
มาสู่สายตาท่านผู้อ่าน ดังนี้

♪ ทำบุญทำทานกันไว้เถิด เกิด
เป็นคน ไว้เตรียมผจญชีวิตใหม่ ♪

ขออ้อมกราบรับประโยชน์นี้ใส่เกล้าใส่
กระหม่อมจนกว่าชีวิตจะหาไม่

การออกกำลังกาย

สิ่งล้ำค่า พลัสชีวิต บทที่ ๑

👉 เรื่องสำคัญ

ปรัชญาของโรงเรียนชานาคานาอัน มี
อยู่บทหนึ่งกล่าวไว้ดังนี้

เสียเงินทองก็นับว่าเป็นการสูญเสีย

เสียชื่อเสียงก็ยิ่งเป็นการสูญเสีย
มากขึ้น

เสียสุขภาพนับว่าสูญเสียทุกสิ่ง
ทุกอย่าง!

ครับ มีเงินล้านแต่สุขภาพไม่ดี
ก็เท่านั้นเองสำหรับชีวิต

👉 **วิถีสุขภาพ**

ความจริงแล้ว เรื่องสุขภาพมีตัวช่วยหลายตัว

๑. อาหาร กินเป็นก็ถือเป็นการรักษาโรค ยิ่งได้อาหารไร้สารพิษ อาหารพืชผัก ก็ยิ่งดีใหญ่

๒. การพักผ่อน ถ้านอนเป็น พักผ่อนเพียงพอ ไม่นอนดึก ร่างกายก็มีพลัง

๓. อารมณ์ดี ถ้าโกรธง่าย อารมณ์เสื่อง่าย สุขภาพก็ทรุดโทรม โรคแปลกๆ จะแหกกันมาเยี่ยมเยียนทุกวันทุกชั่วโมง!

๔. อารมณ์ประทับใจ การหดประทับใจในพฤติกรรมเล็กๆ น้อยๆ ของคนรอบข้าง จะสร้าง “**สารสุข**” หล่อเลี้ยงร่างกายได้เป็นอย่างดี

๕. ไม่ผิดศีลข้อ ๑ แนวคิดทางศาสนาเชื่อว่าเบื้องหลังของชีวิตก็คือกฎแห่งกรรมที่คอยดูแลสัตว์โลกทุกชีวิต

วิบากของการผิดศีล ๕ โดยเฉพาะข้อที่ ๑ ก็คือ

- อายุสั้น
- เจ็บป่วยเป็นประจำ
- มีร่างกายพิการพิการ

และข้อสำคัญก็คือ การกินเนื้อสัตว์ คนกินกับคนฆ่าและคนขาย ต่างเป็นตัวการด้วยกันทั้งสิ้น

มองในหลักกฎหมาย คนสังจะต้องรับโทษหนักกว่าเพื่อนเสียอีกนะครับ

๕ วิธีก็แล้ว บางคนก็ยังไม่สามารถทำได้ ผมมีวิธีสุดท้าย ถ้ายังไม่ยอมปฏิบัติก็ถือเป็นเวรกรรมของชีวิต!

✌ วิธีสุดท้าย

วิธีที่ ๖ ออกกำลังกายกันเถอะ

เมื่อร่างกายได้ออกกำลังกาย สารสุขหรือเอ็นโดฟินก็จะหลั่งออกมา ทำให้ชีวิตสดชื่นไม่ท้อแท้ มีความหวัง มีพลังต่อสู้

เคยเป็นมั้ยครับ อาการท้อแท้ หดหู่ ห่อเหี่ยว หมดกำลังใจ หมดไฟทำงาน เบื่อหน่ายงาน เบื่อหน่ายชีวิต นี่คือเรื่องของจิตใจ

เคยเป็นมั้ยครับ ร่างกายป่วยเป็นโน่น เป็นนี่สารพัด อากาศเปลี่ยนก็เป็นไข้

ฝนตกก็เป็นหวัด เจออุณหภูมิแตกต่างกัน
แค่นี้ห้องกับนอกห้องก็รู้สึกไม่สบาย

โรคภัยที่เป็นหากี่หมอกก็ไม่หาย หรือ
เป็นๆ หายๆ

กินอาหารเสริมราคาแพง กิน
วิตามินเป็นขวดๆ ก็อย่างนั้นๆ

นี่คือเรื่องของอาการทางกาย
นำส่งสารคนไข้ที่ซื้อสัตย์และจงรัก
ภักดี แต่เจ้าของชีวิตกลับละเลยไม่ดูแล
ไม่บำรุงรักษา

ถึงเวลาแล้วนะครับที่จะต้องดูแล
คนไข้คนนี้ให้สุขภาพแข็งแรง

✌️ แนวทางการออกกำลังกาย

บางคนบอกก็เคลื่อนไหวเดินไปโน่นไปนี่อยู่แล้ว ใช้ได้ไหม?

คำตอบ ยังไม่พอครับ

การออกกำลังกายหมายถึง การเคลื่อนไหวต่อเนื่องยาวนาน อย่างน้อยสัก ๓๐ นาที

วิ่งเหยาะๆ ได้ไหมครับ? วิ่งได้ก็วิ่ง

✌️ เดินง่ายที่สุด

คิดอะไรไม่ออกก็ใช้การเดิน เดินให้มากอย่ากลัวอากาศเป็นพิษตามท้องถนน เพราะถึงอย่างไรเราก็อยู่กับมันอยู่แล้ว

ผลของการออกกำลังกาย คือเหงื่อ คือการหายใจที่รุนแรงขึ้น

ขอวันละ ๓๐ นาทีก็พอครับ

หากเดินไม่สะดวก จะใช้บันไดบ้านก็ได้ ใช้แค่ ๓ ชั้น ขึ้นๆ ลงๆ แค่ ๑๐ นาที ก็ให้เห็นผลว่าเหนื่อยเพียงไหน

นี่แหละครับสิ่งง่ายๆ สำหรับชีวิต

👉 บริหารกายเคยคิดไหม?

และหากจะเพิ่มกล้ามเนื้อให้กระชับ ในฐานะคนที่ต้องขึ้นรถลงเรือ การบริหารร่างกายบางส่วนก็จะช่วยแก้ปัญหาชีวิตได้อีกหลายเรื่อง

ก) การบริหารหน้าท้อง เพื่อลดพุง โดยการนอนราบยกขาขึ้นสูงจากพื้นประมาณไม่เกิน ๑๐ นิ้ว นับ ๑ ถึง ๑๐๐ อย่าเร็วนัก ไม่ไหวก็พัก แล้วนับต่อไปเรื่อยๆจนครบ

ข) การวิดพื้นเพื่อเพิ่มกล้ามเนื้อแขน ทำนี้จะทำให้ยกของหนักแล้วหลังไม่ยอก รถเมล์เบรคกระทันหันก็ไม่กลัว

ให้นอนคว่ำในท่าเตรียมลุก ทำนี้ฝ่ามือจะอยู่ใกล้หัวไหล่ แล้วดันร่างกายท่อนบนขึ้นให้เขาติดพื้นทำวันละ ๒๐ ครั้ง

ค) ลุกขึ้นยืนบริหารกล้ามเนื้อหัวไหล่ กางแขนออก กำมือแล้วหมุนแขน แกว่ง กำปั้นให้เป็นวงกลม หมุนทวนเข็มนาฬิกา สลับกับตามเข็มนาฬิกา ๑๐ รอบสลับกันไปมา

ง) ลุกขึ้นยืน แขนแนบลำตัว นั่งลงแบบยองๆ แล้วลุกขึ้น สลับไปมา ๒๐ ครั้ง

ทำบริหารกาย ๓-๔ ท่า เป็นท่าที่ทำให้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันแข็งแรงขึ้นมาก

👉 unaru

ความดีไม่มีขาย อยากได้ต้องทำเอง สุขภาพก็เช่นเดียวกัน

หากเห็นว่าสำคัญ ก็จำเป็นต้องแบ่งเวลาของชีวิตให้แก่สิ่งเหล่านี้

คนที่ไม่ดูแลร่างกายของตนเอง ก็เหมือนเจ้านายใจดำ หรือนายทุนหน้าเลือด โปรดมีน้ำใจให้บ่าวผู้ภักดีคนนี้บ้าง ยิ่งเขาแข็งแรง เราจะได้ประโยชน์มหาศาล

อุปสรรคของชีวิตมีมากมาย การต่อสู้ต้องมีร่างกายที่กระฉับกระเฉง

แล้วเราจะพบว่าความสุขของชีวิตไม่หนักเท่าที่คิด!

กรุณากรอกข้อความแล้วตั้ง ๔ หน้ากลางออกจากตัวเล่ม ส่งกลับไปรษณีย์

หมายเลขสมาชิก.....ชื่อ/สกุล.....
บ้านเลขที่..... ต.รอก/ซอย/หมู่บ้าน.....
หมู่ที่..... ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์.....

ปฏิบัติตามรอยประ

กรุณาส่ง

เล่มที่
๓ บาท

บรรณธิการนิตยสาร “ดอกหญ้า”

สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม

กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

หมายเลขสมาชิก.....ชื่อ.....นามสกุล.....
ได้รับดอกหญ้าอันดับที่ ๑๒๓ ฉบับ “ตั้งใจจน” แล้ว ยินดีให้ข้อมูลดังนี้

๑. อยากให้ดอกหญ้าจัดทำฉบับที่เน้นเนื้อหาด้านใด

- เรียงตามลำดับ ๑ ต้องการมากที่สุด ๑๐ ต้องการน้อยที่สุด
- กสิกรรม
 - กีฬาต่างๆ เช่น ความโกรธ ความโลภ ความเกียจคร้าน
(โปรดระบุ)
 - ครอบครัว
 - ความรัก
 - ความหวัง กำลังใจ
 - เด็กและเยาวชน
 - ปัญหาสังคม
 - ผู้สูงอายุ
 - เพื่อน
 - สุขภาพ
 - อื่นๆ (โปรดระบุ)

๒. ชอบคอลัมน์ใดมากที่สุด

- เรียงตามลำดับ ๑ ชอบมากที่สุด ๑๓ ชอบน้อยที่สุด
- ชาตก
 - คิดตามหนังสือ
 - ถ้อยคำสัพริมมงคล
 - ธรรมะกับการเกษตร

- นำรู้จัก
- บทกวี
- บทวิจารณ์
- บันทึก
- ปัจฉิมลิขิต
- รอบบ้านรอบตัว
- เรื่องนำรู้
- เรื่องสั้น-เรื่องยาว
- สัปดาห์ธรรมะ
- อื่นๆ (โปรดระบุ)

๓. ความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาที่อยากรู้มากที่สุด

เรียงตามลำดับ ๑ ออยากรู้มากที่สุด ๑๐ ออยากร้้น้อยที่สุด

- ประวัติพุทธศาสนา
- ประวัติพระพุทธเจ้า
- ประวัติภิกษุภิกษุณีในพระไตรปิฎก
- ประวัติอุบาสกอุบาสิกาในพระไตรปิฎก
- ประวัติพระภิกษุไทยปัจจุบัน
- ประวัติอุบาสกอุบาสิกาไทยปัจจุบัน
- ความรู้ต่างๆ ในพระไตรปิฎก เช่น การศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ
- วินัยของพระภิกษุ
- หลักปฏิบัติสำหรับบุคคลต่างๆ เช่น บิдамารดา ครู ผู้บริหาร นักธุรกิจ
- พระธรรมคำสอนต่างๆ เช่น สังคหวัตถุ ๔ โพชฌงค์ ๗ มรรคมีองค์ ๘
- อื่นๆ (โปรดระบุ)

๔. ถ้าให้คะแนนเต็มแต่ละหมวด ๑๐๐ คะแนน คุณคิดว่าคุณมีความรู้ในแต่ละหมวดกี่
คะแนน

- ๔.๑ ประวัติพุทธศาสนา คะแนน
- ๔.๒ ประวัติพระพุทธเจ้า คะแนน
- ๔.๓ ประวัติภิกษุภิกษุณีในพระไตรปิฎก คะแนน
- ๔.๔ ประวัติอุบาสกอุบาสิกาในพระไตรปิฎก คะแนน
- ๔.๕ ความรู้ต่างๆ ในพระไตรปิฎก เช่น การศึกษา การเมือง
เศรษฐกิจ คะแนน
- ๔.๖ วินัยของพระภิกษุ คะแนน
- ๔.๗ หลักปฏิบัติสำหรับบุคคลต่างๆ คะแนน
- ๔.๘ พระธรรมคำสอน คะแนน

๕. คุณคิดว่าพุทธศาสนิกชนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

๖. คำถามหรือความคิดเห็นอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ความรู้ใบไม้กำมือเดียวว่าด้วยเรื่อง “ต้น”

(ตอนที่ ๒)

การสร้างเมล็ดพันธุ์ เออควิลิส

■ เขยดิน ชาวหินฟ้า

ย้อนฉบับก่อน ในบทความ “ตอนที่ ๑” ได้รื้อสิ่งรกรุงรังและดูยุ่งยากออกให้หมด เพื่อชี้ให้เห็นชัดว่า การดูแลแม่ธรณีจริงๆ แล้วทำอย่างไร

แม้จะมีทฤษฎีบำรุงดินมากมาย ก็ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจ ถ้าวัดกันที่ทันสมัย หรือกลัวจะไม่รู้เคล็ดลับ

จับ “หัวใจ” แห่งการสร้างดินให้
สมบูรณ์ให้ได้

ยิ่งไม่ต้องซื้อหา ไม่ต้องใช้เงิน
เราก็จะยิ่งเดินทางเข้าสู่ “เศรษฐกิจ
พึ่งตน”

มีอำนาจบงการตัวเอง
ไม่ต้องให้ใครมาบีบคั้น

ปลูกอย่างสบายตามใจฉัน
เราจะแจ่มชัดใน “เศรษฐกิจ
พอเพียง”

เศรษฐกิจพึ่งตน-พอเพียง-
บุญนิยม เมื่อไม่เดือดร้อนทาง

การเงิน เพราะไม่ใช่ระบบ “ทุนนิยม”
เราก็จะมีอำนาจต่อรอง ราคาไม่ดี ไม่ขาย
ใครจะทำไม?

ไม่พอใจเจ้าแก่ เก็บไว้ก่อน หรือจะ
แจกพ่อแม่พี่น้องก็เป็นสิทธิของเรา

เปลอเบ็บเดียว เราก็จะไหลเข้าสู่สาย
พาน “เศรษฐกิจบุญนิยม” ไปโดยปริยาย

ต่อแต่นี้ความจนที่ไร้อำนาจต่อรองจะ
เริ่มมีศักดิ์ศรี

ชีวิตของเกษตรกรจะเริ่มแข็งแกร่ง
พึ่งตนได้

แล้วชุมชนก็จะแข็งแกร่งตาม สังคม
ประเทศชาติก็จะอยู่รอด

พญามาร

แต่อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่มี ๒ ข้อคือ

๑. ความรู้สมัยใหม่ที่เรียนมาในระบบเศรษฐกิจทุนนิยม การปลูกพืชเชิงเดี่ยว และการใช้สารเคมี

บุคลากรเหล่านี้เปรียบเสมือนคนที่เชื่อว่าโลกแบน พุดเท่าไหราก็ไม่เชื่อว่าโลกกลม เพราะฝังเข้ากันบึ้งของสมองที่เดียว

๒. ผลประโยชน์ทางการค้า ระบบธุรกิจที่หากินกับเกษตรกรรม มีผลประโยชน์ที่ยากจะทำใจ

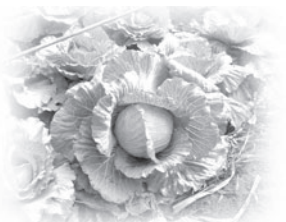

ปุ๋ยเคมี สารเคมี ยาฆ่าแมลง ฯลฯ ถ้าเกษตรกรรเล็กใช้ บริษัทต้องล้มละลายอย่างแน่นอน แล้วพวกที่ขายพืชผลที่ละพันต้นเขาจะอยู่ได้อย่างไร?

ที่น่าเศร้ากว่านั้นก็คือ หน่วยงานที่ดูแลเกษตรกรรวมถูกยึดครองยาวนานหลายชั่วรุ่น กลายเป็นวงจรอำมหิตที่ช่วยกันดูแลเอาใจเกษตรกรวันแล้ววันเล่า

ต้องทำลายแนวคิด **“เศรษฐกิจพึ่งตน - เศรษฐกิจพอเพียงให้ได้”** เพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ!

หากโลกมียาเสพติดมอมเมาประชาชน โลกเกษตรก็มีสารเคมีต่างๆ มอมเมาเกษตรกรเช่นเดียวกัน

☘ แมธธณีทรงพลัง-ลูกธณีผู้แข็งแกร่ง

ปัญหาหญ้าปกคอก หรือเส้นผมบังตา หรือง่ายยิ่งกว่าปกกกล้วย นั่นก็คือเมื่อแมธธณีแข็งแรง ทุกสิ่งทุกอย่างออกมาจากดินก็จะค่อยๆ แข็งแรงตามไปด้วย

กิ่งไม้ใบหญ้าของพืชพันธุ์คืออาหารอันอุดมสมบูรณ์

ป่าใหญ่ที่สมบูรณ์ล้วนมาจากกิ่งใบของต้นไม้ที่ร่วงหล่นทับถม

เราในฐานะมนุษย์ ขอเป็นผู้จัดการเล็กน้อยด้วยการรวบรวมกิ่งไม้ใบหญ้ามารวมกัน

อยากจะเร็วกว่านี้ ทำให้ขึ้นเล็กลง

อยากจะเร็วกว่านี้ สาดดินผสม เหมือนปูนซีเมนต์ที่ผสมในทรายเพื่อรอก่ออิฐ (จึงไม่ใช่เนื้อดินมากมาย)

อยากจะเร็วกว่านี้อีกให้รดน้ำก็เพียงเท่านี้ หน้าที่สำหรับมนุษย์ที่เกิดมาเพื่อสร้างดินสมบูรณ์!

ง่ายๆ ไม่ยุ่งยาก ซ้ำซ้อน เพราะคิดแบบพึ่งตน ไม่พึ่งใคร

(หมายเหตุ ดินจะเพาะจุลินทรีย์สารพัด หากได้น้ำ ปฏิบัติการย่อยสลายจะยิ่งรุนแรงขึ้น)

ลูกธณีนึ่งแกร่งยกกำลังสอง

การมีเมื่แข็งแรงแ ลุกๆ ก็แข็งแรงแ ในระดับหนึ่ง

แต่ถ้าลูกปรับปรุงตัวเองด้วย ก็จะยิ่ง ดีสุดยอด หมายความว่า กรรมดีของ แม่บวกกรรมดีของลูก จะเป็นกรรมดียก กำลังสอง!

เมื่อดินแข็งแรงแระดับหนึ่ง การ พัฒนาก้าวต่อไปก็คือ “พัฒนาเมล็ดพันธุ์” เมล็ดพันธุ์ที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ เป็น เมล็ดพันธุ์ที่ดูเลอย่างดี มีวิตามิน อาหาร เสริมเพียบ จึงเป็นการเติบโตภายใต้ สารเคมีสารพัด

เมื่อสารเคมีเข้าไปจัดการส่วนใด ความเข้มแข็งในส่วนนั้นก็จะหายไป เป็น พืชพันธุ์ที่มีรูปแบบสวยงาม แต่อ่อนแอ เพราะเติบโตบนหอคอย (ดูเลขมุมปีก อย่างวิเศษ)

ผักปัญญาอ่อนกับทฤษฎีชีวิต

ทฤษฎีแห่งอายุบวรของคนเราก็คือ การกินพืชผักไร้สารพิษ - หลายสีและอายุ ยาว

ชีวิตก็จะปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ แต่หากไปบริโภคผักที่ขายในตลาด ซึ่งเราเรียกว่า “ผักปัญญาอ่อน” ก็จะ พล่อยฟ้าพลอยฝนไปด้วย ไหนจะสารเคมี ไหนจะความอ่อนแอ

แต่ผักปัญญาอ่อนก็มีใช้ผักแห่งบาป ของมนุษย์ เพราะเราแก้ไขได้ด้วย “กรรมใหม่”

ทำพืชผักให้แข็งแรง แล้วชีวิตก็ จะแข็งแรง นี่คือนิยามชีวิตอีกทฤษฎีหนึ่ง

สร้างผักปัญญาอ่อนให้ปัญญาแข็ง

ลักษณะของผักปัญญาอ่อนก็คือ อ่อนแอมาก ต้องดูแลราวกับทารกน้อย แมลงต่างๆ ชอบรุมกินโต๊ะ ต้องอัดฉีด อาหารเสริม ต้องใช้น้ำมาก เพราะเหตุนี้ ผักปัญญาอ่อนจึงปลูกยาก

เมื่อต้องการปรับปรุงพันธุ์ผักปัญญา อ่อนที่บรรพบุรุษตราบาปไว้ เราจึงต้อง เก็บเมล็ดพันธุ์เพื่อนำมาเพาะในดินแข็ง แรงแีกหลายครั้ง

คัดไปเรื่อยๆ ในยีนส์ ใน DNA หรืออะไรก็ตามที่อยู่ในตัวพืชผัก จะค่อยๆ ปรับปรุงตัวเองไปเรื่อยๆ

🌿 ผักกินน้ำค้างก็พอ!

การเก็บเมล็ดพันธุ์ในแต่ละครั้งแล้วปลูกใหม่ ผักปัญญาอ่อนก็จะเริ่มฉลาด รู้จักปรับตัวเองเข้ากับดินน้ำลมไฟ ปรับตัวเองเข้ากับธรรมชาติ

แดดจะจัด ลมจะแรง น้ำจะน้อย ฝนจะมากไป ก็จะไม่ใช้ปัญหาของผักเหล่านี้ อีกต่อไป ไม่ว่าจะอะไรจะมากไปหรือน้อยไป ไม่มีปัญหา มันจะสามารถปรับตัวเองให้อยู่รอดได้อย่างสบาย

ทั้งอืด - อดทน และหากินเก่ง

(หมายเหตุ เปรียบเทียบกับคนที่ร่างกายอ่อนแอ อะไรนิดอะไรหน่อยก็จะป่วย ไม่สบายอยู่เรื่อย)

เรื่องการพัฒนาพันธุ์พืช เกษตรกรยังไม่ได้คิดค้นในเรื่องนี้ มีบางจังหวัดเริ่มคัดเมล็ดข้าว แต่ยังไม่เลยการคัดเมล็ดพันธุ์ผัก

หากฝากชีวิตกับการซื้อเมล็ดพันธุ์ เราจะได้แต่เมล็ดพันธุ์ที่อ่อนแอตลอดนิรันดร

ผู้เขียนมีความฝันว่า ลักวันเราจะได้สายพันธุ์ที่แข็งแกร่ง แข็งแรงสุดเทียมทาน แคน้ำค้างพรางพรมก็เพียงพอแล้ว อยู่ได้สบายมาก

ใครว่าฝันเกินจริง?

ลุ่มพุ่มป่า

แล้ววันนี้นัดหมายก็มาจริง

๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ สมาชิกดอกหญ้าซึ่งสมัครเข้าร่วมสัมมนาสมาชิกรุ่นแรกจำนวน ๙ คน กับคนเขียนบทความ ๕ คน มาพบปะพูดคุยกันที่โรงเรียนผู้นำ จังหวัดกาญจนบุรี

สมาชิก ๙ คน หญิง ๗ คน คือ พี่หน้อย พี่นิต พี่แดง พี่เล็ก พี่วัลย์ หลี และเบิร์ล ชาย ๒ คน คือ ลุงสมบุญ และคุณสุวรรณ แถมภรรยาและลูกชายคุณสุวรรณมาสมทบด้วย ส่วนคนเขียนบทความก็มี สุวลี อิศรา ตระกูลหยาง ธารดาว และ ผศ.รัศมี กฤษณมิษ แถมแขกรับเชิญซึ่งเป็นวิทยากรของโรงเรียนผู้นำคือ คุณทรงชัย ประสาธน์วินิช รองอธิบดี อัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด และคุณทรงชัย วิมลภัทรานนท์ ส่วน ผศ.ฉันทวิมล สนิทวงศ์ฯ รับเชิญเป็นฝ่ายวิชาการตลอดโครงการ และอุปาสติกาพรน้ำคำ ป้องกันภัย ทำหน้าที่บันทึกข้อมูล

เราเดินทางถึงโรงเรียนผู้นำประมาณ
บ่ายสองโมง สิ่งแรกที่ทำคือกินข้าวเพราะ
ทุกคนกำลังหิวโหยจนไม่มีแรงจนกระเป่า
เข้าบ้าน กินข้าวกินน้ำเรียบร้อยแล้ว สุวสีก็
ขับรถพาไปที่บ้านพัก ผู้เข้าสัมมนาฝ่ายหญิง
ฝ่ายชาย และทีมงานดอกหญ้า กลุ่มละหลัง

พักผ่อนเล็กน้อยพอหายเหนื่อย
จากการเดินทาง เราก็เริ่มรายการด้วยการ
แนะนำตนเอง ปรากฏว่าผู้เข้าสัมมนา ๖ คน
อายุขั้นต่ำด้วยเลข ๕ สูงสมบูรณ์อายุ ๗๕ ปี
แต่แข็งแรงมาก อีกสองคนอายุราว ๓๐ ปี
ส่วนทีมดอกหญ้าอายุ ๔๕-๕๕ ปี ทั้งหมด

ศึกษารรรมะกันมานานนับสิบปี บางคนไปวัดและนั่งสมาธิสม่ำเสมอ บางคนศึกษาการฝึกสมาธิวิธีต่างๆ จากอินเทอร์เน็ต บางคนปฏิบัติธรรมตามแนวทางมหายานในประเทศญี่ปุ่น บางคนปฏิบัติธรรมตามแนวของชาวโศก ด้วยเหตุนี้การแลกเปลี่ยนประสบการณ์จึงมีชีวิตชีวาน่าสนใจมาก

หลังจากนั้นรายการต่างๆ ก็ได้เป็นไปตามที่กำหนดไว้เลย เนื่องจากผู้เข้าร่วมสัมผัสมาช่วยกันคิดสิ่งใหม่ที่ดีกว่า “เรื่องเล่าร้ายหลัง” ของแต่ละคนที่คิดว่าจะพูดกันหลังรับประทานอาหารเช้าวันแรกและต่อเช้าวันรุ่งขึ้น แต่ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าจะคุยให้ครบทุกคนในวันแรก เข้านอนดึกหน่อยก็ไม่ใช่ไร แต่แต่ละคนมีประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงตนเองที่ควรศึกษา ยิ่ง ปัจจุบันทุกคนก็ไปวัดสม่ำเสมอ ขออนุโมทนาด้วย แต่ไม่นำมาเล่าต่อเพราะเนื้อความจะยาวเกินไป

วันเสาร์ที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๙ เวลา ๐๕.๐๐-๐๖.๓๐ น. เราพูดคุยกันเรื่อง “โลกหมุนได้ด้วยคนดี” แต่ละคนเล่าเรื่องที่ตนประทับใจ

พี่วัลย์เป็นหมอนวดกิตติมศักดิ์

พิธีสารประทับใจว่าอยู่มาครึ่งชีวิตแล้ว เพิ่งได้รู้จักผู้อ่านดอกหญ้า ทั้งที่สื่อสารกันทางหนังสือมา ๒๐ ปีแล้ว และเล่าว่า ครั้งหนึ่งมีโอกาสได้สัมภาษณ์คุณโสภณ สุภาพงศ์ ซึ่งรู้จักทางหนังสือมานานแล้ว เมื่อพบตัวจริงนึกไม่ถึงเลยว่าจะอ่อนน้อมถ่อมตนมาก ทั้งที่ก็ไม่ได้แสดงตัวว่าปฏิบัติธรรม รู้สึกว่าคุณโสภณยิ่งใหญ่มาก สามารถบริหารบริษัท บางจากที่ขาดทุนให้กำไรได้ แต่คุณโสภณบอกว่า “ไม่มีอะไรหรอก ลัทธิธรรมนะ ครั้งหนึ่งมันเคยไม่ดี มาวันหนึ่งมันก็ดีขึ้น แค่นั้นแหละ ผมไม่ได้ทำอะไร” แล้วจะพูดถึงทีมงาน พูดถึงลูกน้องอย่างเอ็นดู เมตตา “ผลงานทั้งหมดนี้ไม่ใช่ผลงานของผม เป็นผลงานของเด็กๆ พอให้เขาคิดว่าเขาจะทำอะไร เขาก็อยากปลูกผักปลอดสารพิษ ได้โอเคเดียวๆ จากเขา” คิดถึงสิ่งที่เคยอ่านแล้วประทับใจว่า มาลัยที่

เป็นพวงสวยงาม ต้องมีเส้นด้ายร้อยอยู่ภายใน คนที่ยิ่งใหญ่คือคนที่ทำหน้าที่เป็นเส้นด้ายนั้นแหละ เมื่อประสบความสำเร็จเขาไม่ได้บอกว่าตัวเขาทำ แต่เขาประสานเชื่อมร้อยทุกสิ่งเข้าด้วยกัน โดยไม่แสดงตัวเลยว่านี่เป็นผลงานของเขา

พีแดงประทับใจอาจารย์สมัยที่เรียน ม.ศ.๕ “ตัวเองเป็นไข้หัวโตใหญ่ กำลังใจลดมาก ไม่อยากเรียน ทางบ้านมีปัญหาด้วย ไม่มีคนช่วยคุณพ่อ ตัวเองต้องไปหาหมอทุกวันจันทร์ ต้องลาหยุดทุกวันจันทร์ เป็นอย่างนี้ตั้งหลายอาทิตย์ จนกระทั่งกำลังใจถดถอยมาก คิดว่าลาออกจากโรงเรียนมาช่วยคุณพ่อดีกว่า ไม่ไปเรียน ไม่บอกใครด้วย แล้วอาจารย์ประจำชั้นก็นั่งรถมาตามถึงบ้าน บอกว่าปีสุดท้ายแล้ว ไม่ควรหยุด ประทับใจอาจารย์ที่ตามให้ไปเรียนทำให้เรียนจบ จบแล้วก็ยังผูกพันกับอาจารย์มาก

ตอนอยู่ธรรมศาสตร์ก็มีอาจารย์อีกท่านหนึ่ง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตอนนั้นอยู่ปีสุดท้ายแล้ว จะจบสามปีครึ่ง เรียนเทอมสุดท้าย ตอนนั้นเครียดมาก อาจารย์ก็ช่วยทำเรื่องพักการเรียนให้เทอมหนึ่ง แล้วก็กลับไปเรียนต่อจนจบได้”

พินิดประทับใจตอนเรียนหนังสืออยู่มหาวิทยาลัยศิลปากร อาจารย์พาไปทัศนศึกษา แล้วกลับมาส่งที่มหาวิทยาลัยปรากฏว่าพินิดกับเพื่อนอีกคนหนึ่งทำกระเป๋าเงินหาย ก็ปรึกษากันสองคนว่าจะยืมเงินใคร หรือจะขึ้นรถแท็กซี่ไปบ้านใครสักคนหนึ่ง แล้วก็เอาสตางค์ของคนในบ้านให้เพื่อนอีกคนนั่งรถกลับบ้าน กำลังลະล้าล่งล่งก็มีสุภาพสตรีคนหนึ่งมาช่วยถามไถ่ได้ความแล้วก็ถามว่า หนูต้องการ

เท่าไรที่จะขึ้นรถกลับบ้าน สมัยก่อนค่ารถ
เมล์แค่ ๖ สลึงหรือ ๒ บาท ประมาณนี้
ขอเขาคณะ ๕ บาท ท่านก็ควัก เงินให้คน
ละร้อยบาท บอกว่า หนูไม่ต้องขึ้นรถเมล์แล้ว
เรียกรถแท็กซี่ส่งกลับบ้าน ตั้งแต่ นั้นมา
เวลาที่พินิตเดินไปตามถนน ถ้าเห็นว่าใครมี
ปัญหาทุกข์ยากอะไร จะเข้าไปถามเขาว่ามี
ปัญหาอะไรหรือเปล่า จะพยายามช่วยเพื่อ
ตอบแทนผู้บุญคนนั้น

อีกเรื่องที่พินิตประทับใจคือตอนไปช่วย
ผู้ประสบภัยสึนามิ ได้พบเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง
ที่สถานชนสงฆ์ได้ เขา นั่งอยู่บนถนนนอน
แล้วก็เรียกให้พินิตนั่งด้วย คุณกันไ้ความว่า
พวกเขาเป็นเด็กกำพร้าเคยอยู่ในมูลนิธิดวง
ประทีป บางคนเรียนจบแล้ว บางคนกำลัง
จะจบ เขาเรียกรักกันเองทั้งที่มีเงินไม่มาก
และมีผู้ใหญ่ใจดีสมทบให้ด้วย เขาไปช่วย
ผู้ประสบภัย บางคนสอนเขียนลายผ้าบาติก
ช่วยชาวบ้านให้มีอาชีพ บางคนช่วยดูแลเด็ก
เขาบอกว่าเขาไม่มีสตางค์ มูลนิธิดวงประทีป
ช่วยเขามา เพราะฉะนั้นเขาโตขึ้น ได้ดีแล้ว
จึงตั้งปณิธานว่าจะช่วยคนอื่น เขาจะอยู่
ประมาณ ๒-๓ ปี ลงหลักปักฐานที่นั่นเลย
แบบตั้งค่าย ช่วยใครก็ได้ที่ประสบภัยสึนามิ

เพื่อนบางคนจะกลับมาทำงาน กลับมาเรียน
แต่มีคนที่จะอยู่สามปี ปกติเขาช่วยงานมูลนิธิ
มีเงินเดือนพอเลี้ยงชีพ หยุุดงานได้ กลับมา
ก็ทำงานได้ใหม่ อยู่ที่ได้เขามีทุนสำหรับหุงหา
อาหารเลี้ยงกัน พินิตประทับใจที่เขาได้รับการ
อุปถัมภ์แล้ว เมื่อเลี้ยงตัวรอด เขาก็ไม่ได้
คิดถึงแต่ตัวเอง แต่กลับคิดถึงคนอื่นก่อน

พี่เล็กประทับใจพลตรีจำลอง ศรีเมือง
ตอนที่ เป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
เพราะท่านเป็นผู้ว่าฯ ที่บริสุทธิ์ เวลาจับ
สมัครคัดเลือกครูเข้ามาบรรจุจะไม่มีการใช้
อภิสิทธิ์ ไม่มีการฝากหรือใช้เส้น ใช้ความ
สามารถล้วนๆ อีกท่านหนึ่งคือหลวงพ่อสนอง
กตปุญญ์ ที่วัดสังฆทาน พี่เล็กประทับใจคำ
สั่งสอนของท่าน ทุกครั้งที่มีความทุกข์ ฟัง
ท่านแสดงธรรมจะแก้ทุกข์ตนเองได้

พี่หน้อยประทับใจใจดีดีผู้บังคับบัญชาที่
การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดนครปฐม ชื่อ
นายสมชัย ศรีสุกใส ซึ่งประพฤติตนเป็น
แบบอย่างที่ดี กลางวันจะให้เด็กไปซื้ออาหาร
มาให้ ไม่ไปกินที่ภัตตาคารทั้งที่เงินเดือนมาก
ใช้จ่ายอย่างประหยัด ครั้งหนึ่งมีลูกคนงาน
รายวันชั่วคราวมาจากบุรีรัมย์ สามี่เป็นคนงาน
แต่ภรรยาไม่มีงานทำ เขามาช่วยล้างจานใน
ร้านอาหารที่สำนักงาน ลูกสาวเขากำลังชน
ประมาณ ๒ ขวบ ปีนขึ้นไปบนนั่งร้านที่เขา
ใช้ล้างแก้วน้ำ ไม้มันผุ เด็กตกลงมาหัวฟาด
พื้น พาไปส่งที่โรงพยาบาลนครปฐม เขาไม่มี
เงินเลย ผู้จัดการติดต่อให้ทุกอย่างจนผ่าตัด
เรียบร้อย ไม่ต้องเสียเงินค่าผ่าตัดตามเกณฑ์
สังคมสงเคราะห์ของโรงพยาบาล เงินที่ลง
ขันกันก็มอบให้เขา

ผู้จัดการท่านเป็นผู้นำที่ช่วยเหลือตรงนี้
ลูกน้องที่มีปัญหา ท่านจะช่วยเหลือตลอด
เป็นคนดี มีเมตตาธรรม พนักงานทุกคนมี
ความสุขมากเลยที่ได้ผู้บังคับบัญชาที่ดี

หลี่ประทับใจสมเด็จพระเทพรัตนราช-
สุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ท่านรับสั่งใน
โรงพยาบาลจุฬาฯ สภาภาษาว่าผู้ป่วยที่ต้อง
เปลี่ยนอวัยวะเร่งด่วน เช่น ดวงตาหรือไต
จะไม่ให้ลัดคิวเด็ดขาด ท่านรับสั่งว่าไม่ควร
แบ่งแยกเชื้อชาติ คือดูแลทุกคนเหมือนกันหมด
เหมือนเป็นคนในประเทศ ไม่ให้แยกเชื้อชาติ
วรรณะ ฐานะ *“ประทับใจที่ท่านเมตตามาก
แล้วก็ไม่เคยคิดแบ่งแยกเชื้อชาติ”*

อีกคนที่หลี่ประทับใจคือ คุณป้าของตัวเอง
สามี่ของคุณป้าไม่รับผิดชอบครอบครัว
พอมีลูกคนที่ ๕ ก็มีปัญหากัน สามี่มี

ภรรยาใหม่ ออกจากบ้านไปแล้ว ครอบครัว
สามีขับไล่คุณป้าออกจากบ้าน คุณป้าไม่มีเงิน
เป็นแม่บ้านเฉยๆ ไม่มีปัญญาเลี้ยงลูก จึง
คิดจะทำแท้งด้วยการกลืนลงมาจากบันได
ลูกก็ไม่ออก ให้ลูกๆ สี่คนช่วยกันขึ้นมา
เหยียบท้องให้ลูกออก เจ็บสาหัสมาก แต่ก็
ไม่ออก

ป้าชอบลูกสี่คนและลูกในท้อง ใน
กระเป๋ามีเงิน ๕ บาท ออกจากบ้านไป ตก
ระกำลำบาก ไม่แต่งงานใหม่เพราะเป็นห่วงลูก
กลัวสามีใหม่จะไม่รักลูก ไม่ดูแลลูก แล้วก็
ไม่มีความรู้ จบเพียงประถมศึกษาปีที่ ๔
ทำงานลำบากมาก ส่งลูกทุกคนเรียนจนจบ
ปริญญาตรี เป็นพยาบาล วิศวกร นักข่าว
นักวิทยาศาสตร์ ลูกคนที่ ๕ เป็นเด็ก
กตัญญูมากๆ จบสถาปัตย์ ลูกทุกคนเป็นคนดี
ส่งเสียคุณแม่ให้อยู่สุขสบาย ชื่อบ้านให้ แต่
ว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ที่ลูกๆ หามา แม่ก็
กลับคืนให้ลูกหมด

พวัลย์ประทับใจพระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวที่ทรงเป็นตัวอย่างในเรื่องของการ
ดำเนินชีวิต แล้วก็ไม่ได้พุ่มเพ็ญ *“ดิฉันใช้คำ
ว่าเป็นพระมหากษัตริย์มหัศจรรย์ เวลาที่เราอยู่
เมืองนอก เราจะภูมิใจเวลาพูดถึงบ้านเรา*

“ทุกคนรู้จักกิงกิมพล”

บุคคลที่สองคือพระโพธิรักษ์หรือพ่อท่าน
ที่ทำให้เข้าใจแก่นของศาสนาพุทธจริงๆ แล้ว
ก็ให้ความเชื่อมั่นในการปฏิบัติ โดยนำบุคคล
ที่มีความรู้ความสามารถและความดีเข้ามาอยู่
เป็นสังคมตัวอย่างที่ดี

อีกท่านหนึ่งคืออาจารย์อิคเคะไอซากุ
นายกสมาคมสร้างคุณค่าสากล ท่านเผยแพร่
วัฒนธรรมการศึกษาและศาสนาให้ทั่วโลก
เป็นหนึ่งในเดียวเพื่อให้เกิดความสามัคคี ท่าน
จะใช้ทฤษฎีมนุษยนิยม คือให้ทุกคนมอง
เห็นคุณค่าของแต่ละคน โดยไม่ให้มองเรื่อง
เชื้อชาติและภาษา ท่านพยายามจะเปลี่ยน
ความคิดในเรื่องความเห็นแก่ตัว ถ้าทุกคน
เห็นแก่ตัว สงครามจะเกิดจากในบ้าน แล้ว
จะต้องการความยิ่งใหญ่ข้างนอก

คุณสุวรรณประทับใจพระพุทธรเจ้า ดีใจที่ได้เกิดมาพบคำสอนของพระพุทธรเจ้า และประทับใจพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงแนะนำชีวิตที่พอเพียง และทรงทำเรื่องน้ำให้ประชาชนและประเทศชาติและอื่น ๆ อีกมากมาย สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทรงแนะนำเรื่องศิลปาชีพหัตถกรรมต่างๆ ให้ชาวบ้าน และประทับใจชาวโศกที่มีชีวิตเรียบง่าย ชยันหมั่นเพียร อดทน แล้วก็นำธรรมะมาปฏิบัติในชีวิตจริงได้

ลุงสมบุญประทับใจนายมบุญ บุณย์ศิลป์ ที่ชวนให้กินมังสวิรัต “ที่แรกเขาก็อ้วนนะ เห็นเขาผอมลง เอ๊ะ ทำไมเขาถึงผอม เขาบอกกินมังสวิรัต เราก็อ้วนเหมือนกัน อยากรวมบ้าง เลยให้เขาสอนวิธีทำมังสวิรัต เขาบอกไม่มีอะไรหรอก ก็น้ำมันพืช ซี่อิ้วขาว แล้วก็ผักผลไม้ก็ทำอย่างเขาทำตลอดมา

เดี๋ยวนี้ก็กินข้าวกล้องถั่วมาเป็นหลัก ทุกวันนี้ทำกับข้าวเอง เรียกว่า สารพัดข้าวสารพัดถั่ว อย่างละซ็อน เอามาแชร์ร่วมกันหนึ่งคืน เข้าชั้นก็ใส่เครื่องปั้น ปั่นแล้วหนึ่ง ไม่ต้องใส่เกลือ ไม่ต้องใส่พริก ไม่ต้องปรุงรสอะไรเลย กินจิตใจๆ อย่างนี้ครับ กินมาหลายปีแล้ว ไม่เคยป่วยเข้าโรงพยาบาล”

หลังจากการสัมมนาสมาชิกดอกหญ้า ทุกคนคงจะมีเรื่องประทับใจเพิ่มขึ้นอีกคนละเรื่องสองเรื่อง บางคนก็อาจจะหลายเรื่อง โดยเฉพาะเมื่อได้ฟังอาจารย์จួយ (ถนัดฐิษา) บรรยายเกี่ยวกับแนวคิดการเปลี่ยนแปลงตนเอง ฟังประสบการณ์ชีวิตของอาจารย์หญิง (รัตมี) และ คุณทรงชัย วิมลภัทรานนท์ ตอนสายวันเสาร์

มีรายการพิเศษต้อนรับเบิร์ลซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงโดยให้หาตัว “อิสรา” กวีขวัญใจคนอ่านดอกหญ้า รอบแรกให้เลือกคนที่มีแววจะเป็นอิสราได้ ๓ คน แล้วคัดออกทีละคน ผลสุดท้ายได้เงาอิสราที่ทั้งรูปร่างและอุปนิสัยต่างจากอิสราโดยสิ้นเชิง

สิ่งที่น่าแปลกอีกอย่างคือ หลายคนคิดว่า ‘อิสรา’ คงจะเป็นผู้ชาย และ ‘สุวลี’ คงจะเป็นผู้หญิง

คืนวันเสาร์ คุณทรงชัย ประสาธน์วนิช มานำสนทนาเกี่ยวกับชีวิตและครอบครัว

เรื่องที่คุณกันยาวที่สุดคือ การที่แม่ห่วงใยลูกมากเกินไปจนลูกรำคาญ ผู้เข้าสัมมนาทั้งที่เป็นคุณพ่อและเป็นผู้สาวให้ข้อมูลตรงกันว่า “แม่ห่วงมากเกินไป” เป็นข้อคิดให้คุณแม่พิจารณาตนเอง และผู้เข้าสัมมนาที่เป็นคุณแม่ถึงกับบอกปากว่า การเลี้ยงลูกด้วยความพอดีเป็นเรื่องยากอีกเรื่องหนึ่ง หลังจากคุยกันไปแล้วเมื่อกลางวันว่าแต่ละคนมีเรื่องยากอะไรบ้าง

คุณสุวรรณและพี่แดงบอกว่าเรื่องยากคือการกินมังสวิรัต สำหรับลุงสมบุญคือ อึดตามานะ เรื่องยากของพี่วัลย์คือการเอาชนะใจตนเอง แต่เบิ้ลบอกว่า “ไม่มีอะไรที่รู้สึกว่ายากมาก แต่ก็ต้องพยายาม ไม่ใช่ยากแค่เพียงแต่ว่าเราไม่ได้ทำมันเองมากกว่า” แล้วหลี่ละ “เรื่องยากที่ตัวเองทำไม่ได้เลยคือการทำงานบ้าน เพราะว่าตั้งแต่เด็กไม่ชอบทำงานบ้าน เช่น ล้างจาน ซักผ้า กวาดบ้าน ทำกับข้าว ถึงตอนนี้แม่แต่หุงข้าวด้วยหม้อไฟฟ้าก็ยังหุงไม่ได้ หุงที่ไรเป็นข้าวต้มทุกที ทำไม่สำเร็จสักที เปลี่ยนหม้อหุงข้าวก็แล้ว เวลาใครสอนมาให้เอาข้าวจุ่มลงไปเท่านั้นเท่านั้นเราก็ไม่จำ เสร็จแล้วก็คือเลิก พวกอุปกรณ์ไฟฟ้าทั้งหลาย เครื่องซักผ้าใช้ไม่เป็นเลยไม่เคยแตะเลยคะ...ส่วนใหญ่ก็คุณแม่กับ

น้องชายซักผ้าให้”

ด้วยเหตุนี้ หลี่ก็เลยตั้งใจว่าจะเปลี่ยนแปลงตัวเองโดยหัดทำงานบ้าน รับผิดชอบเรื่องของตัวเอง เช่น ซักเสื้อผ้า เป็นข้อกำหนดเพิ่มขึ้นจากที่กำหนดไว้ก่อนหน้านี้แล้ว ๒ ข้อ คือ จะไปวัดบ่อยขึ้น พี่วัลย์และคุณสุวรรณตั้งใจกินมังสวิรัต พี่เล็กด้วย แต่ยังกินปลา เบิ้ลตั้งใจถือศีล ๘ ลุงสมบุญตั้งใจไปวัดเพิ่มขึ้นจากเดิมที่ไปทุกสัปดาห์อยู่แล้ว แต่เข้าไปเย็นกลับ เพิ่มเป็นไปเย็นวันศุกร์แล้วค้างที่วัด ๑ คืน แต่พี่นิตตั้งใจจะทำอะไรจำไม่ได้แล้ว ช่วยบอกอีกทีนะคะ พร้อมรายงานด้วยว่าทำได้หรือเปล่า เรตตกลงกันว่าเขียนรายงานมาที่ดอกหญ้าด้วยคะ

ขณะนี้เรามีรายงานจากพี่วัลย์และพี่หน้อยว่า ตั้งแต่กลับจากสัมมนา กินมังสวิรัตทุกวัน แต่พี่หน้อยบอกว่ากำลังจะเบื่อโซ่ทอดที่กินทุกวัน ตอนนี้อยากการณเป็นอย่างไรบ้างคะ

รายการวันอาทิตย์ที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๙ ยิงน่าจดจำเพราะได้ออกแรงไต่ภูผาซีขึ้นไปร้องเพลงบนยอดเขา เล่นเกม และแข่งขันกลั่นลมหายใจ ได้ยินมาว่า คนที่สุขภาพแข็งแรงจะกลั่นลมหายใจได้นาน ถ้านับเลขระหว่างกลั่นลมหายใจ จะนับได้

ประมาณ ๗๐ การสัมมนาจบลงด้วยการฟัง
ลิขิตมาตุมาบรรจบ เถระวงศ์ แสดงธรรม
เรื่อง “คนดีที่สังคมต้องการ”

ขงจื้อ

ขงจื้อและลูกศิษย์ทั้งหมดมาพบกัน
ที่จุดนัดพบ ขาดแต่เหยียนฮุยกับตัวนมู่ซื่อ

ตัวนมู่ซื่อหลงทางอยู่ในป่า ได้พบชาย
สูงอายुकคนหนึ่งเดินผ่านมา จึงถามทางไป
แคว้นจิ้น ผู้เฒ่าบอกทางและเล่าว่า พบคน
กลุ่มหนึ่งออกไปทางประตูเมืองทิศตะวันออก
มีคนหนึ่งรูปร่างสง่าผ่าเผย แต่สารรูปคล้าย
สุนัขจรจัด ตัวนมู่ซื่อเสียใจที่อาจารย์ถูก
วิจารณ์อย่างนั้น

เมื่อเดินทางถึงจุดนัดพบ เขาดีใจมากที่ได้
พบอาจารย์และเพื่อนๆ ทุกคนรอเหยียนฮุย
ด้วยความเป็นห่วง ไม่มีใครกินข้าวกระทั่ง
เหยียนฮุยมาถึง เขาเล่าว่าเมื่อควมม้าฝ่าออก
มาได้แล้ว ตรวจดูลัษณะ เห็นตำราขาดหายไป
หลายเล่ม จึงฝากรถม้าไว้กับชาวบ้านแล้ว

ทวนกลับไปหาตำรา ขงจื้อแนะนำว่า คราว
หน้าถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีก อย่ากลับไป

ตัวนมู่ซื่อเล่าให้อาจารย์ฟังว่า มีชาย
สูงอายุบรรยายลักษณะอาจารย์ว่าสง่าผ่าเผย
แต่คล้ายสุนัขจรจัด บรรดาลูกศิษย์ต่างเศร้า
ใจที่ได้ยินเช่นนั้น ทว่าขงจื้อกลับยอมรับคำ
วิจารณ์ กล่าวว่า "พวกเจ้าคิดดู อายุข้าใกล้
จะ ๖๐ ถึงแม้ข้าจะมีอุดมการณ์พื้นฟูกวีโจวกุง
แต่ไม่มีแคว้นไหนยอมรับ ข้าจากบ้านหลายปี
เร่ร่อนไปทั่ว ก็เหมือนสุนัขจรจัดไม่ใช่หรือ
ยังต้องให้พวกเจ้าพลอยลำบากเพราะข้าอีก
ข้ามีศิษย์ที่ด้อย่างพวกเจ้า ข้าปลื้มใจมาก
แล้วยังรู้สึกว่ามีผิดต่อพวกเจ้าอย่างมาก ข้า
ขอขอบคุณพวกเจ้า" พุดจบขงจื้อนั่งคุกเข่า
ทำความเคารพลูกศิษย์ ลูกศิษย์รีบก้มตัว
เคารพให้ต่ำกว่าขงจื้อ

ต่อมาแคว้นหลู่ส่งขุนนางมารับหยางชิวไปรับราชการ และปี ๔๘๙ ก่อนคริสตศักราช แคว้นอู๋ยกทัพตีแคว้นฉิน ฉู่เจ้าอ๋องยกทัพเข้าช่วยแคว้นฉิน แคว้นฉู่เชิญขงจื้อเข้ารับราชการ ระหว่างเดินทางไปแคว้นฉู่ ถึงริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง น้ำเชี่ยวไหลแรง จิ้งโหยวเห็นชายสูงอายุ ๒ คน กำลังปลูกต้นไม้อยู่ที่ริมแม่น้ำ ช่วยกันขุดดินและหยอดเมล็ดพันธุ์ จิ้งโหยวเดินเข้ามาทำความเคารพ และถามทางไปท่าข้ามแม่น้ำ แต่กลับถูกถามถึงขงจื้อและตำหนิว่า ผู้ไม่เคยใส่ใจการเกษตรจะเป็นขงจื้อได้อย่างไร จิ้งโหยวอธิบายว่า ขงจื้อเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด สอนศิษย์ไม่เคยรู้เหน็ดเหนื่อย ความหมั่นเพียรของท่านในหัวหล้ามีไม่กี่คนเทียบท่านได้ ท่านไม่เคยย่อท้อ ท่องทั่วแผ่นดินเพื่อฟื้นฟูกฎโจว गुง จึงไม่ได้ทำเกษตร

ผู้อาวุโสชี้แนะว่า การที่จะให้บ้านเมืองอยู่อย่างผาสุกนั้น ไม่ใช่แค่คำพูดที่มีเหตุผลก็สามารถปรับเปลี่ยนทุกอย่างได้ ยุคสมัยนี้แผ่นดินไร้ธรรม ถ้าขงจื้อต้องการความสงบให้หลบเลี้ยงทุกสิ่ง ใช้ชีวิตในป่า

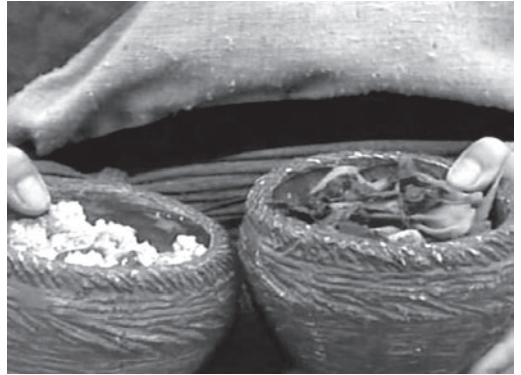
จิ้งโหยวเล่าสิ่งที่สนทนากับผู้อาวุโสทั้งสองให้ขงจื้อฟัง ขงจื้ออธิบายว่า “คนไม่

เหมือนสัตว์ ใช้ชีวิตในป่าได้อย่างไร ถ้าหากแผ่นดินมีธรรม พวกเราคงไม่ต้องเร่ร่อน นำอุดมการณ์มาช่วยเหลือราษฎร” ขณะที่ศิษย์ทั้งหลายแยกย้ายกันท่าข้าม ขงจื้อให้จิ้งโหยวกับเหยียนฮุยพาไปพบผู้อาวุโสเพื่อเรียนรู้ ผู้อาวุโสทำนายชะตากรรมของขงจื้อ แม้จะเห็นว่า การทำนายลิขิตชีวิตเป็นการกระทำที่ไม่สมเหตุผล ขงจื้อก็รับฟังคำนายของผู้อาวุโส ซึ่งบอกว่า

ชะตากรรมของท่าน ตำราบอกว่าตั้งแม่น้ำไหลหลังไม่เลือกพื้นที่ ดุจวิญญูชนไม่เห็นแก่ตัว บริเวณที่ไหลผ่านล้วนสดใส มีชีวิตชีวา ดุจวิญญูชนมีจิตใจเมตตา ไหลลงที่ต่ำตามครรลอง ดุจวิญญูชนช่วยผดุงคุณธรรม ที่ต้นไหลเอื่อย ที่ลี้กอยากหยั่ง ดุจวิญญูชนมีสติปัญญา โถมลงสู่เหวลึกพันวา

ไม่ลังเล ดุจวิญญชนคนกล้าหาญ อ่อนไหว
ทนหนึ่ง ดุจวิญญชนตรวจรูในการไม่ปฏิเสธ
สิ่งโลโคกรใดๆ ทั้งสิ้น ดุจวิญญชนใจกว้าง
ให้อภัย สามารถชะล้างสิ่งสกปรก ดุจวิญญ
ชนที่ยงกรรม ถึงเลี้ยวลดคดเคี้ยวแต่ท้ายสุด
ก็ไม่เปลี่ยนแปลงอุดมคติ

อาวุโสทั้งสองมอบตำราโหราศาสตร์
ใจยี่ให้ขงจื้อเพราะเชื่อว่าถ้าขงจื้อได้ศึกษา
จะต้องรู้ซึ้งกว่าพวกตน ขงจื้อกล่าวว่า “มอบ
ตำราให้เพราะถือว่าเป็นผู้ปรีชา ข้ามีอาจารย์ได้
แต่หากมอบให้เพื่อเป็นการศึกษา ข้าก็ขอ
ขอบคุณเป็นนอຍ่างยั้ง” ตัวนวมูชื่อชื่อคำทำนาย
แต่ขงจื้อสอนว่า เจออุปสรรค ต้องฝ่าฟัน
ไม่ควรย่อท้อต่อโชคชะตา

ขงจื้อเดินทางต่อไป แต่ถูกทหารแคว้น
ไช่ซัดขวางไม่ให้เดินทางไปแคว้นฉู่ เนื่องจาก
เจ้าแคว้นไช่เห็นว่าขงจื้อมีความสามารถ ถ้าไป
ช่วยแคว้นฉู่จะเป็นอันตรายต่อแคว้นไช่
เสียบียงของขงจื้อใกล้จะหมด ลูกศิษย์จึงให้
อาจารย์กินข้าว แต่ตนเองกินผักป่า ขงจื้อ
สะดุดใจ เดินไปดูอาหารที่เหล่าศิษย์กินอยู่
จึงรู้ความจริง และถามว่าเป็นความคิดของใคร
จึงโหยวรับว่าเป็นความคิดของตน ขงจื้อเอา
อาหารของตนให้จ้งโหยวกิน จ้งโหยวไม่กิน

ขงจื้อกล่าวว่า “เจ้ากินไม่ลงไช่ไหม แล้วนึก
ว่าข้าจะกินลงเผลอ เจ้าติดตามข้ามากกว่า
๓๐ ปี ไม่ควรทำแบบนี้เลย”

ขงจื้อขอร้องให้ลูกศิษย์เข้าใจว่าทั้งหมด
เป็นครอบครัวเดียวกัน เมื่อเผชิญความ
อดอยากควรจะอดด้วยกัน อย่าเห็นว่าขงจื้อ
เป็นอาจารย์เท่านั้น ยังต้องเห็นว่าเป็นพี่ชาย
ด้วย หลังจากนั้นขงจื้อและลูกศิษย์ก็ช่วย
กันหาผักป่ามาทำอาหารกิน ลูกศิษย์ล้มป่วย
ตามๆ กัน ครั้งหนึ่งมีพายุหนัก ศิษย์คนหนึ่ง
ของขงจื้อหายไปกับพายุ ความยากลำบาก
ทำให้ลูกศิษย์ต้องขอให้ขงจื้อขึ้นเนาะเกี่ยวกับ
อุปสรรคที่เผชิญอยู่ ขงจื้อกล่าวว่า

โบราณว่าวิญญชนจนด้วยธรรมถึงจะ
เรียกว่าจน ไม่สามารถทนทุกข์ลำบากและ
ยอมสละอุดมการณ์ ดันรนเพื่อความอยู่รอด

ถึงจะเรียกว่าจนตรอก แต่ถึงแม้ว่าเราจะเผชิญอุปสรรคมากมาย พวกเราก็ไม่ละทิ้งอุดมการณ์ ตอนนี่เราต้องทนทุกข์ทรมานต่อความหิวโหย แต่ก็ยังยึดมั่นในอุดมการณ์ นี่คือนิยามชนที่แท้จริง ดั่งบทกลอน ไม่ใช่กระทิง ไม่ใช่เสือ แต่ทำไม่ยั้งวนเวียนในป่าเขา ข้ารู้ว่าไม่ใช่ความชั่วร้าย แต่ทำไม่ผู้คนจึงไม่ยอมเข้าใจ ดั่งเหมือนสัตว์ วนเวียนอยู่ในป่าที่ตลอดเวลา

จิ่งเหว : บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าเมตตาคใจของเรายังไม่พอ ผู้คนจึงไม่กล้าเชื่อถือ หรืออาจจะเป็นเพราะว่าปัญญาของเรามีไม่พอ เขาจึงขัดขวางเรา

ขงจื้อ : เจ้าคิดว่ามีเมตตาจะเป็นที่เชื่อถือเสมอไปหรือ ถ้าฉันไม่มีใครมีเมตตาคใจเท่ากับป้ออี่และซู่ชี่อีกแล้ว แต่พวกเขากลับอดตายบนเทือกเขาไส่วหยาง ถ้าหากพวกมีสติปัญญาจะได้รับการช่วยเหลืออย่างมีคุณค่า ข้าว่าคงไม่มีใครเทียบปีกันได้ แต่ก็ถูกอิงโจวหวังคักหัวใจจนตาย

จิ่งเหว : ถ้าอย่างนั้น ทำอย่างไรถึงจะให้ผู้คนยอมรับได้

ขงจื้อ : ตัวผมชื่อเจ้าลองพุดชี่

ตัวผมชื่อ : ข้าเห็นว่าอาจเป็นเพราะเหตุผลของอาจารย์ซึ่งเกินไป ผู้คนจึงรับรู้ได้

ยาก อาจารย์ควรจะปรับปรุงความคิดเห็นบ้าง ลดทิฐิลงบ้าง

ขงจื้อ : ชาวนาที่ไถนาเก่งไม่ใช่ว่าจะได้รับผลผลิตสูง ช่วงที่สร้างงานศิลปะอันประณีต อาจไม่สามารถตามความต้องการผู้อื่นได้ นิยามชนที่มีหลักการเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะมีผู้เข้าใจเสมอไป หากผู้คนไม่เข้าใจ แล้วละทิ้งอุดมการณ์ จะเป็นนิยามชนได้อย่างไรเล่า ตัวผมชื่อ ตัวเจ้ายังขาดอุดมการณ์ เหยียนฮุย เจ้าลองพุดชี่

เหยียนฮุย : ที่ผู้คนไม่เข้าใจอาจารย์ เป็นเพราะท่านมีความรู้สึกซึ่ง ถ้าหากท่านไม่เรียนรู้ให้ลึกซึ้ง นั่นคือความผิด แต่ตอนนี้ผู้คนไม่อาจรับได้ นี่ไม่ใช่ความผิดของอาจารย์ สิ่งเหล่านี้เป็นความผิดของเหล่าเจ้าแคว้น

ขงจื้อ : คนที่รู้ใจก็คือเจ้า นิยามชนนั้นไม่ว่าเวลาใดก็ไม่ควรเลิกล้มอุดมการณ์ คนถ้อยกลับตรงกันข้าม เมื่อเจออุปสรรคก็หวั่นไหว แถมยังทำเรื่องต่ำช้าเลวทรามอีก ข้าเป็นถึงอาจารย์ ข้าหวังว่าพวกเจ้าจะได้เป็นนิยามชนที่มีคุณธรรมอย่างแท้จริง

ลูกศิษย์คนหนึ่งของขงจื้ออาสาไปขอให้เมืองพูห่งยกทัพมาช่วย ระหว่างเดินทางเข้าเมืองฉู่ จิ่งเหวเล่าให้ขงจื้อฟังว่า ชุนนางชั้น

แคว้นโหนดถามว่า อาจารย์เป็นอย่างไร เขาตอบไม่ได้ ขงจื้อแนะนำว่าถ้าหากมีใครถามอีกให้ตอบเขาว่า “ขงจื้อเป็นคนที่เรียนรู้ที่ลึ้นสุด สอนศิษย์ไม่มีเหน็ดเหนื่อย ขยันหมั่นเพียร สุขจนลืมหุ่ทุกข์ จนลืมหุ่ความแก่ชรา”

ขงจื้อยังไม่ทันเข้าเมือง ฉู่เจ้าอ่องลึ้นพระชนม์มะทันหัน ขุนนางผู้ใหญ่ซึ่งรู้ดีว่าขงจื้อและลูกศิษย์มีความสามารถสูง เกรงจะมีอำนาจเหนือตน อ้าวก่ากำลังยุ่งเรื่องพิธีไม่ให้ขงจื้อเข้าแคว้นฉู่ ขงจื้อจึงกลับไปพักพิงที่แคว้นวุ่ย และในที่สุดได้กลับคืนสู่แคว้นหลู่เมื่อกลับถึงบ้านก็พบว่าภรรยาเสียชีวิตแล้ว ขงจื้อให้ลูกชายแต่งสะใภ้ใหม่ เพื่อจะได้มีลูกชายตามความต้องการของแม่

แคว้นหลู่เก็บภาษีเพิ่ม ขงจื้อไม่เห็นด้วย หยางชิวอธิบายว่า จัดเก็บเป็นระบบตามความมากน้อยของที่นา นามากก็เก็บมาก นาน้อยก็เก็บน้อย เนื่องจากกองทัพต้องมีเสบียงเพียงพอถึงจะแข็งแกร่ง เมื่อกองทัพแข็งแกร่งแล้ว แคว้นอื่นถึงจะไม่กล้ายกทัพมาโจมตี ขงจื้อชี้ให้เห็นว่า ขุนนางจ๊กม่ออำนาจและภาษีมานานแล้ว แต่บ้านเมืองก็ยังไม่เจริญใช้อำนาจเผด็จการ บ้านเมืองไม่มีทางเจริญรุ่งเรือง ขงจื้อบอกเหล่าศิษย์ว่าไม่นับหยางชิว

เป็นศิษย์ แต่เมื่อเขาสำนึกผิด ขงจื้อก็ให้อภัย หลังจากนั้น เกาโฉและจ้งโหวยกก็ไปรับราชการที่เมืองวุ่ย

๔๘๒ ปีก่อนคริสตศักราช ขงจื้อขอให้เหยียนฮุยช่วยคัดลอกตำราประวัติศาสตร์ของแคว้นหลู่ขุนชิวที่ตนเองเรียบเรียงขึ้นใหม่ให้ถูกต้อง ต่างจากประวัติศาสตร์ที่มีอยู่เดิม เพื่อดำเนินผู้ที่ทำผิดกฎจารีตธรรมเนียมเมื่อขุนนางจ้ส่งหยางชิวมาชวนให้เหยียนฮุยไปทำงานด้วย เหยียนฮุยปฏิเสธ แม้บางครั้งจะรู้สึกผิดต่อครอบครัว แต่สบายใจเพราะครอบครัวเข้าใจ รู้ว่าความใฝ่ฝันชั่วชีวิตของเหยียนฮุยไม่ผิดไปจากอาจารย์

ขงจื้อและเหียนฮุยซุซุมักเขม้นเขียนบันทึกขุนชิว แม้ว่าขุนนางบางคนจะเห็นว่าไม่เหมาะสมที่ขงจื้อจะเขียนประวัติศาสตร์ตามอำเภอใจ แต่เหอจี้คิดว่าขงจื้อเดินทางและศึกษาหาความรู้มาทั้งชีวิต ที่เขียนประวัติศาสตร์ก็เพื่อคนรุ่นหลัง จึงไม่ควรขัดขวาง เจ้าแคว้นหลู่ก็ทรงยอมรับว่าขงจื้อสร้างบุคลากรที่มีคุณภาพให้บ้านเมือง จึงไม่ขัดขวางงานของขงจื้อ

ต่อมาเงินเหอบังคับเจ้าแคว้นฉีสละบัลลังก์ แล้วแต่งตั้งเจ้าแคว้นใหม่กุมอำนาจไว้ ขงจื้อกราบทูลเจ้าแคว้นหลู่ให้นำทัพไปปราบ แต่เจ้าแคว้นและขุนนางไม่เห็นด้วย ขุนนางคนหนึ่งแนะนำให้ขงจื้อใช้ชีวิตวัยชราให้มีความสุข ขงจื้อเริ่มคิดว่าบันทึกขุนชิวของตนจะเปลี่ยนแปลงแผ่นดินไร้อธรรมได้สัก

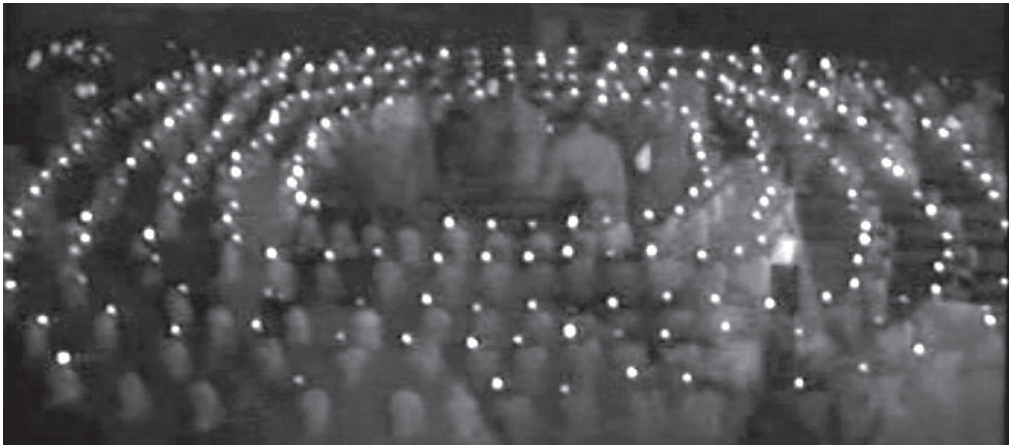

เพียงใด “ราชวงศ์อ๋อนแอ เหล่าขุนนางกุมอำนาจ ราษฎรทุกข์ยาก แผ่นดินวุ่นวาย นับครั้งไม่ถ้วน บันทึกขุนชิวจะมีประโยชน์อะไร” วันนั้นเหียนฮุยก็เสียชีวิต ทำให้ขงจื้อและเหล่าศิษย์เสียใจมาก

ปี ๔๘๐ ก่อนคริสตกักราช จั๋งโหยว ซึ่งรับราชการอยู่ที่แคว้นยุยก็ต่อสู้กับทหารของขุนนางชั่วจนเสียชีวิต ความผิดหวังจากสังคมที่ยอมก้มหัวให้คนบาปและความชั่ว และการสูญเสียลูกศิษย์ที่ช่วยเหลือกันมานานหลายสิบปี ทำให้ขงจื้อเสียใจมาก

ก่อนจะเสียชีวิต ขงจื้อฝากข้อปฏิบัติให้ลูกศิษย์ว่า

“ข้าใกล้จะไปแล้ว ก่อนจะจากไป ข้าควรให้พวกเจ้ารู้ไว้ สิ่งที่ข้าใฝ่ฝันสูงสุดในชีวิตของข้าคืออะไร และข้าก็หวังว่าพวกเจ้าจะ

ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของข้าต่อไป ความ
ไฝฝั่นนี้ก็คือความรักใคร่มนุษยโลกทั้งปวง
เรียกว่า **ต้าถง** (ดินแดนที่สุขสำราญ) อยู่ใน
โลกแห่งต้าถง ผู้คนทั่วหล้าจะไม่นับญาติ
ถือมิตรตัวเองเท่านั้น ไม่เพียงมีความรักของ
บิดามารดาลูกหลาน แต่จะรักใคร่กลม
เกลียวกันทุกคน รักมนุษยโลกทุกคน ผู้คน
ทั่วหล้า ต่างสำราญใจ เด็กต่างได้รับความ

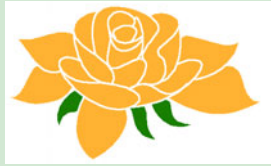
อบอุ่นและหวังใย คนที่ไว้หาเหตุและผู้พิการมีที่
พึ่งพิง ผู้ชายต่างมีหน้าที่การงานมั่นคง ผู้
หญิงมีที่พึ่งพาที่พอใจ แผ่นดินทั่วหล้าไม่มี
การแก่งแย่ง ยามค่ำคืน ไร้โจรขโมย ทุกคน
จิตใจดีงาม ไร้ความเกลียดชัง แผ่นดินจึง
ร่มเย็น สิ่งนี้คือดินแดนต้าถงที่ข้าไฝฝั่น”

ปลูกฝ้ายไว้ใยแผ่ขจัดข

เขียนโดย

ลูเซีย บาเกตาโน่

แปลจากภาษาสเปน

โดย

รัศมี กฤษณมิมิ

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๔๒

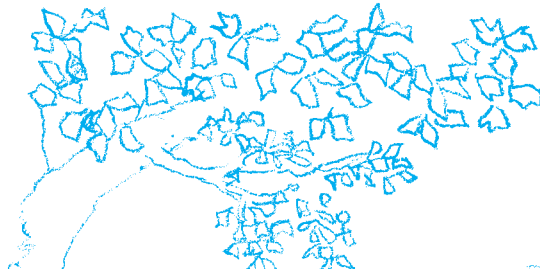
ผลกำไรจะนำไปช่วยเหลือยากจนในชนบท

ราคาเล่มละ ๘๐ บาท (รวมค่าส่ง) สั่งซื้อได้ที่

นางรัศมี กฤษณมิมิ ๒๐๒๕/๑๗๖ ถ.เจริญกรุง ๗๗ วัดพระยาไกร
บางคอแหลม ปท.วัดพระยาไกร กรุงเทพฯ ๑๐๑๒๐ โทร.๐-๒๒๑๖-๕๑๕๐
โทรสาร. ๐-๒๒๑๖-๕๑๕๑

เริ่มลงในฉบับที่ ๑๐๘

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

“ถ้า พวกคุณไม่โลภจนเกินไปและตกลงกันก่อน เรื่องอย่างนี้คงไม่เกิดขึ้น ใครกันนะที่คิดปลุกพริกทั้งหมู่บ้าน แล้วจะขายมันอย่างไรละตอนนี้”

ฉันพูดโดยไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็รู้สึกอายเมื่อสายตาคู่ของบรรดาผู้ชายที่อยู่ในบ้านจ้องเขม็งมายังฉันซึ่งกำลังนั่งเย็บผ้าอยู่ ณ มุมห้องอาหาร และเผชิญได้ยืนพวกเขาบ่นกันว่าราคาพริกตกต่ำเหลือเกิน ฉันจึงเผชิญหน้ากับพวกเขาอย่างไม่รู้ตัว

“พริก พริก พริก..!” ลิ้นของฉันยังคงตวัดต่อไป แม้ฉันพยายามจะหยุด แต่ก็ไม่สำเร็จ แถมยังพูดให้เลวร้ายลงไปอีกว่า

“คิดดูสิคะ ช่างไม่น่าเชื่อที่เกษตรกร ๔๙ คน ไม่อาจร่วมมือกันตัดสินใจอย่างไตร่ตรอง โดยปราศจากการกล่าวหาที่ผิดๆ ว่าควรจะปลูกอะไรในแต่ละปี ก็ไม่เชิงว่าจะไม่น่าเชื่อ ถ้าเราคาดคิดว่าพวกเขาต้องการจะมีเครื่องหวาน ๔๙ เครื่อง เครื่องเก็บเกี่ยว ๔๙ เครื่อง และเครื่องฟัดข้าว ๔๙ เครื่อง แต่ก็ไม่มีใครมีเครื่องจักรทันสมัยเหล่านั้นสักเครื่องเดียว ทั้งที่มันสามารถทำงานเองทั้งหมดได้โดยลำพัง และเหนือสิ่งอื่นใด ที่ดินนี้เหมาะสำหรับการปลูกพริกแน่หรือ”

ฉันอยากจะมีเวทมนต์คาถาเสกให้ตัวเองหายวับ หรือแทรกกายลงใต้พสุธา
เสียเดี๋ยวนี้เลยเมื่อหยุดพูด ฉันคอยให้ฆัวมิน อิปาร์ราگیرเร่ ต่อกว่าเรื่องต้นเฮเซลนัท
และให้โตมัสย้ำว่าไบกระเทียมกับไบต้นหอมมะันไม่เหมือนกันสักนิด แต่เปล่า ทุกคน
เงียบกันหมด คงจะเป็นกังวลเรื่องท้องไรท้องนา พิษผล และความหายนะของพริกเสีย
จนไม่ได้ห้ามคนโง่เง่าอย่างฉันให้หยุดพูด

ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับฉันในวันอาทิตย์นั้น หลังจากที่ฝนตกอยู่หลายวัน
พระอาทิตย์ก็โผล่พ้นเมฆออกมา ฉันจึงถือโอกาสไปเดินเล่นและได้พบกับฆาเบียร์

เขาเดินช้าๆ ไปตามถนน มีหนังสือพิมพ์พับไว้อยู่ในมือข้างหนึ่ง เราต่างเดินไป
ด้วยกันเงียบๆ

ทันใดนั้นเขาก็ย่อตัวลงกอบดินมาเติมกำมือ แล้วแบมือออกให้
ดินไหลลงไปตามร่องนิ้ว

ไม่รู้ว่าจะทำไม แต่ฉันชอบการกระทำและท่าทีการมองของเขา
รวมทั้งกลิ่นหอมอ่อนๆ ของยี่ห่วยจากตัวเขา กลิ่นซึ่งทำให้ระลึกถึงท้องทุ่ง

“พรุ่งนี้ผมจะหว่านข้าวสาลี” เขาบอกฉัน

ฉันเพียงแต่ยิ้มเพราะไม่รู้จะพูดอะไรดี เราต่างมองตากัน
แล้วจู่ๆ ฉันก็เริ่มพูดจาเฉื่อยเฉื่อยได้อย่างน่าแปลกใจ

“คุณทำอะไรคะ ก่อนที่จะมาลงเล่นที่ท้องไรท้องนาที่นี่”

ฉันถามอย่างไม่ระวังคำพูด อันที่จริงแล้วตั้งแต่ฉันได้ยิน
พวกหนุ่มๆ สาวๆ แห่งเบอริเรเซอาคุยกันถึงเรื่องการศึกษาของ
ฆาเบียร์ ฉันมักจะถามตัวเองอยู่เสมอว่า ‘เขาเรียนอะไรมานะ
แล้วเขาเลิกเรียนกลางคันจริงๆ ละหรือ’

ฉันไม่ได้หวังคำตอบ

“ดนตรี ก็แค่ดนตรีเท่านั้น”

ฉันมองหน้าเขา ไม่มีที่ท่าว่าเขาล้อเล่น เขาพูดจริงๆ

“ถ้าฉัน...ที่บอกว่าคุณเล่นออร์แกนได้ก็ไม่ใช่เรื่องพูดเล่นลึคะ”

“พูดเล่น ทำไมผมจะต้องพูดเล่นล่ะครับ ผมเล่นออร์แกน เปียโน และเครื่องดนตรีอื่นๆ ได้ด้วย หรือจะพูดให้ถูก ผมเคยเล่น”

“ก็น่าแปลกอยู่หรอก ดิฉันหมายถึงว่า การที่คุณเรียนดนตรีมาก่อนแล้ว ตัดสินใจมาทำเกษตรภายหลัง เพราะทั้งสองอย่างนี้ไม่น่าจะไปด้วยกันได้ ไม่ทราบว่าคุณเข้าใจดิฉันไหมคะ”

“ที่เบอริเซอานี้ ทุกคนเล่นดนตรีเป็นทั้งนั้น พวกเราเป็นนักดนตรีโดยกำเนิด ผมก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร เพียงแต่ผมเริ่มเร็วเกินไป ตอนนั้นบาทหลวงประจำหมู่บ้านสังเกตเห็นพรสวรรค์ทางดนตรีของผม จึงบอกพ่อให้ส่งผมเข้าเมืองไปเรียนหนังสือทันที ขณะนั้นผมอายุแค่สิบสองขวบ พออายุสิบห้าก็ได้ออกแสดงคอนเสิร์ตออร์แกนในวิหารหลายแห่ง”

ฉันมองเขาเบียร์ด้วยความชื่นชม รู้สึกราวกับว่าเขากำลังเล่าเรื่องที่แสนวิเศษให้ฉันฟัง หรือว่าตนเองกำลังตกอยู่ในความฝัน

เขาไม่เคยถามตัวเองว่าชอบดนตรีหรือเปล่า จนกระทั่งสิบปีผ่านไปเขาจึงกลับมาที่เบอริเซอานี้เพราะแม่เขาเสียชีวิต เขาได้หวนกลับมาที่มีความสัมพันธ์กับคนในหมู่บ้าน ท้องทุ่ง และผืนดินของเขา

เขาเปรียบเทียบการทำงานของคนที่นี้กับที่ได้ไปเห็นในต่างประเทศ จึงเข้าใจว่า เพราะเหตุใดผู้คนที่นี้ยังยากจนอยู่ แม้ว่าได้ทุ่มเททำงานอย่างหนักเพียงใดก็ตาม เป็นเพราะพวกเขาบ้านขาดการจัดการที่ดี เกษตรกรเหล่านั้นเป็นเจ้าของผืนดินอันล้ำค่า แต่กลับไม่ให้ผลผลิตอะไรเลย อนาคตของลูกหลาน ถ้าไม่ดำเนินรอยตามทางอันแสนสลดหดหู่และลำหลังของปู่ย่าตาทวด ก็อพยพเข้าเมืองกันหมด เด็กส่วนใหญ่ไม่กลับถิ่นฐานเมื่อพ้นจากการเกณฑ์ทหาร แม้ว่าพวกเขาจะยังถวิลหาท้องทุ่งเขียวขจีในวัยเยาว์ก็ตาม แล้วเบอริเซอาก็จะเฉาตาย ฆาเบียร์จึงคิดว่าบางทีเขาน่าจะรวบรวมพรรคพวกเพื่อนฝูงเพื่อวางแผนร่วมกันในการเพาะปลูกด้วยเครื่องจักรทันสมัย และค้าขายผลผลิตเองโดยไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง คิดถึงกระทั่งว่าน่าจะมีอุตสาหกรรมอะไรสักอย่างเพื่อจะสร้างงานและดึงดูดให้หนุ่มสาวที่กำลังจะทิ้งหมู่บ้านไปทำงานทำในเมือง

“ตอนนั้นผมอายุแค่อายุสิบสองปี และช่างโง่เงาที่บักใจเชื่อว่า ความคิดของตนนั้นยอดเยี่ยม ทุกคนคงเห็นด้วยและยอมรับ ทว่าแท้จริงไม่มีใครเข้าใจผมแม้แต่คนเดียว ไม่มีใครเข้าใจว่า ดนตรีไม่มีความหมายกับผมอีกต่อไป และผมก็จะอยู่ที่หมู่บ้าน ทำไร่นานาที่ท้องทุ่งแห่งนี้ พ่อที่น่าสงสาร ท่านรับไม่ได้เฉกเช่นพ่อคนอื่นๆ ที่ล้วนบารอณาให้ลูกของตนมีชีวิตที่ดีกว่า และคิดว่าสิ่งที่ดีกว่านี้จะต้องอยู่นอกหมู่บ้านของเราเสมอไป พ่อยอมมอบหนึ่งอย่างนี้เพียงเพื่อให้ผมได้ร่ำเรียนสูงๆ จะได้เป็นเจ้าคนนายคน ราวกับว่าพ่อไม่ได้เป็นอย่างนั้นแหละ ราวกับว่าคนที่รู้จักใช้ภูมิปัญญาของตน พลิกฟื้นผืนดินให้ผลิดอกออกผลจะมีเกียรติน้อย

ไปกว่าคนที่สามารถสร้างสรรค์เสียงอันไพเราะออกมาจากกล่องไม้อันเป็นสิ่งประดิษฐ์ได้
พ่อตายไปโดยคิดว่า ท่านล้มเหลวกับความสำเร็จในชีวิตผม จริงๆ แล้วไม่ใช่! ผมไม่มี
วันจะเป็นอะไรได้มากไปกว่านักดนตรีกระจอกๆ คนหนึ่งเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตาม ต้อง
ขอบคุณดนตรีและการศึกษาเหล่านั้นที่มีส่วนช่วยให้ผมเป็นเกษตรกรที่ดี ถ้าไม่ได้ ออก
จากหมู่บ้านไปสู่โลกกว้างภายนอก แล้วไม่ได้ร่ำเรียนสิ่งที่ผมรู้มา ผมก็คงเป็นเหมือน
ชาวบ้านคนอื่นๆ ที่มีจิตใจคับแคบ โลก และไม่ไวใจใคร ...แต่ผมก็ไม่มีความ
ผิตหวังและความขมขื่นของพ่อ...น้องสาวของผมก็แยกไปมีครอบครัว จึงเหลือแต่ผม
เพียงคนเดียว คนเดียวจริงๆ เพราะไม่มีใครสนับสนุนแผนการของผม ไม่มีใครสนใจ
ใครรู้เรื่องเครื่องจักรกลการเกษตรตลอดจนคิดร่วมแรงกัน ‘แต่ละคนก็อยู่ใน
บ้านของตน มีชีวิตแบบตัวใครตัวมัน’ นี่เป็นคติประจำใจของพวกเขาซึ่ง
ได้ยินได้ฟังมานับครั้งไม่ถ้วน”

“บาทหลวงที่คิดว่าให้อินาคตที่ประเสริฐแก่ผม เรียกผมว่า
เจ้าลูกแกะหลงทาง” เขาหัวเราะ

“และท่านก็บอกว่า ผมทำให้พ่อตายเร็วขึ้นเพราะความ
บ้าบอของผม ทำไมผมจึงไม่คิดให้ตีเสียก่อน คิดดูสิ อายุสิบสองขวบ
นี่นะ ใครจะรู้ว่าต้องการเป็นอะไรขณะอายุสิบสองปี ผมจะต้องอุทิศ
เวลาทั้งหมดเพียงเพื่อจะได้เป็นนักดนตรีกระจอกๆ ไปตลอดชีวิต
นะหรือ ไม่ปฏิเสธล่ะว่าผมชอบและรักดนตรี แต่มันก็ไม่ใช่อะไร
สำคัญที่สุดในการมีชีวิตอยู่ของผม”

“แต่ในตอนนั้น คุณมีคูรักรักรักอยู่มีใช้หรือคะ เธอไม่ได้
เป็นกำลังใจให้คุณหรอกหรือ”

“ใช่ ผมมีอดีตคู่รัก เธอตามผมมาตอนแม่ผมเสียชีวิต แล้วเธอก็หลงใหลกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอพบเห็นที่นี่ ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติที่สดสวยของท้องทุ่ง หรือความงดงามตามแบบฉบับของชนบท กระทั่งโคลนของที่นี่เธอยังบอกว่าชอบเลย แล้วคุณล่ะชอบโคลนไหม”

“ดิฉันหรือคะ ไม่หรือคะ แต่ดิฉันก็มีรองเท้าบูทสูงคู่หนึ่งที่ใช้การได้ดีทีเดียวล่ะ”

“แต่อดีตคู่รักผมชอบ เธอไม่ปรารถนาจะออกจากดินแดนแห่งสรวงสวรรค์นี้ ทว่าพอผมบอกเธอว่าผมจะปักหลักอยู่ที่นี้ตลอดชีวิต ไม่โยกย้ายไปไหน เธอลบตบใจกลัว เธอว่าเท่ากับเอาชีวิตทั้งชีวิตมาฝังไว้ที่นี่โดยเปล่าประโยชน์ เธอสงสัยว่า ผมคิดอย่างนี้ได้อย่างไรกัน”

“คุณไม่ได้พยายามที่จะอธิบายให้เธอเข้าใจหรือคะ”

“ไม่หรือคะครับ ผมว่าเราสองคนไม่มีอะไรเหมือนกันอีกต่อไป เราต่างไม่เข้าใจกันและกัน เธอรักนักดนตรีที่อาจจะมียี่ห้อเสียงวันหนึ่งในอนาคต และชายคนนั้นก็ปราศจากตัวตนเสียแล้ว คนที่อยู่เบื้องหลังเธอนี้ก็มีใช้คนเดิมอีกต่อไป ส่วนผมก็ฝันถึงผู้หญิงธรรมดาๆ ลักคนที่มีชีวิตเรียบง่าย และแน่ล่ะ ไม่มีอะไรเหมือนเธอเลย ด้วยเหตุนี้แหละ เธอจึงจากไปแต่งงานกับชายแก่อายุคร่าวพ่อ ซึ่งผมแน่ใจว่าเขาต้องเป็นสามีที่ดีกว่าผมแน่นอน น่าแปลกที่ผมไม่ได้รู้สึกเจ็บแค้นอะไรเธอเลย”

เขากล่าวเพิ่มเติมด้วยเสียงต่ำๆ ว่า

“...ที่จริงผมจำหน้าเธอไม่ได้ด้วยซ้ำไป”

“แล้วคุณก็เลิกเล่นดนตรีตั้งแต่นั้นมาเลยหรือคะ”

“ใช่ครับ”

“ทั้งๆ ที่คุณมีพรสวรรค์ คุณไม่นึกเสียดายหรือกลัวว่า ดนตรีและแผ่นดินเป็นสองสิ่งที่ไม่มาบรรจบกันง่ายๆ แต่ก็เชื่อว่าจะไปด้วยกันไม่ได้” เขาไม่ตอบ เรายังเดินกันต่อไปครู่ใหญ่ แล้วเขาก็หยุดก็

“ทำไมคุณถึงไม่ไปเสียจากที่นี่ล่ะครับ คุณจะสูญเสียสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต เชื่อเถอะว่าถึงคุณจะอยู่หรือไปทุกอย่างก็จะคงสภาพเดิม เด็กๆ จะไม่เรียนหนังสือ พวกแกจะมีจิตใจคับแคบและโง่เหมือนพ่อแม่ และเชื่อว่าคนที่จะมาสอนให้เขามีชีวิตที่ดีขึ้นคือคนที่มาแสวงหาผลประโยชน์จากแกเท่านั้น ไม่ได้มีความจริงใจหรือหวังดีอะไรหรอก และหากจะมีสักคนที่เล่าเรียน นั่นก็มีใช้เพราะคิดจะอยู่ที่นี่ แต่เพราะคิดว่าจะได้เข้าไปอยู่ในเมืองต่างหาก จะมีพ่อแม่สักกี่คนที่พอเห็นว่าลูกสนใจห้องไรท์ห้องนาแล้วจะรีบส่งแกไปเข้าโรงเรียนเกษตรโดยตรง หรือพ่อแม่ที่จะอุทิศตัวเพื่อให้ลูกมีอาชีพเกษตรกรที่หมู่บ้านต่อไป ไม่มีหรอกครับ ถ้าแกอยากจะเรียนก็เพราะอยากเป็นวิศวกร เกษตรกร หรือทำงานในธนาคาร แต่ถ้ากับแผ่นดิน...ถ้าเพื่อแผ่นดินล่ะก็ ไม่จำเป็นต้องรำเรียนให้ลำบากลำบาก!”

“ดิฉันเคยพูดกับคุณแล้วครั้งหนึ่งว่า จะพยายามเริ่มต้นจากจุดที่ตนเองอยู่ คือที่โรงเรียน และไม่มีเจตนาจะให้เด็กๆ ไปจากหมู่บ้าน หากแต่หวังว่า ไม่ว่าพวกแกจะทำอะไรอยู่ที่ในหมู่บ้าน หรือในเมืองก็ตาม ขอให้แกมีความรักที่แท้จริงในสิ่งที่กำลังทำ ขอให้แต่ละคนได้เลือกทางเดินชีวิตของตนเอง และเมื่อพวกแกจะจากไปจริงๆ ก็ขอให้ไปอย่างผู้มีความพร้อมที่จะ

ทำงาน ขอให้เถอะ คุณอย่ามาพูดให้ดิฉันเสียกำลังใจเลยล่ะ ดิฉันรู้ว่าตัวดิฉันมีขีดจำกัด
ของความสามารถแค่ไหน อันที่จริงดิฉันไม่ค่อยมีอิทธิพลกับเด็กนักเรียนหรอกค่ะ แต่ถ้า
เด็กชายในพระวรสารซึ่งถวายนมนับข้าวบารีย์เหล่านั้นมาก่อนและปลาสองตัว คิดว่าอาหาร
จำนวนน้อยนิดคงมีอาจทำให้คนถึงห้าพันคนอิ่มท้องได้ ยิ่งกว่านั้นตนเองก็จะต้องอดกิน
ด้วย เขาจึงกินอาหารที่แสนวิเศษนั้นเสียหลังจากที่ได้ฟังเทศน์บนภูเขา เด็กชายคนนั้นคง
จะกลายเป็นผู้สวดกันมิให้เราได้รับรู้เรื่องมหัศจรรย์ที่สุดเรื่องหนึ่งในประวัติศาสตร์ทีเดียว”
แล้วเราก็ตื่นมาถึงหมู่บ้าน ไปหยุดที่ใกล้โรงเรียน ซาเบียร์ไม่พูดอะไรกับฉันอีก
ทว่ามีที่ท่าครุ่นคิด

“ทำไมคุณถึงไม่เข้าไปใกล้หรือพูดคุยกับผู้คนคะ”

“ก็ผมไม่ชอบนี่ครับ”

“แล้วออร์แกนหรือเปียโนหรืออะไรก็ได้ แม้นดนตรีจะมีใช้
เหตุผลในการมีชีวิตของคุณ แต่ก็เป็นส่วนประกอบที่ดีของชีวิต
มิใช่หรือ !”

“ผมไม่ชอบดนตรี”

“คุณควรจะคิดเรื่องนี้ละ”

“ผมไม่ชอบคิด”

“คุณไม่ชอบผู้คน ไม่ชอบดนตรี และไม่ชอบคิด ถ้างั้นมี
อะไรสักอย่างในชีวิตที่คุณชื่นชอบบ้างไหมคะ”

“ผมชอบดวงตาของคุณ มูริเอล”

ฉันรู้สึกว้าวใจกับน้ำร้อนน้าว และแน่ใจว่าคงจะแดงเป็น
ลูกต่าลิ่งสุก รู้สึกอายจนเขาสั่งเกตเห็นได้ ฉันก้มหน้าด้วย

ความประหลาดประหลาด เพราะน้ำตาได้เอ่อทันขอบตาของฉัน ข้าเบียร์มองฉันอย่าง
งงวยระคนประหลาดใจ

ในที่สุดเขาก็พูดขึ้นว่า “ขอโทษครับ”

ฉันไม่มีอะไรจะต้องยกโทษให้เขา จะมีผู้หญิงคนไหนกันที่คิดว่าได้รับความเสียหาย
จากถ้อยคำเช่นนั้น เพียงแต่อัศจรรย์ใจจนอ่อนเปลี้ยไปหมด เพราะเราพูดกันสารพัดเรื่อง
ฉันมั่นใจว่าเราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน กระนั้นเขายังไม่เคยแม้แต่จะชมว่าฉันน่ารัก

แต่ดูสิว่าตั้งแต่เช้าวันนั้นเป็นต้นมา ฉันเปลี่ยนไปมากขนาดไหน

ปฏิกริยาแรกของฉันคือ การเผชิญหน้ากับผู้ชายที่ปนถึงปัญหา
เรื่องพริก ยิ่งกว่านั้นก็คือ ทั้งที่รู้ว่าสถานการณ์จะเลวร้ายลงทุกขณะ
พวกเขาจะยังคงปลุกพริกต่อไป ฉันรู้สึกเสียศูนย์ขึ้นมาทันที ฉันเคย
ปกป้องแก้ตัวให้ชาวบ้านต่อหน้าข้าเบียร์ โดยให้เหตุผลว่าที่ชาวบ้าน
คือและขาดความรู้ันไม่ใช่ความผิดของพวกเขา คนผิดคือคนที่มี
ความรู้ความสามารถแต่ไม่ได้สอนชาวบ้าน และเพราะว่าฉันรักพวก
เขามากจึงรู้ว่ามันเป็นเช่นนั้นจริงๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อฉันอยู่กับชาวบ้าน ฉันพยายาม
ตักเตือนพวกเขา โดยย้ำถึงปัญหาที่ข้าเบียร์ได้เล่าให้ฉันฟัง หัวข้อ
ซึ่งฉันไม่ค่อยจะเข้าใจนัก ฉันพยายามเลี้ยงที่จะสบตาพวกเขา
ขณะอธิบาย เพราะไม่ต้องการเห็นแววตาปวดร้าวของอิช่าเบล
และเบียร์ ซึ่งไม่เข้าใจว่าทำไมฉันจึงต้องตำหนิพวกเขามากมายนัก

“ถ้าลูกชายของผมอยากจะเรียนต่อ หรือหวังไกลถึง

“มันจะเป็นหมอกก็ต้องให้แกเรียนล่ะครับ” โสมเซ่เซ่ อาราน่า พูด

“แกจะเรียนเป็นอะไรก็ได้ นอกจากเป็นอย่างพ่อของแก”

“ถ้าฉันดูความสนใจของแกแล้วล่ะก็ แกไม่เคยคิดถึงเรื่องอะไรนอกจากลูกวัว แม่หมู แม่ไก่ มันจะดีกว่ามาก ถ้าคุณคิดว่าแกมีคุณสมบัติยอดเยี่ยมพอจะเป็น ลัทธิแพทย์ที่ดีในอนาคตได้”

“แล้วใช้ชีวิตอยู่ในหมู่บ้านนะหรือ เซอะ !”

“แน่นอน ชีวิตในชนบทน่าพิสมัยออกค่ะ ถ้าคุณรู้จักจะใช้ชีวิตให้มีความสุข แต่เพราะพวกคุณไม่ยอมไว้อใจใครเลย จึงไม่ยอมที่จะแลกที่ดินแปลงเล็กแปลงน้อยเพื่อ จะรวมให้มันเป็นแปลงใหญ่ และทำงานสะดวกขึ้น”

ฉันสังเกตเห็นว่า บาทหลวงโสมเซ่ มารี มองฉันไม่วางตามา หลายวันแล้ว

“พอรู้สึกว่าคุณรู้อะไรๆ มากไปกว่าเราคาดคิดนะ...” ท่านว่า

แต่ฉันไม่ได้ฟังท่านแล้ว ฉันคิดว่าจะเปลี่ยนทรงผมตีใหม่ หลายปีมาแล้วที่ฉันไว้ผมทรงเดิม อันที่จริงน่าจะตัดผมหรือลอง ไว้ผมม้า...แต่พออยู่หน้ากระจกในห้องครึ่งใด ก็ตัดสินใจไม่ได้สักที ยิ่งกว่านั้นฉันยังมองไม่เห็นแม่ดวงตาของตนเองในกระจกที่พรว์เลื่อน

ในคืนนั้น ฉันใช้กรรไกรแยกกระจกและกรอบออกจากกัน แล้วทาบกระดาษหนังสือพิมพ์ลงบนกระจกเพื่อทำเป็นแบบ นี่ละ นะ ไอ้การที่ไม่มีกระจกดีๆ ลักบานในบ้าน ! คิดอยู่นั้นแหละว่า เดี่ยวซื้อ เดี่ยวไม่ซื้อ ฉันเลยต้องทนหลับหูหลับตาหิวผมตั้งปี เต็มๆ

และแล้ววิชาเอียงก็เอากระจกมาให้ เขาไปปัมโบลีน่ามาและยินดีที่จะเป็นธุระให้ฉัน แต่ที่แยก็คือเขานำมาให้ฉันกลางวงในครัว ฉันอายุที่ใครต่อใครพากันเห็นแหม! ถ้าฉันจะมีกระจกใหม่สักอันก็ไม่จำเป็นว่าคนในหมู่บ้านจะต้องรู้จักหมดหน้า

“สำหรับไว้ในห้องน้ำนั่นละ” ฉันพูดเสริมโดยไม่รู้ตัว “อันเก่าที่มีอยู่ก็ชำรุดเสียจนมองไม่เห็นลูกตาหรือจะใส่เลนส์ได้”

มิเกลเดินตามอิฎฎากิซึ่งเป็นอีสุกกี้ใส่เข้ามาในครัว เขามองลึกลงไปในดวงตาฉันราวกับอยู่หน้ากล้องจุลทรรศน์อย่างไรอย่างนั้น

“คุณใช้เลนส์สายตาหรือ มูริเอล”

ฉันสะดุ้งเฮือก ทำไมฉันถึงได้พูดอะไรที่โง่เง่าออกไปนะ

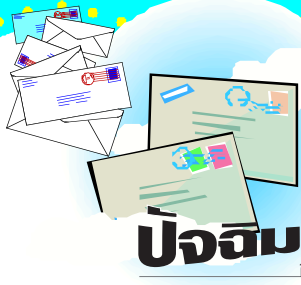
“เปล่า ไม่ได้ใช้หรอกค่ะ...แต่ใครจะรู้ว่าดิฉันอาจจะต้องใช้มันในอีกไม่กี่ปีนี้ก็ได้”

หลังจากที่แก้ตัวด้วยถ้อยคำอันเป็นปรัชญาแล้ว ฉันขอให้เบโยช่วยเอากระจกใส่กรอบและตอกตะปูแขวนให้ด้วย

ราวกับเป็นเรื่องโกหก แต่เจ้าความเงิบเหงาเศร้าสร้อยที่เกาะกุมฉันอยู่ภายในเพราะไม่อาจลืมเรื่องราวอันแสนขมขื่นของมาเบียร์ ทำให้ฉันกลายเป็นคนไม่ค่อยระมัดระวังอย่างเห็นได้ชัด แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ ไม่มีใครสังเกตเห็นหรืออย่างน้อยก็ไม่มีใครพูดอะไรกับฉัน แม้กระนั้นฉันก็รู้สึกดูดีขึ้นกว่าเดิม

แต่เปล่าเลย...ยังไม่มีใครในหมู่บ้านเห็นว่าฉันเปลี่ยนแปลงผมด้วยซ้ำไป

ปัจฉิมลิขิต

กอง บก.

ดอกหญ้าอันดับที่ ๑๒๒ หน้า ๑๐๓
คอลัมน์ปัจฉิมลิขิต **คุณชูศักดิ์** จาก
กรุงเทพฯ ถามว่า ยัญที่บูชาแล้วมีผล
หมายความว่าอย่างไร กอง บก. ตอบว่า
คือการทำพิธีที่สนับสนุนการปฏิบัติธรรม
เช่นการอุปสมบท ฯลฯ ท่านตอบไม่ถูก
นะคะ ที่ถูกต้องคือการทำสังฆกรรมซึ่งมีผล
การสังเคราะห์ในข้อนี้หมายถึงการช่วยเหลือ
กลุ่มชนในสังคมที่มีปัญหา เช่น คน
ขาดแคลน คนทุพพลภาพ คนชรา เด็ก
กำพร้า พระภิกษุสงฆ์ผู้เผยแผ่ธรรม
ต่างจากเรื่องทานที่ให้แก่บุคคลเป็นรายบุคคล
มีใช้กลุ่มคนในสังคม ที่ว่ามีผลคือช่วย
ให้ตนเองป้องกันและกำจัดความโลภได้
อย่างกว้างขวางและยั่งยืนขึ้น ขณะ
เดียวกันก็สามารถเพิ่มพูนความรักความ
ปรารถนาดีต่อมวลมนุษยชาติที่อยู่ร่วมโลก
เดียวกัน (ย่อจาก “เข้าไปอยู่ในใจ” หน้า

๒๑-๒๕ โดยพระภิกษุภววิริยคุณ วัดพระ
ธรรมกาย)

สุภาพร ลีลาเกรียงศักดิ์/ยะลา

จะเข้าใจอย่างคุณสุภาพรก็ได้ค่ะ แล้ว
ปฏิบัติตามที่เข้าใจ ก็จะมีผลให้ตนลด
ความโลภได้จริง สังคมก็ได้รับประโยชน์
ผู้คนมีความเกื้อกูลกันโดยไม่เลือกที่รักมัก
ที่ชัง ขอขอบคุณมากค่ะที่ช่วยอธิบาย

การที่เราพูดโกหกและทำให้ผู้อื่นมี
ความสุขจะบาปไหมคะ เพราะบางคน
ยอมรับความจริงไม่ได้

สำรอง โนนไทย/เชียงใหม่

คำถามนี้พิมพ์ในฉบับที่แล้วแต่ผู้อ่าน
ท้วงมาว่าไม่ได้ตอบ คำตอบสั้นๆ ก็คือ
บาปค่ะ

มีคำอธิบายยาวๆ ว่า ถ้าจะอ้างเหตุ
ผลเพื่อทำผิดศีลก็อ้างกันได้ทั้งนั้นแหละ
ทุกวันนี้เราถึงตัดสินใจไม่ค่อยได้ว่าอะไรผิด

อะไรถูก เช่น คนขโมยสินค้าเขาแล้วอ้างว่ายากจน เราก็เห็นใจ ไม่อยากลงโทษ คนกินเนื้อสัตว์แล้วอ้างว่าตนเองไม่ได้ฆ่า หรืออ้างว่าสัตว์เป็นอาหารของคน เราก็ยอมจำนน ถ้าเอาศีลเป็นหลัก ตั้งใจมั่นคงว่าจะไม่ประพฤติดละเมิดศีล เราจะเกิดปัญญาแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ ให้ไม่ต้องละเมิดศีลได้ ก่อนจะพูดต้องคิด คิดอะไรไม่ออกก็ไม่พูดเอาไว้ก่อน พระพุทธเจ้าตรัสว่า ความจริงที่ไม่มีประโยชน์ ไม่ต้องพูด ถ้าจำเป็นต้องพูด ก็เลือกใช้ คำพูดที่เหมาะสมตามสถานการณ์ พยายาม ให้ผู้ฟังค่อยๆ ยอมรับความจริง ไม่เช่นนั้นคุณก็ต้องหลอกให้เขาอยู่กับ ความลวงเรื่อยไป ดิฉันว่าโหดร้ายมากนะ เหมือน คนขายหวยหลอกคนซื้อให้หวังลมๆ แล้งๆ ว่าจะรวยเพราะถูกหวย ทั้งที่ควรจะบอกให้เขาเลิกซื้อหวย เพราะถ้าถูกกิน ก็เสียเงินไปเปล่าๆ แทนที่จะเอาเงินไปซื้อข้าวของที่มีประโยชน์หรือเก็บไว้ใช้ยามจำเป็น ถ้าถูกหวย เงินที่ได้มาก็เป็นเงินของคนที่ยากจะรวยเหมือนกัน คิดดูซิว่าสร้างแรงพยาบาทที่จะต้องเอาคืน

แรงเพียงไร ถ้าบอกว่าซื้อหวยเพื่อช่วยรัฐ ที่จริงเป็นแค่ข้ออ้าง ถ้าจะช่วยรัฐจริง เวลาถูกหวย เงินรางวัลที่ได้คุณต้องบริจาคหมดนะ

กรณีที่ต้องโกหกคนป่วยเพื่อให้เขาสบายใจ ดิฉันกลับคิดว่ายิ่งทำให้เขาอ่อนแอ คนเราควรเรียนรู้ที่จะยอมรับความจริง มองในแง่การพัฒนามนุษย์ ความจริงแม้จะทำให้เจ็บปวดบ้าง แต่ช่วยให้เราเติบโต ด้วยปัญญา คนป่วยที่รู้อาการของตนเอง จะได้ปรับพฤติกรรมให้เหมาะสม ถ้าจะตายก็ตายอย่างรู้ตัว อย่าให้เขาตายทั้งที่ไม่รู้ความจริงเลย

เพียงแต่ว่าเวลาบอกความจริง ต้องเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และท่าทีที่ดี หน่อย ไม่ใช่ถือความจริงใจ พูดจาเหมือนคนไม่ได้รับการอบรม ก็ไม่ดีเหมือนกัน

๑. ทำไมระดับความโกรธของแต่ละคนจึงต่างกันคะ

๒. คนเรามีขีดจำกัดความอดทน
จริงหรือเปล่าคะ

๓. ทำไมพี่น้องหรือญาติสายเลือด
เดียวกัน จึงไม่ค่อยรักใคร่กลมเกลียวกัน
แต่บุคคลอื่นมักจะทำดีด้วยคะ บางครั้งมี
พฤติกรรมไม่ดีกับพี่น้อง แต่กับบุคคลที่
ไม่ใช่ญาติมักจะทำตัวเป็นคนดีเสมอ (จน
คนอื่นบอกว่าเป็นคนดี)

๔. เรียกบุคคลเหล่านี้ว่า ‘ต่อหน้า
อีกอย่าง ลับหลังอีกอย่าง’ หรือเปล่าคะ
เราควรจะทำอย่างไรดีคะ

ชนิดา ไกลกลาง / กรุงเทพฯ

๑. เพราะฝึกฝนไม่เท่ากันและวิธี
คิดต่างกัน คนที่มีความอดทนสูงจะไม่
โกรธง่าย คนที่มักจะคิดในแง่ดีและยอม
รับคนอื่น ก็ไม่โกรธง่ายเหมือนกัน

๒. จริงค่ะ คนที่ไม่เคยขัดเกลตาตนเอง
ไม่เคยมีใครขัดใจ ไม่ค่อยฝึกตั้งตนบน
ความลำบาก ก็จะอดทนได้น้อย อะไรนิด
อะไรหน่อยก็ทนไม่ได้

๓. เพราะสนิทใจกันยิ่งกว่า แล้วก็
รู้จักกันดีอยู่แล้ว ไม่ต้องวางมาดให้เมื่อย

จะให้ทำตัวเป็นคนดีตลอดเวลา ก็ยาก
เหมือนกันนะ นอกจากว่าหมดกิเลสแล้ว

๔. สำหรับตัวเราเอง ก็ต้องพยายาม
ทำดีทั้งต่อหน้าและลับหลัง นั่นหมายถึง
ความว่า ต้องฝึกอดกิเลสลงเรื่อยๆ
สำหรับคนอื่น เราก็ต้องเข้าใจว่าเขามีแรง
ฝืนได้เท่านั้น ก็ยิ่งดีกว่าทำชั่วตลอดเวลา
จริงไหม คุณเคยบ้างไหมที่โกรธเจ้านาย
หรือครูบาอาจารย์ แต่ไม่กล้าแสดงออก
ต้องแอบมาบ่นกันเองกับเพื่อนๆ แสดง
ว่าคุณรู้จักอดกลั้น ดีกว่าที่จะได้เถียงหรือ
แสดงความโกรธออกมาต่อหน้าผู้ใหญ่
แน่นอนว่าไม่โกรธเลยนะดีที่สุด แต่ถ้ายัง
ทำไม่ได้ ก็ต้องใช้เวลา

ทำไมผมถึงเป็นคนโกรธง่ายครับ
หั้งๆ ที่ผมฟังธรรมะทุกวัน แต่ฟังได้ปีกว่า
เอง ทำไมถึงโกรธ ทำไมถึงไม่ชอบสิ่งนั้น
สิ่งนี้ครับ

สมจิตร ตอเสนา / สมุหปรภาการ

คุณถือใจตัวเองเป็นใหญ่ ไม่เคยฝึก
ขัดใจตัวเอง ฟังธรรมแล้วต้องทำด้วย
ท่านสอนอะไร ต้องปฏิบัติตามให้ได้ ถ้า
คุณหมั่นแก้ไขตนเอง รับรองไม่มีเวลา
โกรธคนอื่นแน่นอน

ลงบทความช่วยกล่อมเกลาคคน
ชี้รำคาญ ชี้โมโห มีวิธีใดจะช่วยข่มใจได้บ้าง
อย่าลืมนอธิบายกิเลสกับตัณหาให้ด้วยค่ะ

เสาวนธ์ ทาธิรัตน์ /กรุงเทพฯ

ลองงดกินเนื้อสัตว์ดูดีไหมคะ กิน
ผักผลไม้เยอะๆ อาจจะใจเย็นลงเพราะ
ลดการเบียดเบียนชีวิตสัตว์อื่น เป็นการ
ฝึกหัดขัดใจตนเองด้วย เคยได้ยินพระ
ท่านสอนว่าจิตมนุษย์ก็เหมือนกระจก
ปล้อยไว้เฉยๆ ฝุ่นก็จับให้ขุ่นมัวได้ ต้อง
หมั่นขัดเกลาทำความสะอาด จิตจะได้
บริสุทธิ์เหมือนกระจกใส ฝุ่นที่ทำให้จิตใจ
ขุ่นมัวเรียกว่ากิเลสค่ะ มี ๓ ตัวใหญ่ๆ คือ
โลภ โกรธ หลง แต่ละตัวก็มีลูกหลานอีก
มากมาย ส่วนตัณหาคือความอยาก มี ๓

ประการคืออยากในกาม อยากในภพ
และอยากในภพอันยิ่งคือความดับกิเลส

มีเด็กมาเข้าบ้านของข้าพเจ้าแล้ว
เปิดเพลงดัง (เสียงดังมากๆ) ข้าพเจ้าก็
เลยไปบอกคนที่พามาเข้าให้เปิดเพลงเบาๆ
หน่อย ไม่รู้ไปพูดแบบไหน คนที่มาเข้าเขา
ก็กลับมาโกรธข้าพเจ้ามาว่าแตก ทำประชด
พูดจาไม่สุภาพ ข้าพเจ้าเลยเฉย และขอ
ให้สิ่งที่เขาทำกลับไปหาเขา เพราะข้าพเจ้า
ไม่ได้ทำอะไร ข้าพเจ้าถูกหรือผิด เห็นเขา
ก็จะแผ่เมตตาให้ตลอด แล้วทำไมเขา
ไม่รู้จักให้อภัย ยังทำเหมือนเดิมและยัง
ทำตัวเป็นนักเลง (ทั้งผิวทั้งเมีย) พูดจา
ใครได้ฟังก็เมินหน้าหนี ไม่มีใครอยากพูด
ด้วย ทำไมคนแก่สมัยนี้ไม่ค่อยเข้าวัด ไม่
รู้จักปลง อายุก็มากแล้ว น่าจะมีความคิด

พิมพ์ร พ้าเรื่องแสง/นนทบุรี

เรายังโกรธเขาอยู่หรือเปล่าคะ ต้อง
ให้อภัยค่ะ อภัยจริงๆ เมตตาที่เขาไม่รู้
สิ่งที่ควรกระทำ

ดิฉันชอบไปวัดที่มีลักษณะการดำเนินของคนวัดเหมือนชาวอโศกส่วนหนึ่ง แต่ศรัทธาพระคุณเจ้าที่เมตตาดีมาก ท่านเป็นกำลังใจในการปฏิบัติโดยดูจากความเคร่งครัดของท่าน ทำงานเก่งมาก อดทนสูงในการทำหน้าที่ทุกเวลา ทำให้ศรัทธาแต่ติดเสียงและติดความรู้สึกที่ท่านแสดงออก ช่วยวิจารณ์ด้วยค่ะเพราะสงสัยมาก ความรู้สึกนี้ไม่เกี่ยวกับท่าน ท่านอาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ จะล้างความรู้สึกนั้นจะอย่างไร แต่ลองดูหากเวลาท้อก็ต้องเรียกความรู้สึกนั้น แต่ก็ไม่ได้เคร่งเครียดอะไร เวลาท่านแสดงธรรมถูกกิเลสก็เกิดปิติ การปฏิบัติของตนเองคิดว่าเจริญขึ้นส่วนหนึ่ง

ผู้อ่าน / ดาก

คุณเก่งมากที่อ่านตัวเองออกและคิดที่จะพัฒนาตนเอง ดิฉันเห็นและได้ยินมามากว่า ผู้หญิงหลายคนทั้งๆ ที่รู้ว่าตัวเองติดพระก็ยังไม่คิดจะปลดปล่อยตนเอง บางคนไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

เป็นธรรมดาที่เราจะมีคนที่เราเคารพศรัทธาเป็นพิเศษด้วยเหตุผลต่างๆ

นานา แต่ต้องพยายามทำตนให้เสมอภาคและยุติธรรม อย่ามีอคติด้วยชอบ ด้วยชัง ด้วยหลง เวลาจะถวายเป็นอะไร ก็ให้ถวายสงฆ์ อย่าถวายเฉพาะรูปใดรูปหนึ่งเป็นพิเศษ อย่าดูแคลุ่ปฏิฐากท่านมากกว่ารูปอื่น ฟังพระภิกษุรูปอื่นๆ แสดงธรรมบ้าง ชื่อหรือยืมเทพธรรมะของพระภิกษุอื่นๆ มาฟังด้วย ยังมีหลายท่านที่แสดงธรรมดีกว่านี้

ถ้าคุณรู้สึกที่ท่านเมตตาคุณเป็นพิเศษกว่าคนอื่น คุณยังต้องรีบปลีกตัวออกจากท่านโดยเร็ว ไม่ว่าท่านจะเป็นอย่างนั้นจริงหรือไม่ก็ตาม ถ้าจริง แสดงว่าท่านประพฤติไม่เหมาะสมแล้ว ถ้าไม่จริง แสดงว่าคุณคิดไม่ค่อยดีแล้ว

ท่านมีคุณธรรมความดีอะไร สร้างคุณธรรมความดีนั้นให้เกิดขึ้นในตัวคุณเองจะได้พึ่งตนเอง ไม่ต้องเป็นภาระให้คนอื่นแล้วยังช่วยผู้อ่อนแอกว่าได้ด้วย

๑. กลุ่มญาติธรรมคิดอย่างไร ในเหตุการณ์บ้านเมืองวันนี้
๒. จะมีโอกาสแก้ไขอย่างไร

๓. ใครเป็นเจ้าของประเทศไทย
แผ่นดินไทย

ประเทือง โปธิแก่น / กภาพสินธุ์

๑. ผู้คนขาดศีลธรรม บ้านเมืองถึง
ได้วุ่นวาย
๒. ช่วยกันปฏิบัติธรรม ปรับปรุง
ตนเอง
๓. เราทุกคน

ทำไมต้องทำชั่วโลภโมโทสัน ทำ
ความดีไม่ได้หรือ ทำไมต้องเห็นแก่ตัว
เห็นแก่ส่วนรวมไม่ได้หรือ ช่วยเหลือ
สังคมได้ไหม ถ้ามีโอกาส

นิเวศน์ ศักดิ์สิทธิ์ / เชียงใหม่

คนเห็นแก่ตัวก็เพราะยังไม่เห็นธรรม
เราจะบังคับคนตาบอดให้มองเห็นก็ไม่ได้นะ
ได้แต่พยายามขจัดธุลีในดวงตาของตัวเอง
ไม่ให้เกิดสมาธิจึงไม่เห็นธรรม และสิ่ง
ใดที่เห็นแล้ว ต้องเร่งปฏิบัติ

การสวดมนต์บทปิติปิโส สวดเกินอายุ
๑ จบ เช่น (อายุ ๓๐ แต่เราสวด ๓๑
จบ) ดีหรือไม่ มันเป็นพุทธศาสนาหรือ
เทวนิยม

สวยจิต คงคำสุริยาฉาย / สงขลา

การสวดมนต์ช่วยให้จิตสงบได้
เหมือนกัน เป็นการระลึกถึงพุทธคุณ
ธรรมคุณ สังฆคุณตามคำสอนในพุทธ
ศาสนา แต่ถ้าสวดเพื่ออ้อนวอนร้องขอ
ให้เกิดผลเป็น ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
หรืออามิสใดๆ ก็กลายเป็นเทวนิยมได้

ธรรม-อธรรม มีความหมายต่าง
กันอย่างไร

วินัย ชนะสิทธิ์ / จันทบุรี

ธรรมคือสิ่งที่ดี เป็นกุศล เป็นบุญ
เป็นหน้าที่ที่ต้องทำ ส่วนอธรรมเป็นสิ่งที่
ตรงกันข้ามกับธรรม

ถ้าเราทำตัวแยก แตกต่างจากที่
สังคมนิยมกันเช่น ดื่มเหล้า เล่นการพนัน

ถ้าเราทำตัวแตกต่างจากนี้เขาก็เอาเราไปไว้ในห้องไม่เข้าพวก เราก็ก้าวเข้ามาไม่ได้หรือคะ

มยุรี นาชัยสิทธิ์ / หนองบัวลำภู

เราจะเข้าสังคมผู้นิยมอบายมุขไม่ได้ แต่จะได้สังคมใหม่ไร้บาปกรรม ขึ้นอยู่กับคุณว่าจะเลือกสังคมแบบไหน

แม่ของผมท่านนอนไม่ค่อยหลับ เนื่องจากว่าท่านเป็นคนคิดมาก ฟุ้งซ่านจิตกังวลง่าย (เป็นอย่างนั้นนานแล้ว) ผมได้แต่แนะนำให้ท่านอย่าคิดมาก อย่าวิตกกังวลให้มากนัก ทำให้ใจให้สบายๆ แต่ท่านก็ทำไม่ได้จนถึงปัจจุบันนี้ ผมอยากช่วยท่านมาก แต่ไม่รู้จะทำอย่างไรดี

จรรย์ แสงประเสริฐนที / แม่ฮ่องสอน

คุณไม่ต้องกังวลกับอาการของท่านหรอกค่ะ ขอให้เอาใจใส่ดูแลท่าน พุดคุยพาไปเที่ยวบ้าง หาหนังสือธรรมะให้อ่านหรืออ่านให้ท่านฟัง เปิดเทพธรรมะให้ฟัง

เวลาอ่านหนังสือข้อความที่มีการเสียดสีให้กัน เช่นแม่ให้ลูก พี่ให้น้อง เพื่อนให้เพื่อนอื่นๆ หรือเวลาที่ฟังพ่อท่านเทศน์ บางครั้งน้ำตาจะไหลออกมาทันที บางครั้งถึงกับสะอึก มันคืออะไร หรือมีผลต่อจิตวิญญาณอย่างไร

มาลินี วงษ์รักษ์ / นครพนม

โลกนี้ขาดแคลนความเสียดสี พอเราได้เห็นจึงประทับใจมาก ดีค่ะ ชิมซับความดีงามของผู้อื่น

ความสุขที่แท้จริงของคนเราคืออะไรคะ

ศศิวิมล ชัยลีนฟ้า / จะเข็งเทรา

ใจที่รู้จักพอสำหรับตนแต่ไม่หยุดช่วยผู้อื่น

การเวียนว่ายตายเกิดของทุกชีวิต หายที่สุดก็ต้องจบลงตรงพระนิพพานจริงหรือ แม้ชีวิตนั้นจะไม่ปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าสู่นิพพานก็ตามที (คนนั้น) แต่จะถึงพระนิพพานช้ากว่าผู้ปฏิบัติธรรม

ธวัช คำศรี / กรุงเทพฯ

ถ้าไม่ปฏิบัติธรรมไม่มีทางเข้าถึงนิพพานค่ะ ที่ว่าสุดท้ายต้องจบที่นิพพาน เพราะทุกคนจะต้องพัฒนาตนเอง ดิฉันเชื่อว่าทุกคนมีจิตใฝ่ดี อยากเป็นคนดี อยู่ที่ว่าแต่ละคนจะเกิดดวงตาเห็นธรรมเมื่อไร และมีกำลังจิตเพียงพอที่จะบังคับตนเองแค่ไหน ถ้าอินทรีย์ ๕ คือ สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา แรงกล้าเท่าใด ก็ถึงพระนิพพานเร็วเท่านั้น

อยากถามว่าผู้ที่สร้างบารมีมาแล้ว สมัยก่อนชาติก่อนมาถึงสมัยนี้ ถ้ามาพบพวกเราคงจะมีไฟแรงและปฏิบัติได้เลยใช่ไหม พวกนี้ได้มาต่อบารมีของเขา เขาจะได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาให้เร็วขึ้นจะได้ลดละเลิกที่ติดเร็วขึ้น

สุข สันติบุ่ง / เชียงใหม่

สิ่งใดที่เขาเคยฝึกมาแล้ว เขาก็ทำได้ง่าย สิ่งที่ยังไม่เคยฝึกมาก่อน ก็ยากหน่อย

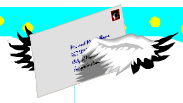

สิ่งอยากถามคือ ผักต้ำนมะเร็งร้าย ที่ผมไม่ทราบสกลนครมีหรือเปล่า เขาเรียกว่าอะไร เป็นพืชยืนต้นหรือล้มลุก ชอบเกิดที่ใดมีลักษณะอย่างไร ๑. ผักโขม ๒. พลุควาว ๓. หอมแยม นอกจากนั้นที่บ้านผมและในหมู่บ้านมีอยู่แล้วผมกำลังจะเขียน เอาไปถ่ายเอกสาร แจกญาติมิตร ให้รับทราบต่อไป เพื่ออนุเคราะห์ซึ่งกันและกัน ขอบคุณมากๆ ครับ ขออีก ๒ ผัก เช่นผักปราบ หญ้าเมา ผมไม่ทราบเลย

อุทัย ชัยสุพรรณ / สกลนคร

ดิฉันค้นข้อมูลจากเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรมส่งเสริมการเกษตร และเว็บอื่นๆ อีกหลายเว็บ ได้ข้อมูลเกี่ยวกับผักโขม พลุควาว และผักปราบ ส่วนหอมแยมและหญ้าเมาไม่มีข้อมูลค่ะ

ผักโขมเป็นพืชล้มลุก อายุฤดูเดียว สูง ๑๕-๖๐ เซนติเมตร ลำต้นเป็นเหลี่ยมมน สีม่วงหรือแดงปนเขียว มักแตกเป็น

ร่องยาวๆ มีขนนุ่มปกคลุม ใบเดี่ยว เรียงสลับ รูปใบหอก สีเขียวหรือเขียวอมม่วง กว้าง ๑-๔ เซนติเมตร ยาว ๒.๕-๑.๕ เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบมน ดอกสีขาวอมเขียว ออกเป็นช่อยาวที่ปลายยอด ดอกย่อยขนาดเล็กจำนวนมาก กลีบดอกมี ๕ กลีบ ดอกเล็กสีม่วงปนเขียว ไม่มีก้านติดอยู่เป็นกระจุกรอบแกนกลางเป็นช่อยาว ช่อดอกยาว ๑๐-๒๐ เซนติเมตร เมล็ดเล็กสีน้ำตาลเกือบดำเป็นมัน หนึ่งดอกมีเมล็ดเดี่ยว ขยายพันธุ์โดยการเพาะเมล็ด เจริญงอกงามดีในดินร่วนที่มีอินทรีย์วัตถุ มีความชื้นในดินสูงและมีแสงแดดจัด ไม่ชอบที่แฉะหรือมีน้ำขัง หลังจากเตรียมที่พรวนดินและผสมปุ๋ยคอกหรือปุ๋ยหมักแล้วหว่านเมล็ดลงไป คลุมด้วยฟางหรือหญ้าแห้ง รดน้ำทุกวัน เมื่อต้นกล้าออกประมาณ ๑-๒ สัปดาห์ แยกต้นที่เบียดกันทิ้งไป หลังจากนั้นให้ปุ๋ยสูตร ๑๕-๑๕-๐ ผักโขมมีอายุเก็บเกี่ยวประมาณ ๓๐-๔๐ วัน ผักโขมช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดโรคความจำเสื่อมของหญิงสูงอายุ การประชุมนานาชาติครั้งที่ ๙ เรื่องโรคอัลไซ-

เมอร์และความผิดปกติที่เกี่ยวข้อง เจี๊แกง อาจารย์แห่งโรงพยาบาลฮาร์เวิร์ด บริคแฮม แอนด์ วูลแมนน์ เมืองบอสตัน เสนอผลการวิจัยว่า จากการศึกษาสุขภาพระยะยาวของผู้สูงอายุ อายุ ๖๐-๗๐ ปีจำนวน ๑๓,๓๘๘ คน เกี่ยวกับพฤติกรรมการรับประทานอาหารตลอดช่วงเวลา ๑๐ ปีขึ้นไป พบว่าหญิงวัย ๖๐ ปีขึ้นไป ที่ชอบรับประทานผักทั้งประเภทดอกและผักใบเขียว เช่น ผักบรอกโคลี ผักโขม ดอกกะหล่ำและผักกาด มากกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ นั้น เมื่ออายุเข้าสู่ช่วง ๗๐ ปี ผลคะแนนการทดสอบทางด้านความจำ ทักษะทางการพูด และการทดสอบความสนใจ จะอยู่ในเกณฑ์ดีกว่าผู้ที่รับประทานผักน้อยอย่างชัดเจน

ขณะที่ ดร.ไมเคิล คิวเพอโต แห่งสถาบันคาโรลินสกา เมืองสตอกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ระบุว่า ผู้ที่อยู่ในวัยกลางคนที่ เป็นโรคอ้วน หรือมีภาวะคอเลสเตอรอล และความดันโลหิตสูงอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเสี่ยงต่อการเป็นโรคอัลไซเมอร์หรือ

ความจำเสื่อมเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าเมื่ออายุมากขึ้น ขณะที่ผู้ที่เป็นโรคอ้วนร่วมกับภาวะคอเลสเตอรอลและความดันโลหิตสูงนั้น จะเสี่ยงเพิ่มขึ้นถึง 6 เท่า เปรียบเทียบกับคนปกติ

ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงวิถีการดำรงชีวิต โดยควบคุมน้ำหนัก ลดการบริโภคอาหารหวาน อาหารมัน รวมทั้งรับประทานผักใบเขียวดอกเขียว สามารถลดความเสี่ยงในการเกิดโรคความจำเสื่อมได้

พลูควาหรือควาตองหรือก้านตอง เป็นพืชล้มลุกตระกูลเดียวกับพลู แต่มีลักษณะแตกต่างกันที่ใต้ใบ จะมีสีแดงตั้งแต่อ่อนๆ ไปจนถึงแดงเข้ม พลูความีอายุหลายปี ขึ้นเองตามธรรมชาติ พบตามริมห้วย ลำธาร ที่ชื้นแฉะริมน้ำหรือตามใต้ต้นไม้ใหญ่ที่มีความชื้นสูง ชอบที่ลุ่มความชื้นสูง ชาวบ้านใช้หน่อหรือกิ่งที่มีรากงอกออกมาไปปักชำปลูกเป็นต้นใหม่ได้ พลูควาเป็นไม้ที่มีรับประทานตลอดปี แต่มีใบและยอดงามในฤดูฝน ต้นพลูควาสูงประมาณ ๑๕ - ๕๐ ซม. ลำต้นส่วนที่

เลื้อยทอดไปตามพื้นดินจะมีรากแตกออกตามข้อ ทั้งต้นมีกลิ่นคาว คล้ายกลิ่นคาวปลาซ่อน เอาใบขยี้ดมจะได้กลิ่นคาว ใบเดี่ยว เรียงสลับ เป็นรูปหัวใจสีเขียว สีเขียวตองอ่อนหรือสีเขียวอมเหลือง กว้าง ๔-๖ ซม. ยาว ๓-๘ ซม. ปลายใบแหลมฐานใบเว้าเป็นรูปหัวใจ ขอบเรียบ ก้านใบยาว ๑ /๓.๕ ซม. ก้านใบส่วนโคนแผ่เป็นกาบหุ้มลำต้น มีหูใบติดอยู่กับก้านใบ ออกดอกตรงปลายยอด เป็นช่อ มีใบประดับสีขาว ๔ ใบที่โคนช่อ ช่อดอกมีดอกย่อยขนาดเล็กมากมายอัดกันแน่น เป็นแท่งทรงกระบอกสีเหลือง หรือสีขาว ออกเหลือง ไม่มีกลีบดอกและก้านดอก ผลเป็นผลแห้งแตกได้

ใบมีสรรพคุณแก้กามโรค ทำให้น้ำเหลืองแห้ง แก่โรคผิวหนังทุกชนิด นำใบมาตำพอกแก้พิษแมลงป่อง พอกฝี ชาวเหนือเชื่อว่าใบขับพยาธิได้ ตำหยาบๆ ปั้นเป็นก้อนกลมใส่เข้าไปในรูทวารผู้ป่วยริดสีดวงทวาร ปรากฏว่าหายเจ็บหายปวดโดยไม่ต้องผ่าตัด ในตำรายาจีนพลูควาทั้งต้นมีสรรพคุณขับปัสสาวะ รักษาอาการ

อีกเสบในทางเดินปัสสาวะ ระวังับเชื้อโรคหลายชนิด

ยอดอ่อนและใบอ่อนใช้รับประทานเป็นผัก รสคาวขึ้น ชาวบ้านภาคเหนือและภาคอีสานนิยมรับประทานปลูควัวเป็นผักสด โดยแก้มกับน้ำพริก ช่วยดับกลิ่นคาว

ปลูควัว เป็นพืชสมุนไพรที่มีมากทางภาคเหนือของประเทศไทย นักวิจัยได้ปลูกปลูควัวในระบบเกษตรอินทรีย์ไว้ที่สวนดอยหลวง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ เนื่องจากสภาพดิน น้ำและอากาศที่เหมาะสม ส่งผลให้พืชชนิดนี้เจริญเติบโตและขยายพันธุ์ได้รวดเร็ว สามารถนำมาผลิตเป็นยาน้ำสมุนไพรบำรุงร่างกาย

เมื่อสกัดเป็นยาน้ำ แล้วนำมาทดลองให้ผู้ป่วยมะเร็ง ๕ ชนิด คือ มะเร็งปอด มะเร็งต่อมไทรอยด์ มะเร็งปากมดลูก เนื้อเยื่อบริเวณสมอง และเนื้อเยื่อของ Soft tissue sarcoma ใช้ดื่มบำรุงร่างกายควบคู่กับการรักษาของคณะแพทย์ โดยการฉายรังสี ปรากฏว่าผู้ป่วยมะเร็งหายจากโรคร้ายชนิดนี้ได้รวดเร็วกว่าการรักษาแบบเดิม เนื่องจาก

สีแดงใต้ใบของปลูควัวเป็นสารที่กระตุ้นภูมิคุ้มกันในร่างกายของมนุษย์ให้ทำงานดีขึ้น หยุดการเจริญเติบโตและต้านทานเนื้องอก (Anti-tumor) พร้อมกับขับพิษที่เป็นสารก่อมะเร็งออกจากร่างกาย

สาเหตุที่ยังทำให้แพร่หลายไม่ได้เนื่องจากมีผู้คัดค้านว่าสารในสมุนไพรชนิดนี้อาจมีคุณภาพไม่คงทนหรือไม่คงที่

ผักปราบ เป็นพืชล้มลุกอายุฤดูเดียวขยายพันธุ์โดยใช้หน่อหรือต้นของผักปราบ แยกออกไปปลูกชำ ขึ้นได้ในดินทุกสภาพ ทั้งบนบกที่ชุ่มชื้นหรือในน้ำริมตลิ่ง จะงอกงามขึ้นรวมกันอยู่อย่างหนาแน่น มองดูเขียวขจี ลำต้นแผ่ไปตามพื้น อวบใบน้ำใบคล้ายหญ้า ยาวไม่เกิน ๘ ซม. กว้างราว ๕ ซม. สีเขียวใบมีอมเทา เรียบไม่มีขน มีรากตามข้อที่ติดดิน ใบเป็นใบเดี่ยว โคนใบแผ่เป็นกาบหุ้มรอบลำต้น ออกดอกเล็กๆ เป็นช่อที่ปลายยอดหรือชอกใบ ดอกสีม่วงคราม กลีบดอกมี ๓ กลีบแยกจากกัน ฐานกลีบดอกยาวเรียวแคบเป็นก้าน มีกาบรองช่อดอกเป็นรูปคล้ายเรือ ภายใน

มีหน้าเมื่อกใสๆ ก้านดอกสั้น เมื่อบานเต็มที
จึงจะชูก้านขึ้นมา ยาว โผล่เหนือกาบรอง
ช่อดอก ยอดอ่อนใช้รับประทานได้

ต้นผักปราบ เอามาล้างให้สะอาด
ปราศจากเศษดินและผงสกปรก ตากแห้ง
เก็บเอาไว้ใช้ได้ดี สรรพคุณแก้ไอเจียนได้
ชะงัดนัก เอาต้นผักปราบแห้งหรือสดมา
ต้มกับน้ำ ต้มเวลาคือสั้นใส่ไอเจียนจะช่วย
ได้มาก

อาหารมังสวิรัต ที่อ้างทองไม่รู้ว่ามี
ขายที่ร้านใด อยากกินอาหารมังสวิรัต

สุมาลี เฉลยจรรยา /อ้างทอง
ทำเองดีกว่าค่ะ ไปซื้อตำราอาหาร
มังสวิรัตมาลองทำดู หรือไม่ซื้อก็ได้ ทำ
เหมือนอาหารเนื้อสัตว์เพียงแต่ใส่เต้าหู้
หรือเห็ดแทนเนื้อสัตว์ ใช้ชีอิ้วแทนน้ำปลา
และไม่ใส่ผงชูรส คุณสุมาลีสมัครเข้า
สัมมนาสมาชิกดอกหญ้าภาคกลางวันที่
๑๒-๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ชิคะ จะได้รับ
ประทานอาหารมังสวิรัตและพูดคุยกับคน
ที่ทำเป็น

อยากให้สมาคมช่วยหาวิธีหรือ
แนะนำผู้เป็นโรครกมิแพ้จะอย่างไรจึงจะ
หายจากโรคนี้ได้ มันทรมาณและรำคาญ
มากๆ เพราะไปหาแพทย์รักษาไม่ได้ดีขึ้น
ให้ยามากินก็พอทุเลา

จ.ส.ต.วิรัช ชัยจิต /สตูล

บางคนงดอาหารเนื้อสัตว์แล้วหายก็มี
บางคนไม่หายแต่ดีขึ้น น่าจะลองดูนะคะ

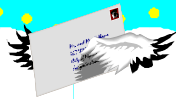
วิธีทำดีที่ออกซ์ นอกจากใช้ มะนาว
กาแฟ มะขาม แล้วให้อาหารอื่นจะได้ใหม่
เช่น มะกรูด มะม่วง มะพร้าว

ส.ถ.สมชาติ ศิริปริชาธิ์ /เชียงใหม่
อะไรที่ยังไม่มีการศึกษาผลชัดเจนก็
อย่าใช้เลยคะ อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ในวงการโศก บุคคลมีที่เพศ เรียก
อะไรบ้าง ตามลำดับ (ไม่ได้หมายถึงเพศ
หญิง-ชายนะครับ เพศสมณะหรือ
สมณเพศนะครับ) ผมยังเรียกไม่ถูก และ
ไม่รู้ว่ามีกี่ขั้นกันแน่ครับ

ร.ต.ต.เมืองขึ้น วงษ์เทพ /เชียงใหม่

๑. สมณะและสามเณร คือ นักบวชชาย สมณะถือวินัย ๒๒๗ และจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล สามเณรรักษาศีล ๑๐

๒. ลิกขมาตุ คือ นักบวชหญิงรักษาศีล ๑๐

๓. ผู้เตรียมบวชทั้งชายและหญิง มี ๒ ขั้นตอน คือ ๑. ปะชาย ปะหญิง ๒. นาค และกรัก รักษาศีล ๘

๔. คนวัดทั้งชายและหญิง มี ๓ ขั้นตอน คือ ๑. คนที่อยู่ชั่วคราว เรียกว่า อาคันตุกะจร ๒. คนที่อยู่ประจำ เรียกว่า อาคันตุกะประจำ และ ๓ คนที่อยู่ประจำและปฏิบัติเคร่งครัดขึ้น ชายเรียกว่าอารามิก หญิงเรียกว่าอารามิกา

๕. ญาติธรรม คือ ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหมดไม่ว่าจะอยู่วัดหรืออยู่บ้าน

ประเทศไทยมีกลุ่มชาวอโศกอยู่จังหวัดไหนบ้าง มีฐานะเป็นพุทธสถานหรือว่าเป็นสำนักปฏิบัติธรรม หรือกลุ่มอะไรบ้าง

อินทนนท์ นำพา /อุตรธานี

พุทธสถานมี ๙ แห่ง คือ

๑. สันติอโศก ๖๕/๑ ซอย ๔๔ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

๒. ศีระะอโศก ๒๑๖ หมู่ ๑๕ ต.กระแชง อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ๓๓๑๑๐

๓. ศาสีอโศก ๑๑๖ หมู่ ๓ ต.โคกเตื่อ อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์ ๖๐๒๒๐

๔. ปฐมอโศก ๖๖ หมู่ ๕ ต.พระประโทน อ.เมือง จ.นครปฐม ๗๓๐๐๐

๕. สีม่าอโศก ๙๔ หมู่ ๕ ต.หนองบัวศาลา อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐

๖. ราชธานีอโศก หมู่ ๑๐ ต.บุงใหม่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ๓๔๑๙๐

๗. ภูผาฟ้าหน้า หมู่บ้านแม่เลา ต.ป่าแป๋ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ ๕๐๑๕๐

๘. ทักซิณอโศก ๔ หมู่ ๓ ต.บ้านควน อ.เมือง จ.ตรัง ๙๒๐๐๐

๙. หินผาฟ้าหน้า ๔๒๘ หมู่ ๑๗ ต.นาหนองทุ่ม อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ ๓๖๑๕๐

กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรมมีหลายสิบกลุ่ม ยกตัวอย่างสัก ๕ กลุ่มดังนี้

๑. ดินหนองแดนเหนือ ๓๐๒ หมู่ ๗
ช.พนมวัลย์ บ้านโนนยาง ต.หนองขอนกว้าง
อ.เมือง จ.อุดรธานี ๔๑๐๐๐

๒. เล็ลย์อโคก ๒๔๖ หมู่ ๗ บ้าน
เอราวัณ ต.ผาอินทร์แปลง กิ่ง อ.เอราวัณ
จ.เลย ๔๒๒๒๐

๓. ดอยรายปลายฟ้า ๒๕๙ หมู่ ๘
ต.ท่าสาย อ.เมือง จ.เชียงราย ๕๗๐๐๐

๔. บุรพอโคก บ้านหัวซา หมู่ ๖
ต.หัวหว้า อ.ศรีมหาโพธิ์ จ.ปราจีนบุรี ๒๕๑๔๐

๕. วังสวนฟ้า หมู่ ๔ ต.วังทอง
กิ่ง อ.วังสมบูรณ์ จ.สระแก้ว ๒๗๒๕๐

ตอนนี้กระผมกำลังมีโครงการรวมผู้
ที่สนใจจะพัฒนาตนเพื่อพึ่งตน โดยผลิต
ปุ๋ยอินทรีย์ใช้เอง งดให้ปุ๋ยเคมี จะสมัคร
เข้ากลุ่มเกษตรของชาวอโคก ไม่ทราบว่าจะ
สมัครได้ที่ใคร และจะรับข่าวสาร
การสมัครได้ที่ใคร ต้องการรับข่าวสาร
ของทางอโคกทุกรายการ

มนตรี แวนกยุง /บุรีรัมย์

ติดต่อไปที่ราชธานีอโศกหรือศิระชะ
อโคกตามที่อยู่ที่ให้ไว้จะคะ

ถ้าอยากได้วิธีทำปุ๋ยชีวภาพจะต้อง
ทำอย่างไร

บัวคำ พันธุ์ยาง /ชัยภูมิ

ไปดูงานและขอคำแนะนำได้ที่หินผา
พำน้ำตามที่อยู่ข้างต้นคะ

ดิฉันอยากจะเข้าอบรมหลักสูตร
สังฆกรรมชีวิตจะอย่างไร ดิฉันไม่ได้เป็น
ลูกค้าของ ธ.ก.ส. แต่ก็สนใจ

นริศรา จุลพันธ์ /กทม.

ติดต่อขอเข้าอบรมได้คะ มีคนที่
ไม่ใช่ลูกค้า ธ.ก.ส. เข้ารับการอบรมหลายคน
แล้วคะ

ผมอยากจะไปศาลีอโคกที่อำเภอ
ไพศาลีครับ แต่ไม่ทราบว่าไปถึงจะไปหาใคร
และทำตัวอย่างไร กลัวจะเป็นคนแปลก
หน้ากับที่นั่น เมื่องานพุทธาภิเษก ตั้งใจ

ว่าจะไปแล้วแต่กรรมเวรมันมาบดบังทำให้
พลาดโอกาส

ฉลอง ศรีแก้ว / นครสวรรค์

ไปถึง เจอใคร ก็บอกเขาเลยคะว่า
มาเยี่ยมชมชุมชน อยากรู้อะไรก็ถามได้
ไม่ต้องกลัว เราคนไทยเหมือนกัน มีคน
ไปดูงานที่ชุมชนบ่อยคะ เขาเข้าใจ

อยากทราบว่าสันตโศกมีชมรมอะไร
บ้าง อยากเข้าร่วมกิจกรรม ตามความ
ถนัดเพื่อคบหากัลยาณธรรม จะได้ข้อมูล
นี้จากท่านใด (ดิฉันชอบสินค้าของ
สหกรณ์ที่ผลิตเพราะมั่นใจว่าใหม่และ
ปลอดภัย ชื้อแล้วไม่ถูกเอาเปรียบ)

เกตุรัตน์ ตันธัญชัย / สมุทรปราการ

ที่เห็นก็มีกลุ่มศีล ๘ จะมาทำ
กิจกรรมร่วมกันเดือนละครั้ง เรียกว่าเข้า
ค่ายอุโบสถศีล บางโอกาสก็นัดหมายกัน
มาทำบุญหรือช่วยงานวัด คุณโทรศัพท์
ไปที่สันตโศก หมายเลข ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐
ถามกำหนดวันที่จะอบรมอุโบสถศีลได้
วันอื่นๆ ก็ไปได้ทุกวันนะคะ มีงานให้ช่วย

ทำเยอะแยะ ช่วยล้างจานที่ร้านอาหาร
มังสวิรัตี บรรจุสินค้าที่ร้านพลังบุญ พบ
กระต่ายทำหนังสือที่บริษัทฟ้าอภัย ช่วย
พิมพ์งาน ทำความสะอาดสถานที่ กวาด
ลานวัด เชิญได้ทุกเวลาคะ

ดิฉันจะติดต่อคุณนิสราได้อย่างไรคะ

กฤตกนก สาวีลีย์ / กรุงเทพฯ

เขียนจดหมายไปที่สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม
ตามที่อยู่ในหน้าสารบัญของดอกหญ้าคะ

ผมยังไม่ได้เป็นสมาชิกแต่ได้รับ
หนังสือ ผมจะได้รับตลอดไปหรือไม่ และ
จะเป็นสมาชิก จะอย่างไร

โก้ จุดเมืองเพ็ญ / ขอนแก่น

อยากมีหนังสืออ่านได้ตลอดชีวิตไม่
ทราบว่าจะอย่างไร สมัครอย่างไร และ
การซื้อหนังสือ ที่โฆษณาซื้อที่ละเล่ม ๒ เล่ม
จะส่งให้หรือเปล่า

โส อุดเมืองเพ็ญ / ขอนแก่น

เขียนจดหมายแจ้งความจำนงขอสมัครเป็นสมาชิกรับหนังสือ พร้อมบอกชื่อนามสกุล ที่อยู่โดยละเอียด ส่งไปที่สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม ๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์ บึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

ส่วนหนังสือที่ต้องการสั่งซื้อ จะซื้อทีละเล่มสองเล่มก็ได้เพราะต้องจ่ายค่าจัดส่งให้เขาอยู่แล้ว

ตั้งแต่ดิฉันลาออกจากราชการครุมาเป็นแม่ค้าขายน้ำเพื่อสุขภาพ หาเวลาส่วนตัวยากกว่าเมื่อครั้งเป็นครู หนังสือดอกหญ้าระยะหลังอ่านไม่ค่อยจบ รู้สึกไม่ค่อยดีเลยอยากจะทำอย่างอื่นหลายๆ อย่างๆ ครั้งให้มันซึมซับเข้าไปสู่จิตใจให้มากที่สุดเพื่อชีวิตที่สงบเย็น(ในจิตใจ) เห็นชาวอโศกทำงานแล้วมาเทียบกับตัวเองห่างไกลกันลิบ แต่ก็พยายามสู้กับความขี้เกียจ ทำตัวเองให้ขยันยิ่งขึ้น ดิฉันทำงานเช้าหรือยังจัดสรรเวลาไม่ถูกจึงทำให้อ่านหนังสือไม่ได้เต็มที่ ขออภัยคณะผู้จัดทำอย่างยิ่ง

นันทวรรณ บุญนิล /อุทัยธานี

ไม่อ่านดอกหญ้าก็ไม่ใช่ใครคะ ไม่ได้บาปอะไร ข้อสำคัญรักษาศีลให้ดีนะคะ

ทำไมจะต้องตอบรับ การเขียนหนังสือนั้นกว่าจะเขียนได้แต่ละตัวแต่ละประโยค บางคราวมันช่างยากเย็นเสียจริงๆ เมื่ออ่านหนังสือ มันเกิดความคิดอ่านต่างๆ มากมาย แต่จะให้บรรยายสื่อสารออกมาเป็นตัวหนังสือ มันดูเป็นเรื่องยาก อยากจะตอบกลับมาให้เร็วๆ แต่ไม่รู้จะเขียนมาว่าอย่างไร

ณัช คงจันทร์ /เพชรบูรณ์

ขอให้ตอบรับเพราะอยากทราบว่าอ่านหนังสือแล้วได้ประโยชน์อะไรบ้าง ไม่ต้องคิดว่าจะต้องเขียนให้สละสลวยมากมายหรือคะ คิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร ปฏิบัติอย่างไร ก็เขียนเล่าตามความจริง

เรื่องอยากถามก็มีคนถามให้แล้ว ปัจจุบันลืมหืมนอ่านแล้วสนุกดี อ่านทุกบรรทัดเลย ชอบมากค่ะ

จันทร์เพ็ญ บุญทวน /อุบลราชธานี

ทำไมมีบุญอย่างนี้ล่ะคะ

ผมสนใจเรื่องเกษตรไร้สารพิษ ผมจะหาซื้อหนังสือเรื่องการทำปุ๋ยชีวภาพ เรื่องทำยาไล่แมลงจากสมุนไพรได้จากที่ไหน ผมอยากได้หนังสือการทำเกษตรไร้สารพิษมากโปรดชี้แนะให้ผมครับว่าผมจะสั่งซื้อได้ที่ใด

สนั่น สีสุขสาม /สุพรรณบุรี

ซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์ บึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ ธานีติสั่งจ่ายธรรมทัศน์สมาคม ปณ.คลองกุ่ม หรือมีก็ไปดูตามร้านหนังสือในตัวเมืองสุพรรณบุรี หรือไปอ่านในห้องสมุดประชาชนประจำอำเภอ หรือห้องสมุดประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี

วิถีโอทอปเรื่องต้องซื้อที่เพื่อนช่วยเพื่อน นครปฐม ๗๓๐๐๐ ที่เดียวใช้ใหม่ครับ

ศรีสุนทร /แม่ฮ่องสอน

ที่ธรรมทัศน์สมาคมก็ได้ค่ะ

บทกวีที่ร้อยเรียงที่รวบรวมเขียนขึ้นใหม่ในนาม จันท์ วรลักษณ์ พิมพ์รวมเล่มในหนังสือกวีนิพนธ์ชื่อ ไม้ ตะปูและหัวใจ ๒๕๔๗ จำหน่ายราคาเท่าใดสั่งซื้อได้ที่ไหน ใครจำหน่าย

หนังสือโครงการหิงห้อยราคาเล่มละเท่าใด ขณะนี้ยังมีตั้งแต่อันดับ ๑ ถึงอันดับใด ตอบให้ทราบด่วนจะจัดส่งปัจจัยมาบูชาธรรมะ

มานิตย์ ตาโรจน์ /โยธธ

ไม้ ตะปูและหัวใจ ราคาเล่มละ ๘๐ บาท ถ้าร้านหนังสือที่จังหวัดโยธธไม่มีคุณลองเข้าเว็บไปดูที่ www.naiin.com ถ้าซื้อหนังสือต่ำกว่า ๕๐๐ บาท เขาคิดค่าส่ง ๓๐ บาท

หนังสือโครงการหิงห้อยอันดับที่ ๑-๑๒ เล่มละ ๑๐-๑๕ บาท ทั้งชุดรวมค่าส่งราคา ๑๗๘ บาท สั่งซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคมเช่นเดียวกับที่ตอบคุณสนั่น

เมื่อไหร่ข้าพเจ้าจะได้รับหมายเลขสมาชิก จากทางหนังสือดอกหญ้าคะ

มลิวรรณ แต่งสุริยารังษี /กทม.

บนหน้าของระบุตัวเลข ๒ กลุ่ม
๒๓๐๘๔๒ และ ๑๑๑๐๑ เลขใดคือ
สมาชิกครับ

ภาณุโชติ ทองยัง /สมุหฺรสงคราม
กลุ่มแรกคะ กลุ่มที่มีตัวเลขห้าหลัก
ประกอบด้วยเลข ๑ กับ ๐ เท่านั้น แสดง
ว่าท่านรับหนังสืออะไรบ้าง หมายเลข
สมาชิกมีหกหลัก แล้วก็มิตัวเลขได้ทุกตัว
ไม่ได้จำกัดแค่ ๑ กับ ๐

๑. ไม่ทราบว่ามีหมายเลข
สมาชิกที่เท่าใดครับ

๒. หนังสือดอกหญ้ามีความเป็นมา
อย่างไรครับ

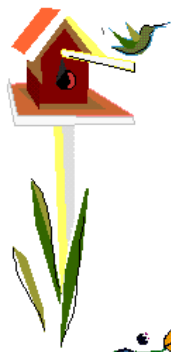
๓. ทำอย่างไรเราจึงจะอยู่ในโลกได้
โดยไม่เครียด ไม่ทุกข์ครับ

อนุพันธ์ โปธิโสภา /นนทบุรี

๑. ดูที่หน้าของคะ กลุ่มตัวเลขหก
หลักนั้นแหละหมายเลขสมาชิกคะ

๒. สมาคมผู้ปฏิบัติธรรมมีนโยบาย
จะสนับสนุนส่งเสริมการปฏิบัติธรรม
จึงออกหนังสือดอกหญ้ามาเป็นเพื่อนผู้
ปฏิบัติธรรมคะ โดยมีผู้บริจาคค่ากระดาษ
และค่าพิมพ์ให้

๓. ปฏิบัติธรรมคะ รักษาศีล เจริญ
เมตตา

ชนเหล่าใดไม่สะสม มีอาทาศอันกำหนดรู้
เป็นผู้มีสุญญตา อนิมิต และศวมหาสุตพัน
ชนเหล่านั้นเหมือนนก บินไปในอากาศ ตามทันได้ยาก

ส.ร้อยดาว
ถอดความจากธรรมบท

